

Maja Sačer

Napaljena

ALGORITAM

Za V., koji se ušulja u sve moje knjige

1.

Nije više slušala šefov monolog. Promatrala je kosu kolege koji je sjedio preko puta. Baš kad je uočila nekoliko sijedih, naglo ustukne na stolici. Svi su je pogledali.

Jesi dobro?

Hoćeš vode?

Razabrala je pitanja u zbruci glasova, no nije odgovorila. Mislila je samo na ispriku koja bi je maknula iz sobe za sastanke.

Grčilo joj se lice od ugone koja ju je polako obuzimala. Namjestila je osmijeh i gledala u pod.

Osjetila je kako se nevidljiva stvar zabija u nju.

Ovo je novo!

Jedva zatomivši vrisak, naglo je ustala i, promrmljavši nešto, izjurila iz sobe, mrzeći što sve to beskrajno dugo traje.

Otrčala je u zahod i stala ispred ogledala. Lice ju je žarilo, crveno od krvi. Pustila je vodu i umočila lice u hladni mlaz. To ju je umirilo, na tren. Slatka napetost u preponama približavala se vrhuncu. Blago se izvijala u ritmu nevidljive penetracije, unatoč silnom naporu da se odupre. Uхватила se u ogledalu kako se nesvjesno osmjehuje. Sjeti se kako bi netko mogao naići pa se zatvori u odjeljak.

Bio je to peti incident. U najgorem mogućem trenutku.

Kad se dogodilo prvi put, mislila je kako je to plod njezine mašte. Drugi je put bila uvjeren da je od umora. Kod trećeg je sumnjala da je poludjela, a četvrti je put konačno odlučila potražiti pomoć. Ipak, dosad se na to nije uspjela prisiliti. Tko bi uopće povjerovao u fantomske orgazme?

Mrzila je tu ugodu u kojoj nije mogla uživati. Strah da ne bude otkrivena bio je prejak da bi se mogla prepustiti; čak i sad, dok izolirana od znatiželjnih pogleda, jedva susprežući uzdisaje, poskakuje na mjestu, kao da bi to moglo potisnuti fantomski ud, koji joj, da stvar bude gora, udovoljava na način na koji još nijedan muškarac nije uspio.

Vrhunac je bio snažan i morala je pritisnuti dlanove na usta kako bi vrisak ostao u njima. Podigla je suknju i zadovoljno prislonila dlan na mokre gaćice.

Trebalo joj je neko vrijeme da se pribere.

Naslonila je uho na vrata i, ne dišući, osluškivala. Ništa nije čula pa ih je oprezno otvorila: kolegica sa sastanka stajala je pred ogledalom i popravljala šminku.

Zastane i promotri je.

Tijana se zacrvenjela i izletjela van. Čula je kolegicu kako joj kroz glasan smijeh dobacuje: "Probaj s frajerom! Puno je zabavnije!"

Sranje! Sranje! Sranje!

* * *

Sve je počelo prije nekoliko tjedana, u teretani. Voljela je testirati svoju izdržljivost, a bolovi od istegnutih mišića bili su poput čokolade nakon ručka.

Dizala je utege kad je osjetila nagli val topline u preponama, kao i uvijek kad bi se napalila, samo što je bila koncentrirana na disanje i odbrojavanje.

Čekala je da je prođe, no toplina je polako prerasla u vrućinu. Ispustila je uteg, za dlaku promašivši stopalo. Osvrnula se oko sebe, činilo se da je ionako nitko ne primjećuje.

Postalo joj je užasno vruće, odložila je drugi uteg i potrčala prema tuševima, okrznuvši dvoje ljudi.

Odjevena, stala je pod tuš i pustila da je hladna voda natopi. Vrelina je postajala ugodnija, tiho je zastenjala.

Koji klinac?

Kako se približavao klimaks, pustila je da joj mlaz napuni usta. Čvrsto je sklopila oči. Grgljala je i grgljala dok sve nije bilo gotovo.

Skinula je mokru odjeću sa sebe i bacila je na pod.

Poslije je dugo sjedila u garderobi, potpuno izbezumljena, kao da nešto očekuje. Možda se sjeti nekog racionalnog objašnjenja. Mora da je neobični doživljaj nekako sama izazvala.

Brzo je hodala do auta, žudjela je za domom i krevetom. Ugledavši zaljubljeni par u zagrljaju, pomisli na Roberta. Poželjela im je dobaciti da nađu kakvu sobu ili barem grm.

Vratila se u stan, zadihana od trčanja stepenicama do šestog kata. Uz šalicu vrućeg kakaa sjela je za računalo da odgovori na nekoliko mejlova, no brzo ju je svladao umor.

Prije spavanja pokušala je čitati, ali misli su joj se iznova vraćale na teretanu.

Ne kužim... Na kog sam mislila? Sigurno ne na Roberta.

Robert je bio privremeno rješenje.

Da nisam možda vidjela nekog zanimljivog...

U teretani je malo koga gledala, zamišljala je samo željenu figuru.

Nebitno i da jesam. Treba mi malo više poticaja od pogleda na super zgodnog tipa. Ipak, ono nije bilo baš normalno...

Probudila se sa snažnim bubnjanjem u glavi, kao da nije oka sklopila. Doteturala je do kupaonice, usput se oslanjajući na zidove, pogledala u ogledalo i ustuknula. Na jednoj strani lica, sve do oka, bila je duboko usječena bora u obliku paukove mreže od posteljine. Podočnjaci su bili izraženiji i činili je starijom i strogom. Kratka kosa boje bakra stršala je na sve strane. Izrast je bio vidljiv i živcirao ju je, no nije ga još prikrila jer se nije mogla odlučiti između povratka prirodnoj, zagasito plavoj, i eksperimentiranja s crnom.

Prekasno je ustala, a još je toliko toga trebalo napraviti. Počupati obrve. Odlučiti što da obuče. Jogu će morati preskočiti. A i pregled vijesti na mobitelu uz kavu je upitan. Povrh svega, porezala se britvicom na gležnju i iza koljena.

Samo mi još fali da prolijem kavu po sebi...

Obožavala je putovati na posao. Ubacila bi disk u player i pjevušila, lupkajući prstima po volanu uz Aliciu Keys ili Jennifer Lopez. Svijet je bio samo njezin i tada je ni najbezobzirniji vozači nisu mogli izbaciti iz takta.

Parkirala je pred golemom zgradom od zelenog stakla, na vrhu koje se kočoperio neonsko zeleni naziv tvrtke.

Imala je vlastiti ured, što je bio dobar znak nakon šest godina provedenih u tvrtki. Imala je i pomoćnicu koja nije bila najugodnije stvorenje, no barem je posao obavljala korektno, ako već bez entuzijazma.

Glavobolja je popustila, ali čvrsto je stiskala torbicu u kojoj je čuvala aspirine.

Pomoćnica ju je usiljeno pozdravila i upitala nezainteresirano kako je, cijelo vrijeme buljeći u ekran. Tijana je primijetila da igra pasijans i piše komentare na članak u novinama.

"Sviđa mi se košulja. Nova?"

Tijana se prisjeti kave koju je u žurbi prolila po haljini koju je htjela obući. Ta košulja bila je čista i nije ju trebalo peglati.

"Prastara", odvrati. "Jel me neko zvao?" "Još ne."

"Dobro. Nemoj mi još prespajati pozive, može? Treba mi bar sat vremena da dođem k sebi."

"Teška noć?" napokon je pogleda, zlurado se smiješeći.

"Tako nekako."

"Dakle, ne prespajam ni šefa?"

"Reci da ću mu se javiti kasnije."

"Okej", pomoćnica nastavi slagati karte.

Tijana produži u ured. Bacila se u jednu od tri tamnosmeđe kožne fotelje za stranke i podigla noge na mali stakleni stol između njih. Gledala je oko sebe.

Radni stol boje mahagonija s kožnim stolcem u istoj boji bio je u središtu sobe. Radna ploha jedva se nazirala zatrpana papirima, fasciklima, starim stručnim časopisima koje nije stizala čitati, držačima punim olovaka i flomastera, neotvorenom poštom. Osim računala i telefona, tu se udomio i mali stolni kalendar, nekoliko gusto popunjenih planera, dvije biljke, jedna u crvenoj, druga u ljubičastoj tegli, prljava šalica za kavu, organska krema za ruke s mirisom cvjetova šljive, katalog novih parfema, dopola pročitani Mit o ljepoti, stalak s tridesetak CD-a, zaliha čokolada za ljubavne brodolome, kolaps burzi i ako mama nazove. Jedna tamna s lješnjacima bila je načeta.

Osjećala je umor i težinu u glavi. Incident iz teretane djelovao je toliko dalekim i nestvarnim da ju je razmišljanje o njemu činilo umornijom. Što ga je više pokušavala objasniti, bila ga je spremnija odbaciti kao nešto što se uopće nije dogodilo.

Prene je mobitel. Nevoljko ustane i izvadi ga iz torbice.

"Bok!"

Iritirao ju je Robertov živahan glas. "Što hoćeš?"

"Ne moraš biti takva", rekao je povrijeđeno. "Samo sam te htio podsjetiti na naš dogovor večeras."

K vragu!

"A, to..."

"Drago mi je da si tako oduševljena, ali ne moraš pretjerivat. To je samo večera."

Mogla je čuti kako se smiješi.

"Tijana?"

"Slušaj, možemo se *ne* naći večeras?"

"Dobro, mogu navratit do tebe. Kad ti paše, oko jedan? Možemo skupa na ručak il kavu."

"Nemoj danas dolazit ovamo... Zapravo, ovaj... ne osjećam se baš najbolje. Ne bi bila neko društvo."

"A meni se čini da ne želiš *moje* društvo."

Šutjela je osupnuta.

"Gle, ako ti toliko smetam, zašto to jednostavno ne kažeš? Misliš da sam blesav il slijep?"

Jesam ja to nešto propustila?

"Želiš prekinuti?" rekao je smrtno ozbiljan.

"Prekinuti?"

"Da."

Tišina.

"Sad moram ić pa..." udahnuo je.

"Čekaj!" povikala je, čudeći se samoj sebi.

"Šta?" rekao je nestrpljivo.

"Nisam..."

Pomisao da bi mogli prekinuti ispunjavala ju je olakšanjem, ali i nečim što nije znala definirati. Strahom? Samoća i nije neki izbor. Nije baš marila za njega, ali bar je bio normalan. Prihvatljiv.

"Nisam htjela... Još hoćeš da se nađemo?"

Nije odmah odgovorio. Onda se nasmijao.

"Šta je smiješno?"

"Ništa. Samo sam te malo iskušavao."

"O čemu ti to?" stiskala je slobodnu šaku.

"Ništa. Znaš i sama da si neki put... pa... nisi baš ljubazna... Ali dobro, opraštam ti."

"Opraštaš mi?"

"Da. Ali... bojim se da neću još dugo. Mislim, nisi ti..." šutio je nekoliko trenutaka. "A da nastavimo za večerom? Ne bi baš preko telefona."

Uzdahnula je.

"Super. Pokupim te u osam?"

To je bio možda njezin najveći problem. Dopuštala je mislima da je opsjedaju. Sada nije mogla prestati razmišljati o Robertovom *iskušavanju*. Prekopavala je po posljednjih nekoliko

mjeseci koliko je izlazila s njim. Nije prespavao. Nijednom. Takav je bio dogovor. Složili su se da ne misle ozbiljno. Neće kupovati darove za Valentinovo, neće upoznavati roditelje ni prijatelje, neće putovati zajedno na romantične odmore.

Muškarce je držala na distanci. Ispočetka su to prihvaćali, neki smatrali izazovom, no s vremenom bi tražili nešto više ili jednostavno našli drugu. Robert je pristao na njene uvjete, iako nevoljko.

Što mu je došlo s tim testiranjem? Nisam baš ljubazna... Ko da je to bitno. Pa mi jedva da imamo odnos! Nemamo ništa zapravo, osim ponekog razgovora, koji, ajde, znaju bit smisleni, i seksa, koji i nije baš nešto... Dosad se nikad nije žalio. Samo da ne počne misliti ozbiljno...

Nije mogla sjediti, još manje raditi pa je otišla na hodnik do spremnika s vodom. Tamo je već stajao Lucijan. Bio je nov u firmi. Osmjehnuo bi joj se u prolazu, ali nikad nisu razgovarali.

Natočio je vodu, okrenuo se prema njoj i nasmiješio. Elegantan u tamnosivom odijelu, zračio je vitalnost i moć. Polubogovi bi izgledali poput njega. Isklesan od savršenih dijelova besprijerodnih muškaraca, zarobljavao je poglede i kupao se u divljenju i zavisti. Gustu tamnu kosu posudio je od Hugh'a Jackmana, sivoplave prodorne oči od Brada Pitta, nemarnu trodnevnu bradu od Georgea Clooneyja.

Nadvio se nad nju poput orla i pružio joj ruku. Tijana je prihvatila, odmjeravajući stisak, malo ga pojača pa otpusti.

Stisak mu je bio siguran i čvrst, pogled kao da joj je pokušavao pročitati misli. Zamislila je kako joj govori besmislice o sudbini i vječnosti, a onda je grabi i privlači k sebi.

"...vruće..."

Trepnula je i prekinula maštariju. "Molim?"

"Vruće je."

"Da, baš je sparno..."

Nije znala što bi rekla i mrzila je to. Dohvatila je čašu i napunila je ledenom vodom. Kad je podigla pogled, Lucijan je već odmakao. Promatrala je njegov lagodan hod i razmišljala jesu li mu bradavice jednako osjetljive kao Robertu.

Ostala je prekovremeno, već po navici. Peckanje u očima nagoviještalo je vrijeme za polazak.

Parkiralište je bilo poluprazno. Upalila je radio. Stvar je govorila o ljubavi. Zamislila se. Je li uopće nekog voljela? I kako će to prepoznati ako do toga dođe? Preumorna, promijenila je stanicu. Sve o čemu je željela misliti bili su večera i tuš.

Stajala je na semaforu, zamišljala mlaku vodu kojom će se rashladiti, a onda se sjetila da ima dogovor s Robertom.

Osjetila je žmarce u preponama. Odlučila se ne obazirati, meškoljeći se u sjedalu. Nije primijetila zeleno svjetlo dok je nije prenulo nervozno trubljenje. Krenula je uz škripu guma. Nije joj se učinilo. Ispunio ju je val topline.

Nemoj mi to raditi...

Grčevito je stiskala volan. Osjećaj je postao intenzivniji i ugodniji. Srećom, promet je bio gust i spor pa je nekako uspijevala držati sve pod kontrolom.

Novi semafor. Odahnula je, no ne zadugo. Ugoda je sada bila presnažna da bi je ignorirala. Tijelo joj je plesalo i pulsiralo. Čvrsto je sljubila koljena, susprezala dah, mislila o krčkanju šampinjona u tavi, ali ništa nije pomoglo.

Okrenula je glavu i sreća sumnjičav pogled žene na suvozačkom mjestu u susjednom autu. Brzo odvratila pogled. Obriše vlažne dlanove o suknju.

Ponovno je morala krenuti. Poželjela je spustiti ruku niže, no nije se usudila. Vozila je presporo, lelujala u traci, daščući sve glasnije. Čula je trube, ali nije marila.

Svršila je naglo i snažno, čvrsto sklopivši oči. Grčevito je zakočila, otklizavši preko zebre. Pješak na zebri jebao joj je mater glupu žensku i pokazivao srednji prst, pogleda preplavljenog mržnjom.

Ne više! Ne više!

Bila je na rubu plača.

Sranje! Sranje! Sranje! Šta mi se to događa?! Uopće ne želim mislit šta bi bilo da nisam... Ja privlačim sranja!

Otključavala je vrata stana, kao da ih želi srušiti. Zalupila ih je, zaključala sve brave, navukla lanac i uključila alarm.

Bacila je torbu i odmarširala u spavaću sobu. Nervozno je skinula sako i bacila ga na noćni ormarić. Gledala je kako klizi na pod. Zaronila je glavu u jastuk i vrištala.

Baš ono šta mi treba! Jedan dobar orgazam da ublaži napetost! Pa još i ako se ne moram ševit, tim bolje! Nema nezgrapnih poza, skraćivanja predigre, nema boleština, neželjene trudnoće... Trebala bi ga patentirati! Što svaka žena želi! Može biti vaš za samo 99.99! Isprobajte ga i vi!

Nije imala volje nalaziti se s Robertom, samo kako da mu to lijepo kaže? Buljila je u mobitel. Imala je u glavi hrpu solidnih isprika, no njemu, čini se, više nisu dovoljne. Ipak je nazvala. Javila se sekretarica. Nije ostavila poruku.

Upalila je televizor, ali nije ga gledala.

Zazvoni telefon. Nepoznati broj. Tijana se javi i, kad joj mekani ženski glas ponudi besplatnu večeru ako samo poslušaju jednu lijepu prezentaciju, poklopi slušalicu.

Ponovno je dograbila mobitel i nazvala ga. Pričeka da sekretarica izbrblja svoje.

"Bok... Ja sam. Sori, al ne možemo se nać večeras... Boli me trbuh i glava mi puca, a moram još nešto dovršit... Vidimo se neki drugi put..."

Prepade je zvono na vratima. Kroz špijunku je gledala Roberta s cigaretom u zubima.

Pa još nije osam! Možda me nije čuo.

Mirno je uvlačio dim i čekao. Više nije zvonio.

Neće otići.

Na prstima se odmakla od vrata.

"Tijana!"

Stala je ukopana, leđima okrenuta vratima.

"Znam da si unutra", zvučao je staloženo. "Bez brige, mogu čekati. Znaš da sam strpljiv. I tvrdoglav. To se ipak ne da sakriti, koliko god se trudila da sve bude neozbiljno!"

Samo mi još treba da susjedi imaju o čemu pričati. Otvorila je vrata i gledala ga mrko.

"Nećeš me pozvat unutra?"

Okrenula se i zaputila do dnevne sobe. Slijedio ju je, zalupivši vratima.

"Nisi primio moju poruku?"

"Nisam gledao. Valjda je stigla dok sam vozio", slegnuo je ramenima pa preslušao poruku.

"Jel ti to mene izbjegavaš?"

Gledala je kroz prozor.

Čekao je.

Konačno se okrenula i prošla prstima kroz kosu. "Ne izbjegavam te. Ne mogu jednostavno bit umorna? Uostalom, koliko ja znam, imamo dogovor..."

"Zajebi dogovor!" Pogleda ga blijedo.

"Ne možeš tako uredit život! Postavit nekakva pravila i mislit da si time sve riješila. E, pa ne ide to tako! Stvari se događaju, stvari na koje ne možeš utjecat..."

"Kao na primjer?" žmirkala je i prekrížila ruke.

Ugasio je cigaretu u šalici prljavoj od kave. "Ne moramo nikamo ako ti se ne ide. Ne ide se baš ni meni..." počese se po glavi. "Mogao bi još jednu."

"Ajde radije nemoj", reče razdraženo. Vrtio je cigaretu među prstima pa je vratio u kutiju. "Onda ću nešto popit. Hoćeš i ti?"

Odmahnula je rukom.

Čula je kako otvara ormare u kuhinji, zveckca čašama i pjevuši. Vratio se s bocom rakije i čokoladnog likera. Tutnuo joj je čašicu u ruku i natočio likera do vrha. Iskapio je čašicu rakije i zadovoljno coknuo. Natočio je i drugu, ispio, uz zveket odložio bocu i čašicu na stakleni stolić i sjeo pored nje. Dah mu je smrdio po cigaretama i rakiji.

"Ti i tvoj dogovor", rekao je tiho. "Ne možemo jednostavno bit skupa, bez tih glupih pravila, pa ćemo vidjet..."

"Znači, ti bi da se stalno zivkamo, da izlazimo svaki dan, da upoznam tvoje prijatelje i da nakon seksa prespavaš?"

"Da. To je normalno", pomiluje ju po licu.

Čula je njegovo disanje i osjetila odbojnost. Nije se opirala kad ju je poljubio u obraz, kapke, kosu. Pustila je da joj razdvoji usne i gurne jezik. Sjedila je, tupo gledala njegovo lice. Prtljao je po gumbima na njenoj košulji, pokušavajući drugom rukom otkopčati hlače.

"Čekaj!" Tijana mu odmakne glavu. "Mogu te prvo nešto zamolit?"

"Što?"

"Ajde stavi vrećicu, može?"

Pogleda je zbunjeno pa se osmjehne: "Misliš kondom? Mislim da mi je ostao još jedan..." pipao je džepove.

"Otkad su vrećica i kondom isto?"

"O čemu ti pričaš?" podigao je glas i zaškiljio.

Gledala ga je ispod oka. "Na glavu."

Odmaknuo se od nje i uspravio. "Gadim ti se?"

"Gle, stvar je vrlo jednostavna: ako ga hoćeš umočiti, morat ćeš se pokrit. Moram vizualizirat, moram se uživjet, a tvoja faca mi kvari pogled. Pa, mogla bi i zatvorit oči, al onda ne bi bilo tako zabavno..." nije skidala smiješak s lica.

"Ti si obična kučka!" ustao je i natočio rakije.

"Nisi vezan lancima."

Prostrijelio ju je pogledom i popio.

"Dušo, nemoj se ljutit. Možda sam ja iskušavala *tebe*..." kesila se.

Lupio je čašom o stol.

"Dobro, a sad ozbiljno", gledala ga je netremice. "Nikakve kućice u cvijeću. Hoću da bude jednostavno. Možemo kao i dosad ili se razići. Nije da baš to želim. Makar, ne mogu baš reći da sam sad skroz zadovoljna."

"A čime to nisi zadovoljna?"

"Sigurno oćeš čut?"

Nije odgovorio, hodao je po sobi.

"Recimo samo da bi krevet mogao biti puno zanimljivije mjesto", cupkala je nogom koju je prebacila preko koljena.

Stao je i bijesno piljio u nju. "Još ćeš reći da si glumila cijelo vrijeme?"

"Nisam ni znala da sam tako dobra glumica."

"I naravno, to što ti ne možeš svršit, to je moj problem! Možda si ti frigi—

"Ne želim to ni čut!" prekine ga i ustane. "Kako prokleta tipično! Kako jedno! Kad ti ne uspiješ napraviti što treba, optuži ženu da je frigidna!"

"Pa šta se onda mučimo? Ja nisam dobar, a ti si u ovom ionako samo zbog seksa!"

"I loš seks je bolji od nikakvog!"

Razdvajao ih je tek stakleni stolić. Žurno ga je zaobišao i zgrabio je za glavu, pritisnuvši njena usta o svoja. Obujmila ga je i čvrsto se prilijepila uz njegovo tijelo. Srušio ju je na kauč. Ljubio ju je gladno i trgao gumbe. Zario je lice u njene sise i gnječio ih i mijesio. Zadišao joj je suknju i nestrpljivo skinuo gaćice. Kliznuo je s dva prsta u nju, osmjehnuo se kad je zacviljela, mokra i spremna. Htio ju je izazivati, pustiti da čeka, kazniti za poniženje, no ni sam nije mogao čekati. Zario se u nju žestoko, napajajući se njenim jecajima.

Dahtala je sve glasnije i Robert je ubrzavao. Svršio je, zatomivši jecaj, i bacio se na drugi kraj kauča. Zadihano je buljio u strop, koji mu se približavao i udaljavao.

Njoj je malo falilo. "Šta sad?" povikala je. "Dovrši posao!"

Blejao je u nju.

"Imaš prste! Imaš jezik!"

Nasmiješio se, još ošamućen. Legao je na trbuh i jezikom joj milovao usmine i klitoris. Ponovno se oglasila, izvijajući zdjelicu u ritmu lickanja.

Vrisnula je.

Obrisao je dlanom nos i usta. Sklopila je oči i oblizivala usne, pokušavajući uhvatiti dah. Dugo ju je gledao, uživajući u prizoru njene ogoljene pičke. Još ju je mogao namirisati.

Tijana je polako spustila suknju i ispružila noge napola preko njega. Preklopila je košulju, ne zamarajući se s kopčanjem.

Nije mogao vjerovati da mu je, nakon svega što je rekla, i dalje na uvrnuti način bila draga. Ono što je njoj bio dogovor, njemu je bio ultimatum. Kućice u cvijeću... Nije baš to imao na umu. Zasad. Ali nije se želio ograničavati. Ponekad je bio uvjeren da je sva ta pravila čuvala negdje napismeno, kao ugovor koji bi mogla izvaditi svaki put kad on osjeti nešto drukčije i natjerati ga da potpiše.

"Ti sama ne znaš što hoćeš", prekinuo je tišinu.

Dugo ga je gledala pa rekla: "Moguće..."

Gledao je u nju pa u boce na stoliću. Vani se još nije potpuno smračilo i mogao je razabrati njeno lice. Djelovalo je opušteno.

"Možda bi trebao ići", Robert reče tiho.

"Da... Možda..." odgovori mu ravnodušno. Žmirila je.

Polako je ustao. "Onda, vidimo se sutra?"

"Prekosutra. Možda."

Poljubio ju je u usta. Iznenadio ju je dodir njegovih suhих usana. Nasmiješila se, ali već joj je okrenuo leđa i polako šetao prema izlazu, paleći cigaretu prije nego li je zatvorio vrata.

Osjetila je olakšanje kad je ostao tek trag dima i beskrajna tišina.

Dugo se tuširala, uživajući u toplini i mirisu ulja za kupanje s bademima.

Pred ogledalom, bore ispod očiju bile su dublje nego što je mislila. Znala je da će biti samo gore. Dvadeset osam. Još malo i družiti će se s botoksom.

Mislim, šta drugo preostaje ženi koja drži do sebe, ne? Mogu bit mumificirana ko Nicole Kidman il odbačena ko šmrkava maramica. Uh...

Uspavljivala se sanjareći o Lucijanu.

Zadrhtala je kad je osjetila stisak oko struka. Okrenula se prema njemu, ali nije mu mogla vidjeti lice. Izgledalo je poput slijepljenog pijeska s naborima umjesto usana i udubinama na mjestu očiju. Glasno se nasmijao i povukao je za kosu.

Obgrlio ju je mrak.

Ugledala je Roberta kako sjedi na klupi ispred vodoskoka. Vidio ju je, no nije joj mahnuo. Okrenuo se prema ženi do sebe i poljubio je. Progutala ih je voda iz vodoskoka, koja se pretvorila u stepenište.

Dodir na ramenu natjera je da potrči. Spustila je pogled i vidjela da se ne miče. Ispred nje stajao je čovjek bez lica i mirisao na limun. Škakljalo ju je po trbuhu.

"Jesam ti rekao da volim tvoju slamu?"

Krevet je bio velik poput trokatnice, sav od šećerne vune. Zagrizla je i potonula dublje. Ležao je na njoj i masirao joj vrat.

"Da... Baš tu..."

Jahala je na njemu i grizla kroz šećernu vunu. Vidjela je beskrajno bijelo i svršavala.

Trgnula se iz sna još daščući od užitka.

Nemoguće...

Osjećala je vlažnost među nogama i pulsiranje koje ju je navelo da se promeškolji. Vani je još bio mrak. Okrenula se na drugu stranu.

Probudila se umorna. Pokušala se prisjetiti lica muškarca iz sna, ali vidjela je samo sjenu u tami sobe. Pomislila je na Lucijana i nenadano se navlažila. Znala je da je to obična želja i laknulo joj je.

Ipak, danas će ići taksijem.

Činilo joj se da je njezina pomoćnica ne voli previše. Vidjela je to u njenom laskavom tonu i hladnim očima. Često bi se potužila na bolni zglob ili vrat, na umorne oči i stres koji prenosi doma na djecu, zbog čega bi Tijana katkad osjetila grižnju savjesti što joj uopće zadaje zadatke.

Kad bi poželjela čaj ili da joj kupi voće kad ide po gablec, pomoćnica bi se oglušila na prve dvije zamolbe, tjerajući je da moli opet. Ili bi jednostavno odbila, pravdajući se da je u gužvi.

Možda je ljubomorna na Tijaninu mladost i bolju plaću, a možda je jednostavno naporna? Tijana se trudila da joj udovolji. Kupila bi joj parfem za rođendan, koji nikad poslije ne bi namirisala na njoj. Darovala joj ulaznice za kazalište. Raspitivala se o djeci, hvalila stil odijevanja.

Ništa nije pomoglo. Ova bi uvijek bila neimpresionirana, skrivajući u kutu usana podsmijeh. Naposljetku je Tijana odustala.

U sigurnosti ureda palo joj je na pamet da ju je možda zaposjeo seksom opsjednuti demon.

Srećom još nisam počela bljuvali i bježati od raspela.

Pretraživala je Internet i nabasala na zanimljiv fenomen.

Sindrom trajnog seksualnog uzbuđenja. Hmm... Ne valjda trajnog!

Čitala je osjećajući napetost u želudcu.

Nema lijeka?!

Uhvatila se za glavu.

To nije to! To ne može biti to! Ionako sam sve umislila. To je glupost, san...

Zatvorila je stranicu. Odgovarala je na mejlove, ne dopuštajući mislima o umišljenim podražajima, čokoladi koju nemilice tamani, Robertu i svemu što mu je rekla, da joj salijeću glavu.

Kucanje na vratima.

"Hej, Tijana", rekao je šef veselo. "Kak si?"

Šef je bio vitalan pedeset i nešto godišnjak. Iz guste brade virila su blijeda usta koja kao da su pokušavala izrovati put iz uklete šume prosijedih dlaka. Tijana je zamišljala da se u toj paperjastoj maski skrivala koja mrva kruha ili sasušena pjena od cappuccina. Našlo bi se mjesta i za korisne stvari poput šalabahtera ili zaručničkog prstena.

Ispod maslinastozelene košulje nazirao se trbušić po kojem se zadovoljno potapšao. Namjestio je osmijeh od uha do uha poput klauna. Podigao je ruke uvis, protežući se, glasno zijevnuo i zavalio se u najbližu kožnu fotelju.

Pokušavala je ne gledati u njegovu glavu i nesretnih nekoliko čuperaka koje je začušljao preko sjajne čele.

"Super", reče. "A vi?"

"O, ja sam fenomenalno! Moja mala Eva mi dolazi za ferije. Puna dva tjedna! Idemo na more, a onda ćemo već nešto smislit..." gledao ju je kao da je psić kojeg bi rado podragao.

Tijani se pogled uvijek zaustavljao na njegovoj glavi.

"Kako ti se sviđa ovdje?" upita razdragano.

Unaprijeđena je prije nekoliko mjeseci i ured je još mirisao po novoj koži i svježem ličenju.

"Super. Sve je tako slatko i udobno."

Ustao je i šetao po uredu, pomno razgledavajući. Dohvatio je časopis s njenog stola, pročitao naslov i nezainteresirano ga prelistao. Bacio ga je natrag i zgrabio hrpu papira, pregledao ih i kimao.

Tijana je u čudu gledala kako prčka po njezinim stvarima, a onda bez pitanja uzima čokoladu s vrha njene zalihe, odmata je i grize, zadovoljno mljackajući dok mekane mrvice padaju po stolu i njegovoj košulji.

"Mmm... ovo je jako dobra čokolada", lizao je prste.

"Kako vam mogu pomoći?" procijedila je kroz zube.

"O, ništa, samo sam bio u prolazu pa sam htio vidjet jesi se snašla", rastegnulo je usta, pokazujući zube umrljane čokoladom.

Temeljito ju je odmjerio, ne skidajući napadni smiješak. Očito mu se svidjela njena mala crna haljina s dubokim izrezom. "Samo da te podsjetim na kolegij u ponedjeljak."

Kimnula je.

"E, da, Tijana, pazi s tim čokoladama. Ak se previše opustiš, sve ti se počne lijepit. Ne bi htjeli da se... popuniš..."

"Molim?!" zarežala je.

"Pa znaš kak to ide! Čokolada sim, čokolada tam i već si ko balon. I dok si rekla keks, moraš kupit ekstra sjedalo u avionu. Pogle si škembicu... Već se malo primilo, ne?"

"Imam pedeset osam kila!"

Koji k?!

"Pedeset osam, šezdeset, osamdeset... Još si mlada, al sve ti to brzo ode na kriva mjesta kad pređeš neke godine."

Jel on to mene navlači?

"Ajde vi sad lijepo pustite mene i moju škembicu na miru", okrenula se prema ekranu.

"Tijana, nemoj se ljutit."

"Ne ljutim se, al imam puno posla."

Koraknuo je bliže.

Lecnula se, kotrljajući se na stolcu dalje od njega.

"Ma gle, nije to niš. Vidiš..." ispupčio je trbuh. "I ja ju imam."

Napokon ga odmjeri. Sad se nije trudila sakriti smijeh. "I ja bi imala takvu... kad bi zatrudnjela..."

"Aaa, ne smiješ još zatrudnjet, još te trebamo..." potapšao ju je po ramenu, okrenuo se na peti i nestao.

Jedan od mejlova bio je Lucijanov. Pozvao ju je na sastanak u svom uredu da mu pomogne na projektu. Mogli bi se i malo bolje upoznati. Njegove riječi.

Lucijan je odmah zasjeo na jednu od voditeljskih pozicija budući da je imao impresivnu reputaciju, bogato iskustvo, pregršt preporuka, smjelost i elan početnika, dovoljno, ali ne previše godina i više nego ugodnu vanjštinu.

Tako je barem čula. A za vanjštinu se i uvjerala.

"Bok, bok. Uđi", ustao je od radnog stola i premjestio se za veliki stol za sastanke.

Odvratila je pogled i sjela za veliki stol, nasuprot njemu.

Lucijan je zelene zidove ureda ukrasio skupim uljima i grafikama. Našao se tu i jedan kolaž: pejzaž od slova iz novina.

"Sviđa ti se?" pitao je.

"Baš je štosna."

"Ta je jedna od vrjednijih", pohvalio se.

"Aha."

"Ima i jedna moja", pokazao je blještave zube.

"Misliš, kao, naslikao si ju?"

"Naravno. Imam i diplomu."

"Završio si Akademiju? Pa kad si to stigao?"

"Dvije godine, u Francuskoj. Nakon diplome, naravno. To je bio jedini uvjet koji su mi starci postavili: prvo diploma, onda umjetnost."

Sve što je čula o njemu bila je istina. I oblačio se savršeno, uvijek u skupom odijelu i kravati.

"Nije ti vruće u dugim rukavima?"

"Košulje kratkih rukava su *faux pas*. Kao i otvoreni prsti, ili, bože sačuvaj, kratke hlače", nasmijao se. "Za muškarce, naravno."

Okej. A šta ne valja s njim?

"Ajde, pogodi koja je moja", zaškiljio je.

Tijana pročisti grlo. "Ne znam, ona s brodom."

Odmahnuo je glavom.

"Sigurno portret one žene u crvenoj haljini. Ta je baš krasna."

"Ne."

"Predajem se."

"Sigurno?"

"Kolaž?"

Kimao je zadovoljno. "*Samoća*. Primjećuješ kako sam za drveće koristio samo deove? A za travu veove."

"Mora da si se namučio."

"Ma to je bio čisti orgazam."

Zacrvenjela se. "Rekao si da je jedna od vrjednijih. Kako znaš, osim po cijeni koju si odredio?"

"Zapravo, vrlo se brzo prodala u galeriji u Parizu, i to za fine novce, al mi je jako falila pa sam je otkupio natrag."

Pogled joj je zvjerao.

Iza velikog stola, a pored radnog, nalazio se crni dvosjed i dvije crne fotelje, sve od kože, i golemi regal s knjigama, priručnicima i registratorima. Radni je stol bio uredan kao da nitko za njim nije radio.

Ponudio ju je sokom od jabuke, koji se nalazio na metalnom pladnju između njih, zajedno s dvjema čašama i vrčem vode. "Možda kasnije, hvala." Primijetila je dvije čokolade na radnom stolu.

"Hoćeš čokolade? Pravi sam ovisnik. Kad bi mogao, ne bi jeo ništa drugo."

"Totalno te kužim!"

Sad još i obožava čokoladu. Ako to nije znak, ne znam šta je...

Osjećala je nervozu u utrobi i posegnula za vodom. Pogledi su im se sreli. Tvrđoglavo će buljiti u njega dok on ne skrene pogled. Dugo je izdržala, no bio je uporniji. Nasmiješio se i Tijana se zapiljila u fascikle pred njegovim dlanovima.

"Možemo početi", rekao je.

Htjela je očijukati. I još puno toga. Zamislila je kako trga omot s čokolade, odlama kockice i trpa joj ih u usta dok mu ona licka prste. Vidjela ga je da stavlja kockicu u usta i otapa je na jeziku, a onda je ljubi ustima punim ljepljive, tople čokolade. Možda joj usput miluje koljena, a ona se topi, topi.

Čak bi bila voljna na pola uha slušati tiradu o njegovim uspjesima u pikadu, ali nije se mogla koncentrirati na rad.

Brzo je govorio, rijetko podižući pogled. Izgledalo je da mu se jako žuri.

U mislima ju je ljubio u punom autobusu pa slijedio do stana, pretvarajući se da je uhodi.

Gotovo joj je promaknulo kad je rekao: "Imaš jako lijepe oči."

Potpuno se smotala i vratila tu i sad. "Sigurno znaš da taj štos više ne koriste ni klinici."

"Ma znam, samo tko će izmisliti originalni upad? Teško je danas oboriti s nogu."

Jesam ti rekla da se uopće ne bi bunila protiv jedne dobre masaže?

Uozbiljio se. "Nisi baš prisutna, ha? Jesi čula išta šta sam rekao?"

Odvratila je pogled, posramljena. "Većinu..."

"I ja bi radije bio negdje drugdje. Recimo... masaža bi mi dobro došla", okretao je vratom. "Ali su mi ti podaci hitni. Htio sam ti sve izložiti i objasniti da imaš širu sliku. Poslat ću ti sve što mi treba na mejl i dat ću ti ove papire da proučiš."

Čemu sva ta odugovlačenja? Kladam se da je onaj tamo dvosjed ful udoban. Makar, mogli bi i na stolu...

Pričao je o projektu, srkao sok, i ovaj je put uporno gledao, kao nastavnik koji pazi da učenik ne prepisuje. Ponekad bi zastao i pitao je što misli.

Nije mogla razabrati je li, ispod poslovne ozbiljnosti, bio zavodljiv ili samo kolegijalno šarmantan. Ponovno je izgubila nit, ali pretvarala se da ga sluša i bez prestanka kimala.

Sigurno je izdržljiv...

Titrali su joj kutovi usana.

"Dosta sam te namučio za danas", bacio je pogled na sat. "Ionako imam još jedan sastanak i moram jurit."

Lucijan obiđe stol dok je Tijana uzimala papire i pila vodu. Krenula je prema vratima i zapela za stolac. Prepala se, osjećajući kako gubi ravnotežu. Lucijan je uhvati oko struka. Obujmila je njegove ruke, želeći svoje zadržati tamo što dulje. Osjetila je njegov dah po soku. Pokuša mu uhvatiti pogled, ali zurio je u vrata i izmaknuo se.

"Mislio sam da ćeš pasti", tiho se opravdao.

Pogledala ga je, razdražena onim što je protumačila kao neodlučnost.

"Čujemo se... Oko projekta."

A što se dogodilo s onim da se malo bolje upoznamo?

Igrice toplo-hladno mogle su biti uzbudljive. Ionako je odavno odustala od traženja nečeg dubljeg. No Lucijan joj je pomutio pamet. Njegov osmijeh bio je tako neodoljiv da joj se činilo kako neprekidno očijuka. A onda bi navukao ozbiljno, ravnodušno lice, zbog kojeg bi pomislila da su ti osmijesi samo pristojnost.

A što ako mu zapravo uopće nisam privlačna?

Nije još željela doma. Htjela je pustiti mozak na pašu i probati uloviti kakav dobar komad na sniženju. Ali boljela ju je glava i stopala u uskim crnim sandalama s petom od devet centimetara. Vidjela je svoje ispijeno lice u prozoru kad se približila autu i zastala.

Užas!

Sjela je na stražnje sjedalo i pozdravila taksista koji joj je kimnuo u retrovizoru. Isključila je mobitel, ne pogledavši propuštene pozive. Iskopala je čokoladicu. Nasmiješila se kad se sjetila Lucijanovog priznanja da je ovisan kao i ona. Ne može si pomoći. Naporno vježba pa se valjda neće udebljati. Ali što ako je već predebela?

K vragu!

Pojela ju je uz duboku grižnju savjesti. Vrelina joj se poput vala proširila licem. Srce joj je ubrzalo. Htjela je otvoriti usta i pustiti dah užitka.

K vragu!

Pokušala je obuzdati mišiće, koji su je mimo volje tjerali da se miče u ritmu nevidljivog seksa. Izgledala je kao da se tek vrpolti. Zasad.

Bacila je pogled prema retrovizoru i vidjela da je taksist radoznalo promatra.

Zemljo, otvori se!

Pobjegao joj je uzdah. Pa još jedan. Nervozno je vlažnim dlanom obrisala čelo i pipala obraze, crveneći se žestoko.

"Ste dobro? Oćete da stanem?" rekao je taksist.

Odmahnula je glavom, široko se smiješeći kako bi ublažila grčenje lica. Lupila je dlanom o prozor. Znojila se i odmicala haljinu od kože.

Taksist je zadovoljno coknuo.

"Hoćete gledat jebenu cestu?" zarežala je. "Molim vas", dodala je mekše.

Smrknuo se i šutke odvratio pogled.

Nije imala kamo. Usta su joj bila suha i teškom je mukom zadržavala stenjanje, željno upijajući trnce u gaćicama. Zatvorila je oči i trudila se misliti o dosadnim stvarima: vođiteljima kvizova, smrznutim pizzama. U mislima je ugledala Roberta. Jučer nije bio dosadan. Htjela se prepustiti. Htjela je da potraje. Ali u nekoj drugoj prilici.

Otvorila je oči. Više nije mogla izdržati. Legla je i sklopčala se na sjedalu, pritiskujući usta dlanovima.

Potisnula je krik, još dugo osjećajući ugodne žmarce.

Ležala je dok nisu stigli. Nije se usudila pogledati taksista. Tutnula mu je novce u ruku i pobjegla.

2.

Vidjela je lica koja je čudno gledaju. Vrtjela je glavom, kao da bi ih tako mogla izbaciti. Sklopila je oči i naslonila glavu na zid. Prepao ju je plač bebe.

Užasavala se pregleda.

Morat ću mu ponavljat da ne izmišljam. Da, stvarno osjećam te fantomske orgazme. Ono, ne seksam se, al kao da se seksam... Prvo je to bilo samo ugodno škakljanje, a onda, ajme koja bruka, na sastanku! Ko da me neko jebe, al ono za zbilja! Da, to je to, jebe me neki duh! I to dobro. Jako dobro... Joj, šta ak sam bolesna? Sam da mi ne kaže da je to sve u mojoj glavi, da me tata zlostavljao jer nije. Ne, nije ni mama. Previše. Ja sam totalno zdrava, samo eto, imam peh...

Čula je svoje ime i ušla u ordinaciju. Sestra joj je rekla da se skine i onda može k doktoru.

Stajala je pred ginekologom samo u košulji. Pokazao joj je da legne na stol za preglede.

Ordinacija je bila ogromna, prepuna bliještećih svjetala, zidova prekrivenih reklamama za lijekove protiv gljivica i pilule. Tu je bio i plakat s lijepom ženom i djetetom o prednostima dojenja, plakati s anatomijom ženske zdjelice i utrobe s fetusom, a pogled joj se zaustavio na plakatu s plućima, napola zdravim, napola pušačkim.

"Ovaj baš ne spada tu", rekla je odsutno.

"Da. To je samo meni podsjetnik. Evo, izdržao sam već dva mjeseca."

Prosijedi sredovječni muškarac ustane od stola i namjesti se na stolčiću ispred stola za preglede. Privukao se bliže i zapiljio u njenu pičku. Pridružila im se sestra, bezizražajnog lica. Navodili su je da se spusti bliže, još niže, tako. Navukao je rukavice i ugurao dva prsta u nju. Istraživao je unutra, pritiskivao gore dolje dok joj je drugom rukom pipao i gnječio trbuh. Svaki se put osjećala poput sirovog mesa koje kuharica reže pa tuče batom prije nego ga baci na vrelo ulje. Piljila je u strop i pravila se da nije tu.

"Sve djeluje u redu. Žalili ste se na gljivice?"

Šutjela je.

"Gospođo? Niste li rekli da je hitno? Zato smo vas i ugurali. Mislim, uzet ćemo još brisove, ali—

"Dajte samo napravite sve što treba kad niste sigurni što tražite", Tijana povisi glas.

"Nema potrebe. Recite mi samo što vas točno muči."

Izbjegavala ga je pogledati. Pomislila je odustati od svega.

"Samo polako", reče doktor blago.

"Možemo nasamo?"

Doktor kimne sestri i ona nevoljko ode.

"Osjećam... Osjećam nešto čudno u preponama."

"Peckanje?"

"Ugodu."

"Ugodu?" zaškiljio je.

Tijana se jače zacrvni. "Pa ono, imam spontane orgazme..."

"Kako to?"

Tijana mu objasni.

"Dakle, pet incidenata dosad. S većim razmacima..." izgledao je zamišljeno.

"Ne vjerujete mi?"

"Zašto ne bih vjerovao?"

"A, sigurno mislite onaj sindrom trajnog—

"Da, da. Samo, bojim se da to nije to."

"Nije?"

"Da patite od trajnog seksualnog uzbuđenja, to bi vas pratilo konstAntno. Govorimo o stotinjak orgazama dnevno. Ne biste mogli živjeti ni raditi. Ne, ne. Vi govorite o sporadičnim slučajevima. S jedne strane, to je dobro jer i dalje možete normalno funkcionirati. No, nije mi jasna penetracija koju spominjete. Nisam čuo za taj simptom. Ako je ipak u pitanju neka blaža verzija poremećaja, bojim se da ja nisam liječnik kakvog trebate."

"To sam se i bojala da ćete reći."

"Možda bi vam i psiholog mogao pomoći, eventualno psihijatar. U najgorem slučaju neurolog."

"Neurolog?" panično ga pogleda.

"Ne brinite, to samo u najgorem slučaju. Hajmo sada brisove, može?"

* * *

Restoran je mirisao po prženom luku, mesu, umacima, bosiljku. Svjetla su bila prigušena, Robert bi rekao romantična. Svirala je tiha glazba s radija. Stolovi su bili ukrašeni pamučnim bež stolnjacima i svijećama u malim crvenim svijećnjacima.

Bila je gužva i morala je zaobići nekoliko ljudi i konobara dok ga nije ugledala kako joj maše za stolom u kutu. Izmakla se kad ju je pokušao poljubiti i sjela nasuprot.

"Čujem da ovdje imaju dobre lignje", rekla je, gledajući u svijeću. "Umirem od gladi."

Gledao je u njeno lijepo lice. Uska cvjetna haljina s tankim naramenicama i dubokim dekolteom isticala je volumene njenog tijela. Sve je na njoj bilo, kao što bi Robert rekao, taman: sise ni prevelike ni premale, guza dovoljno velika da se *ima za nešto uhvatit*, stas ni visok ni nizak, ni mršav ni punašan. Taman.

Naručila je lignje sa žara, a on biftek u zelenom papru.

Pokušao ju je navesti na razgovor. Odgovorila bi na pitanje pa zašutjela. Kad je pričao o sebi, isključila se do treće rečenice.

Laknulo im je kad je konobar pretjeranim gestama postavio tanjure pred njih.

Promatrao ju je dok je jela. Uporno je gledala u tanjur pa u vilicu, kao da ga nema.

Bila je šašavija od svih njegovih bivših zajedno. Poput listića lota, nikad nije znao što da očekuje, a uvijek se nadao dobitku. Bilo bi jednostavnije naći neku normalnu, no to je već prošao. Normalno dosadi.

Tijana je podigla pogled, kiselu se nasmiješila i rekla: "Jel dobro?"

"Predobro", mljackao je. "Planiraš šutjet cijelo vrijeme?"

Prestala je strugati nožem po tanjuru i zaškiljila prema njemu. "Hoćeš se svađat? Možemo i to."

"Pa, ako je to jedini način komunikacije koji ti paše, morat ću se prilagodit."

"Komunikacija je precijenjena."

"Opa, kad to kaže žena, mora da se nešto opako sprema. Već vidim, pad kometa il barem ledeno doba."

Složila je ruke na prsima.

"Znam šta će te oraspoložiti. Pričala mi sestra o toj nekoj prijateljičinoj prijateljici, stvarno luda ženska. Uglavnom, njoj se tako jednom prijebalo pa si je namazala pičku paštetom. Onda je fino namamila svog kovrčavog bišona da ju liže!" lupao je po stolu. "Al to nije sve! Mama joj je došla vratiti knjige i našla je tako... veselu. Jadna žena! Samo šta nije dobila srčani udar", oči su mu suzile.

Tijana se osmjehne u nevjerici: "Ozbiljno?"

"Tako sam čuo."

"Ne vjerujem!"

"Ni ja zapravo, al ak je istina... jebeno! Ne znaš kome je bilo neugodnije."

"Psu, kladim se. Priznaj, sve si izmislio."

"Nisam, al tko zna? Možda je netko drugi."

"Da, možda joj je ta takozvana prijateljica htjela napakostit."

"Možda je ova njoj prije napakostila", zaškiljio je.

Nije bila impresionirana: "Možda je imala dobre razloge."

"Možda su razlozi bili banalni."

"Nema banalnih razloga!" grčila je šaku pod stolom.

Bila mu je privlačna kad se tako mrštila i kad bi joj sitne bore na čelu i oko golemih tamnih očiju iskočile poput namreškane vode.

Što ga je dulje gledala, zlovolja je popuštala. Njegova kronična bezbrižnost i blagost budili su u njoj želju da vidi koliko daleko može ići. Bio je poput stijene na koju se mora popeti, a onda je srazniti sa zemljom.

Izgledao je poput zapuštenog superjunaka, ne baš lijep, ali privlačan svakako. Krupan, no ne debeo. Muževan, s višednevnom bradom koju mu se nije dalo obrijati, duboka, promukla glasa, tamnoplave, poluduge, valovite kose. Voljela je kako mu se neposlušan pramen kovrča iznad čela. Smiješan joj je bio način na koji bi ispruženim prstima češkao nos, kao da pokušava obrisati kakvu mrlju. Ne bi mu to priznala, no način na koji je palio cigaretu bio je

nevjerojatno seksi. Prvo bi je valjao među prstima i potom je nemarno umetao u usta, škiljeći na jedno oko dok bi zveckao upaljačem. Onda bi pustio da mu cigareta visi na donjoj usni i klacka se dok govori.

"Znaš", započne Robert očijukajući, "ti i ja, ova veza, ne znam gdje smo zapravo, još manje kamo idemo, al znam gdje sad želim biti..." mamio ju je pogledom, kao da draži mačku ribom. No, Tijana je bila gladna.

Čim je zatvorila vrata Robertovi poljupci prekrili su joj vrat, lice, ramena. Priljubila je leđa uz njegova prsa i osjetila tvrdoću u njegovim hlačama. Zadigao joj je haljinu, no okrenula se prema njemu i kleknula. Otkopčala mu je hlače i vrškom jezika dražila glavić. Primio joj je glavu i primicao je k sebi kako bi ubrzao njene kretnje i uvalio joj ga dublje u grlo.

Maknula mu je ruke, ustala i rekla: "Gle, nemrem ga progutat."

Prije nego li je stigao zucnuti, zarila mu jezik u usta i bjesomučno se borila s njegovim. Ugrizao ju je pa je jauknula i odmaknula se.

"Koji kurac?" prosiktala je.

"Sori, slučajno."

Odmjeravala ga je kao da mu ne vjeruje. Gledao ju je nekoliko trenutaka pa prišao bliže.

"Ajmo ispočetka drukčije", šapnuo je, ljubeći joj uho.

Stajala je ukočeno i puštala da uzrujanost polako ispari pod njegovim nježnim dodirima. Ljubio ju je dugo, lagano usnama mazio i golicao njenu vrelu kožu. Čučnuo je i, naslonivši obraz na njezin trbuh, skidao joj gaćice, gladio bokove. Uspravio se i poljubio je u usta, zadizao rub haljine, dražio je prstima. Uzdisala je glasnije i glasnije, no čekao je.

"Sad?" šapnuo je, gledajući njeno zgrčeno lice.

"Ehmmm", procijedila je pa omotala ruke oko njegovih ramena.

Nije ju poslušao, nabrekao do granica izdržljivosti, mučeći i sebe i nju. "Hoćeš ga? Reci da ga hoćeš..."

"Da, da, hoću..."

"Šta hoćeš?"

"Hoću da... hoću da mi ga nabiješ... Nabij mi ga! Sad!"

Ušao je u nju iz sve snage i natisnuo joj leđa na vrata. Obujmila ga je nogama oko struka, jecajući suhих usta. Sa svakim ju je trzajem nabijao jače na vrata. Boljela su je leđa pa mu je rekla da stane. Obuzet, nije ju odmah poslušao. Počupala ga je pa je naglo stao i jauknuo.

"Jebeš ovo! Ajmo u krevet", reče i povuče ga za ruku. Skakutao je za njom, nezgrapno pridržavajući hlače.

Spavaća soba bila je mračna i zagušljiva. Svukla je haljinu, narukvicu i lančić, odbacila ih na noćni ormarić. Čula je zveckanje remena dok je skidao hlače. Srušio ju je na krevet i nadvio se nad njena leđa. Tiho se nasmijala dok ju je namještao i zastenjala kad ga je opet osjetila u sebi.

Nekoliko poza kasnije pogodio je pravo mjesto. Glasno je dahtala. Ubrzao je, ne mogavši više izdržati.

"Da, da... tu, ah..." stenjala je i nakon što je legao pored nje.

Gledao je u čudu kako uzdiše i pomiče tijelo kao da je još u njoj. Pomisli kako mora dovršiti posao pa joj se približi. Oklijevao je, vidjevši kako se oblizuje i miluje grudi, žestoko miješajući zdjelicom. Činilo se da uopće nije primijetila da je gotov. Zurio je i čekao.

Tijana je kriknula i nastavila se meškoljiti. Onda se umirila i zadovoljno smiješila, ne otvarajući oči.

Konačno ga pogleda. Pomislio je da je prekrasna. Privila se uz njega. Šapne mu na uho: "Ovo je bilo jebeno..."

"Hvala, ali..."

"Bilo je fenomenalno, najbolje dosad..." govorila je i ljubila ga. "Moramo to ponovit. Čekaj da dođem do daha."

Češkao se po glavi.

"Šta?"

"Pa..." oklijevao je. "Bojim se da to nije moja zasluga."

"Nego čija?"

"Mislio sam tvoja, al onda sam vidio da ti zapravo ništa ne radiš."

Sranje!

"Vidiš, ja sam bio gotov i mislio sam da si i ti, al si i dalje uzdisala i, jebote, izgledalo je ko da te neko jebe!" cerio se.

Sranje! Sranje! Sranje! Sranje! Sranje! Znala sam da je predobro da bi bio on!

Zavukla se pod deku. "Molim te, idi."

Zbunjeno ju je gledao.

"Nemoj ništa pitat, samo idi, molim te, idi..."

"Zašto? Pa rekla si da je bilo—"

"Ne želim sad tu raspravljat."

Nije se micao.

"Šta čekaš?! Hoću bit sama. Ionako nećeš prespavat pa..."

Otpuhnuo je, pokupio stvari s poda i otišao u dnevni boravak. Brzo se obukao i sjeo na kauč, buljeći u ugašeni televizor. Upalio je cigaretu.

"Jesi još tu?" čuo je glas iz spavaće sobe. Duboko je uvukao dim pa tresao pepeo na pod.

"Bolje da nisi kad ja dođem tamo!" vikala je.

"A ako ne odem? Istući ćeš me?" dovikne joj kroz hodnik.

"To je vaša *muška* specijalnost. Mi, pripadnice *jačeg* spola, ne trebamo mišiće. Mi imamo pamet!"

Nasmijao se. "Sigurno hoćeš da odem?"

"Sigurno! Sto posto! Totalno!"

"Neka bude po vašoj zapovijedi", hodao je s noge na nogu prema izlazu. "Ali vratit ću se."

Razmišljala je kako bi bilo divno da nikad više ne mora napustiti sigurnost kreveta. Sjetila se psa i paštete i već idućeg trena imala sliku u glavi, samo što je perverznojakuša bila ona! Zgrčila je usne i panično odvlačila misli prema Robertu kako bi izbrisala prizor. Bilo je prekasno. Pička joj se mimo volje orosila.

Već je trebala biti na poslu. Nije se htjela pojaviti ni danas, ni sutra, nikad. Činilo joj se da su stvari potpuno izmakle kontroli.

Pomisli da bi konačno mogla javiti pomoćnici da neće dolaziti. Boli je grlo, puca joj glava, a ima i temperaturu.

Pomoćnica je ravnodušno rekla kako se nada da nije ništa ozbiljno i da će obavijestiti kadrovske.

Morat će se pojaviti kad-tad. A njen fantomski ljubavnik može je zaskočiti bilo gdje. Ako zbilja ne postoji lijek, morat će naučiti živjeti s time. Pri toj pomisli oblije ju hladan znoj.

Pun mjehur natjerao ju je da napokon ustane. I glad.

Proždrla je dvije zdjelice čokoladnih pahuljica s hladnim mlijekom. S guštom je gledala na sat u kuhinji, koji je pokazivao deset. Nije se sjećala kad je zadnji put u to doba bila doma. Trebala bi ovo raditi češće.

Vaga je pokazala šezdeset kila. Brzo je sišla s nje i pomaknula je u hodnik, na ravniju podlogu. Vaga se nije dala prevariti.

Šezdeset?!

Isprobala je još nekoliko podova, namještala vagu, isključila je i uključila, ali prokleta stvar pokazivala je istu sramotnu brojku.

Šef je bio u pravu!

Uhvatila se za glavu pa za bokove i dupe. Bilo joj je zlo. Ne zbog dvije kile viška, već teške odluke: dosta je čokolade!

Zato je nered u stanu bio dobra stvar: iznojit će izdajnice.

U dnevnoj sobi, na stoliću dočekali su je razbacani papiri i knjige, prljave šalice i tanjuri, poluispijene boce vode i piva. Minijaturni čipkasti stolnjak bio je zgužvan i umrljan. Parket je bio pun mrvica i prašine i...

"Koji vrag?"

Kleknula je i dodirnula prhku sivu tvar koja joj se raspala pod prstima.

"Jebem mu mater!"

Položila je dlanove na bokove, ogledavajući se.

Stakleni stolić smjestio se u savršenoj sredini ispred tamno-plavog kauča kojeg su omeđivale dvije pripadajuće fotelje. Jedini drugi namještaj bio je stalak za televizor i nekoliko polica za knjige na zidovima, sve crno radi kontrasta sa zidovima, sve savršeno simetrično i pod pravim

kutom. Jedine dvije slike visjele su na sredini zida, jedna nasuprot drugoj, jednakih veličina, jednakih crnih okvira, sa sličnim zimskim pejzažom.

Gazila je bosim nogama po čupavom bijelom tepihu. Što je dulje promatrala igru kaosa i reda, gubila je volju da naruši taj bizarni sklad.

Stan je bio prevelik za jednu osobu, ali vjerovala je da bi u manjem patila od klaustrofobije.

Odahnula je kad je zazvonio telefon. Osjećaj je ispario kad je ugledala zaslون.

"Mogla bi se koji put i javiti!" rogoborila je mama.

"Znaš da *obožavam* pričati s tobom, ali zbilja nisam stigla."

Čula je kako mama puše u slušalicu.

Roditelje je viđala jednom, dvaput mjesečno, s mamom se čula i telefonom. Zvala bi Tijanu svaki dan, uglavnom je prekidajući u poslu.

Svađale su se oko svega. Mama nije mogla shvatiti Tijanin ukus za muškarce. Ili su bili nezreli, ili neambiciozni, ili sirovi. Mama nije tek prigovarala. Pronašla bi način kako otjerati uljeza prije nego stvari postanu ozbiljne pa makar morala slučajno proliti kipuću kavu u krilo jadrniku ili izmišljati Tijaninu šizofreniju. Pa je Tijana prestala dovoditi dečke doma. Nakon nekog vremena više ih nije ni spominjala.

Mama nije baš voljela ni Tijanin stil odijevanja. Bio joj je previše izazovan i jeftin. Tijanin je stan smatrala hladnim i sterilnim. Nagovarala ju je da proda to golemo skladište i kupi nešto manje, po mogućnosti bliže njoj.

Otac je često bio odsutan i zauzet važnijim stvarima pa se njihov odnos sveo na kimanje glavama i razmjenju beznačajnih riječi. U sukobima s mamom šutio bi, makar je Tijana znala da drži maminu stranu. Mamu je gledao kao božicu, a nju onim prozirnim, nezainteresiranim pogledom koji s vremena na vrijeme baciš na komad namještaja i ustanoviš da se nakupilo previše prašine.

Zapravo se nije mogla odlučiti zamjera li više mami zvocanje ili ocu ravnodušnost.

"Što ima novog kod tebe? Ništa mi više ne pričaš. Jel se viđaš s nekim?"

"Kad se počnem viđat, tebi ću prvoj reć."

"Pa koliko dugo traje taj tvoj celibat? Znaš, nisi više pupoljak, vrijeme je da počneš razmišljati o nekim stvarima."

"A kojim to?"

"Ne misliš imati obitelj? Ne možeš čekati s tim predugo."

"Nisam baš toliko stara."

"Samo čekaj, proletjet će ti to dok trepneš, a onda ćeš se lupati po glavi."

Već se lupam.

"Prava je šteta što niste imali još djece. Mogla bi onda malo gnjaviti nju ili njega."

"Kako to razgovaraš sa mnom? Pa nisam ti ja neprijatelj."

Bilo joj je krivo i mrzila je što je mami to uspjelo svaki put. "Oprosti, ali zove me šef i moram se javiti."

Slušalica joj je iskliznula iz ruku i tresnula na pod. Sagnula se da je podigne. Veza je bila prekinuta.

Stavila je slušalice, navila Ga Gu i, uz pjevušenje, upalila usisavač.

Nije bilo poziva. Nijednog. Nije joj se sviđala pomisao da bi joj mogao trebati. Bilo tko. Vjerovala je da može biti sama. Uostalom, nije li samoća prirodna? Rodiš se sama i tako to...

Osim toga, suprotni spolovi bili su toliko nekompatibilni da joj se njihovo povezivanje činilo besmislenim, osim, ajde, radi rađanja. Nakon tolikih neuspješnih veza zaključila je da je priroda pogriješila. Žene razumiju žene, muškarci muškarce pa zašto onda pobogu nije riješila i tu tehničku sitnicu da svi napokon mogu odahnuti?

Uostalom, imala je dokaz, recimo.

Nije se zaljubila, ne kao što se zaljubljuje u muškarce, ali Nora ju je privlačila. Bila je lijepa i karizmatična, usta punih velikih ideja o tome kako popraviti društvo, gospodarstvo, pojedinca - sve privlačne koliko i neostvarive. Govorila je brzo kako joj misli ne bi pobjegle, zamahujući rukama i zabacujući dugu smeđu kosu. Govorila je četiri jezika, ubacujući poštapalice na latinskom, smijući se samoj sebi. Vrckava i iskrena, brzo se zavlačila pod kožu.

Bile su cimerice na faksu.

Položeni ispit uvijek je bio dobra izlika da se napiju. Tako ju je Nora jednom, pripita i dobro raspoložena, pitala je li ikad svršila. Tijana se grohotom nasmijala i rekla da naravno, ali ne s muškarcem. Nora je upita "A sa ženom?"

Tijana se štrencula. Dugo su se gledale dok je Nora nije poljubila. Tijana se prepustila. Nije požalila, i, premda je bilo prekrasno, to je za nju bio tek slatki eksperiment, no ne i za Noru. To je bio početak kraja. Tijanu je mučila krivnja što joj ne može uzvratiti osjećaje. Nora nije mogla podnijeti poniženje. Tjedan dana poslije iselila se i više se nisu čule.

Nedostajala joj je bliskost kakvu je imala s Norom, a još i više ono što je tada bila: naivna, bezbrižna, mlađa.

Ležala je na kauču i brojala kihanje susjeda iznad sebe.

Možda mi moja podsvijest nešto poručuje? Možda je taj fantom jedna od onih stvari koje se događaju s razlogom, kao, trebam sagledat svoj život i napraviti neki rez... Evo, počela sam s čokoladom. Oće to bit dovoljno?

Čekala ga je. Spremna.

Nije se pojavio.

Naravno, zašto bi me jebo sad kad nema nikog i kad bi mi baš dobro došlo? Ne, ne, nije zabavno ako nije u sobi punoj kolega koji bleje u tebe ko da si gola... A onda ih poslije srećeš na hodniku i vidiš kako ti se cere u facu... Dobro da Lucijan nije bio tamo. Mogu sačuvati još ono malo dostojanstva. Kad bi bar znala na što je slab. Sigurno na plavuše. Mogla bi se ofarbat. On bi mogao biti treći...

Ponekad je maštala o seksu u troje, ali kad bi to samo natuknula, muškarci bi zgađeno odmahivali glavom.

A šta ako mu ruka završi na mojoj guzici?

Bilo ih je nemoguće uvjeriti da ih taj eksperiment ne bi pretvorio u pedere. Lucijan je djelovao dovoljno sigurnim u sebe da bi to vidio kao izazov.

"Dakle, doktore?" stiskala je slušalicu u znojnoj ruci, pripremivši se na najgore.

"Drago mi je što vam mogu reći da je sve u redu."

Progutala je knedlu.

"Isključili smo klamidiju, herpes, gljivice, papa nalaz je uredan..."

Uzdahnula je.

"Je li se incident ponovio?"

Oklijevala je. "Da."

"Hmmm... Jednom ili..."

"Jednom."

"Stvarno neobično. Preporučam da svakako napravite još neurološku obradu. Za svaki slučaj."

Grizla je usnicu. "Znači, sigurni ste da je sve u redu?"

Možda zbilja jesam luda. Luđaci čuju glasove, a ja osjećam orgazme... Bome su jebeno uvjerljivi!

"Sto posto sam siguran, ne brinite. Možda se i spontano povuče. U najgorem slučaju, možete probati s alternativnim metodama, a možete i zaraditi na tome. Možete napisati knjigu!" nasmijao se.

"Vi to mene zezate?"

"Samo sam vas htio oraspoložiti. Iako, cijela stvar zvuči vrlo intrigantno."

"Bilo bi *vama* intrigantno da vas neka nevidljiva sila prči u šup—"

"Smirite se, gospođo. Sve će to proći. Samo treba biti strpljiv."

Poklopila mu je slušalicu.

Majmun!

Odbijala je ideju da oda još nekom svoju tajnu, naročito ne muškarcu. Njih je to zabavljalo. I zbilja, što je tako loše u malo dobre ševe pa makar i nevidljive? Ali mora potražiti drugo i treće mišljenje. Pa valjda nije jedina s tim gorko-slatkim problemom?

Pomoćnica je repertoaru iritantnog ponašanja dodala podsmijeh. Nije ga pokušavala prikriti.

"Dobro, Veronika, šta je tako smiješno?" naslonila se na njen stol i prekrížila ruke.

"Smiješno?" piljila je u kompjutor.

Tijana isključi monitor. Ova je pogleda zabezeknuto.

"Da. Svaki put kad me vidiš, smijeh ti bježi. Jel mi nešto visi, jel mi ruž razmazan?"

"Šta bi mi smijeh bježao? To si ti nešto krivo vidjela."

"Možda si ti nešto vidjela? Ili čula?" Tijana se sagne bliže.

"Ništa ja ne znam. Ja samo radim svoj posao", upali monitor.

"I bolje, drži se ti svog posla."

Veronika joj dobaci sumnjičav pogled, no Tijana je već zalupila vratima.

Ko zna šta je čula? Ono na sastanku izgledalo je čudno, to sigurno, ali, pokupila sam se prije katastrofe!

Brzo je stigao ogorčeni mejl. *Samo da znaš da sam u sindikatu i da me se ne možeš samo tako riješiti, a pogotovo ne zato što ti se ne sviđa kako se smijem.*

Joj, šta mi ta žena ide na živce!

Nagonski je htjela obrisati mejl, ali se predomisli i spremi ga u arhivu.

U najgorem slučaju mogu dati otkaz. Ali ne želim.

Konačno je zaključila da je zapravo nije briga što drugi misle o njoj. Neka se vesele. Neka im otpadne glava od smijeha. Ionako će to sve jednom progutati vrijeme.

Šef je banuo dok je pričala s mamom na telefon, pregledavala vijesti na šest portala, četala s prijateljicom u Australiji i ručala špagete carbonara.

"Dobar tek", podbočio se na njen stol i razvukao usne. Tijana je zbrzala razgovor i poklopila. "Moramo razgovarati."

Odložila je plastičnu vilicu. Koža je škripala dok se nervozno namještala u stolcu.

"Kak si?"

Jebeno!

"Ide", prekrížila je ruke i prebacila nogu preko koljena. Usta su joj se osušila pa je premetala jezik kako bi skupila slinu.

"Ovo je malo nezgodno, ali nema drugog načina."

Sljepljivala se sa stolcem.

Popravio je čuperke na čeli. "Navodno si se... olakšala na poslu... na zahodu... u radnom vremenu..."

Pizda!

Složio je grimasu. "Ono, vat d fak?"

Pocrvenila je poput maline. Nije znala kud bi gledala.

"Čak da si otišla s kolegija zbog tog? Jel to istina?"

Učinilo joj se da je vidjela kako mu titraju kutovi usana.

"Naravno da nije! Otkud vam samo takve gluposti? Ne vjerujete valjda tračevima?" povlačila je rubove suknje kako bi što više pokrila noge.

"Pa izletjela si s kolegija!"

"Nije mi bilo dobro, ali nisam se... *olakšala*", procijedila je kroz zube.

"Dobro, ako ti tako kažeš. Ali ako je istina, ne bi htio da se ponovi. Ne na poslu barem", osmjehnuo se lascivno, a onda, kao da se nečeg sjetio, izjurio van.

Nije mogla jesti. Ionako se ohladilo. Naslonila je laktove na stol i primila glavu. Bila je na rubu suza kad je prene kucanje na vratima.

Lucijan joj se široko nasmiješio. "Imaš vremena?"

Podigla je glavu. Nije se stigla pribrali.

"Što je?" upita nježno.

Brisala je oči kao da popravljajući šminku. Stajao je blizu. Njegove oči boje neba gledale su sažalno u nju i bilo joj je toplo u utrobi. Vidjela ga je kako ispija martini i pruža joj ruku preko stola, zamalo je dotaknuvši. Treptaj oka bio je dovoljan da slika nestane.

"Vidim da već jedeš."

"Zašto?"

"Mislio sam da bi mogli na ručak", bljesak njegovih zuba bio je zasljepljujući.

Spoj? Zarumenjela se.

"Ne kao spoj."

Sranje! Kolko još moram treptat okicama?

"Ali možemo popričati na miru. Jesi pripremila podatke?" stavio je ruke u džepove.

Jel se on ikad mršti? Kladi se, i kad popizdi, pošalje te u onu stvar na finjaka.

"Jesam. Većinu", reče i ustane. "Ajmo odmah. Moram se maknut prije nego mi se guzica zalijepi za stolac. Pošaljem ti sve sutra, može?"

"Sad mi možeš reći. Tko te uzrujao?" rekao je kad su sjeli za stol na terasi restorana u prizemlju.

"Ma, nećemo o tome."

Pirkao je povjetarac, ne donoseći olakšanje od sparine. Prstom je tapkala iznad usana i brisala znoj.

Konobar im je prišao užurbano.

"Pola litre mineralne", reče Lucijan. "S puno limuna."

"Ledeni čaj od breskve, hvala."

"Nešto za pojest?" konobar će.

"Može za par minuta, da se odlučimo?" reče Lucijan.

Primio ju je za ruke. Lecnula se i ostala bez daha. "Nije valjda tako strašno. Ne mogu te gledat tako tužnu", zvučao je kao da pjevuši.

Izmaknula je znojne dlanove.

"Nije valjda da te ja činim nervoznom."

"Možda malo."

"Imaš lijep osmijeh."

"Mislila sam da ovo nije spoj", suzila je oči.

Gladio je bradu kao da razmišlja. "Hoćeš da bude?"

Zamislila je divlju vožnju limuzinom i kako se ševe dok ih vozač gleda u retrovizoru.

"Tijana?"

Izgleda da je šutjela predugo. Nije uspjela odgovoriti jer je konobar stigao s pićima. Pogledala je Lucijana preko konobarove ruke.

Mogla bi se utopit u tim očima...

"Što je?"

"Ništa. Hajmo naručiti", proučavala je jelovnik.

Uopće se nije mogla udubiti u hranu. Razmišljala je što bi ga mogla pitati. Sport bi obično razvezao usta, no to je uopće nije zanimalo; o glazbi i filmu svatko je imao mišljenje, ali to nije otkrivalo ništa konkretno; televiziju i ne gleda; za bivše je bilo puno prerano. Svi ti sitni pokušaji približavanja činili su se zamornima, zatupljujućima, očekivanima. Htjela je jednostavno reći što joj je na pameti: sviđaš mi se, hoćemo u krevet? Ponekad bi to i učinila, no s njim je morala raditi. Bilo bi neizdrživo biti s njim u sobi i pretvarati se da je sve u redu ako je odbije.

Gledala je u njegove ruke. Voljela je proučavati muškarčeve ruke, kao da su bile njegov pečat ili portret iz kojeg bi doznala njegovu narav. Za razliku od Robertovih krupnih, sa sitnim debelim prstima, Lucijanove su bile glatke i mekane, dugih, tankih prstiju sa savršeno urednim, tamnoružičastim noktima, a još ih je ljepšima činilo to što su bile bez prstena.

To je mogao biti dobar znak, no isto tako, moglo je značiti da ne voli nositi nakit pa ga drži kod kuće.

Konobar se vratio i zapisivao Lucijanovu narudžbu.

Promatrala je sitni ožiljak na lijevoj obrvi. Djelovao je staromodno uglađeno, staloženo i samouvjereno kao da bi mogao pokoriti svijet ili makar kvart.

Zatekla se kako se smiješi, potpuno nesvjesna da Lucijan i konobar čekaju da naruči.

"O, oprostite", pogledala je konobara i naručila tortu od čokolade i tri kugle sladoleda od lješnjaka s čokoladnim preljevom. K vragu i odricanja!

"Ti ćeš samo desert?" reče Lucijan.

"Zašto ne? Život je gorak i meni treba puno slatkog."

"Nemoj tako. Samo imaš loš dan. Sutra će bit bolje."

"A. Ti si jedan od tih."

"Kojih?"

"Nepopravljivih optimista."

"Pa to je jedini način da ostaneš normalan, ne?" optimistično se nasmiješio.

Podigla je obrvu i srknula čaj. "Jesu to navlake?" upita.

Činilo se da mu je neugodno. *Opa! Ovo je novi moment.*

"Nisu."

"Kako nisu? Mislim, nije to ništa posebno. Danas to svi rade, svi se nešto utežu, popravljaju, a onda se srame. Pa nije to nešto čega bi se trebalo sramiti. Evo, ja imam tetovažu zmijske oko mača i srce u bodljikavoj žici, a operirala sam i nos", reče veselo.

"Tetovaže? Ne vidim ih."

"E, to je rezervirano samo za posebne prigode."

Popio je nekoliko gutljaja.

"No, ajde, da čujem. Šta si radio sa zubima?"

"Pa ništa."

"Nisam slijepa, nitko nema tako bijele zube. Ako nisu navlake, onda si ih izbijelio. Zapravo, nije ti to ni loša ideja. I ja se već dugo premišljam o tome, ali nekako mi ne djeluje..." zašutjela je.

"Što, normalno? Prirodno?" zvučao je uvrijeđeno.

"Nemoj se ljutiti. Samo sam htjela čavrljat."

"Evo, ako baš moraš znati, bio sam strastveni pušač, pio puno kave, vodio neuredan život... I onda sam se malo smirio, ali, eto, nisu mi se sviđali zubi. Bili su nekako sivi pa sam ih izbijelio. Možda sam malo pretjerao, ali zadovoljan sam. Čudi me da si primijetila. Nitko drugi nije."

"Možda sam ja jedina pitala."

"Možda."

Neko su se vrijeme bez riječi promatrali, kao da će na licima iščitati misli jedno drugome.

Tijana napokon reče: "Neuredan život?"

"Znaš kako to ide: bančenja do jutra uz pivo i karte, seks s curom kojoj ne znaš ime, sitno klađenje pa sve spiskaš na cugu i cure. Znali bi zaružit nakon posla do jutra i onda opet na posao, a da ni ne odemo doma. Znaš, dečki kao dečki..."

"Nisam te takvim zamišljala."

"Nego kakvim?"

"Odgovornim."

"Nije baš uzbudljivo. Al imaš pravo. Sad moram bit odgovoran. Ipak sam zašao u neke godine."

"A koje to?"

"Trideset devet. Nije da ih se sramim."

"Nije ni da moraš. Samo se žene srame godina. Mislim, dok starite, vi postajete mudri, a mi olinjale", protrese čašu.

Konobar se pojavio s ručkom.

Halapljivo je gutala sladoled, ne dopuštajući da se topi, dok je on polako uživao u škampima na buzaru, kukuruznom kruhu, miješanoj salati i čaši crnog vina.

Skrenuli su u sigurnije teme sve dok konobar nije odnio prazne tanjure.

Lucijan je škiljio u nju. Zavladao je tišina.

"Možda mi se samo učinilo, ali jesi kojim slučajem... zainteresirana za mene?"

Zagrcnula se zadnjim gutljajem čaja. Što ga je dulje gledala, lice mu je sve više nalikovalo grimasi. Pretpostavljala je da ne želi čuti istinu. "Ne, ne... Mislim, djeluješ okej i to sve, ali nisi moj tip. Ako sam možda odala takav dojam, ispričavam se. Zapravo, ionako nisam slobodna."

Nisam slobodna? Koji klinac?

"Onda mora da mi je radar pokvaren jer inače dosta dobro čitam... signale. Al, zapravo, dobro da nisi. Tako je lakše. Ionako ne izlazim s ljudima s kojima radim. Mislim, kad stvar pukne, postane jako nezgodno gledat se svaki dan u uredu."

"Aha."

"Dobro, nekad mi se zalomi. Mislim, ne možeš kontrolirat kad će ti se netko svidjet. Ali ako ipak jesi ili budeš jednom, mislim zainteresirana, i recimo prestaneš raditi ovdje, tko zna."

"Tko zna", mrštila se.

Uvjeravala se da je Lucijan i ne privlači baš toliko. Samo mora pričekati da ta blesava zaludenost prođe.

Pred vratima je Robert otpuhivao dimove tek načete cigarete. Nije ga pozdravila. Prčkala je po torbi u potrazi za ključevima. "Otkud ti?" rekla je njegovom blago izbočenom trбуhu.

"Eto tako. Bilo mi dosadno." Pratio ju je unutra i zalupio vratima.

Okrenula se prema njemu. "Zapravo bi te trebala poslat k vragu."

Pogledao ju je zbunjeno i otpuhnuo uvis.

"Našla sam pepeo na podu u dnevnoj sobi."

"Pa nije to takav strašan zločin. Možda mi je malo palo, a ne bi da imaš pepeljaru."

"Kao to nisi napravio namjerno?"

Otišao je na balkon dovršiti cigaretu.

Našao ju je kako zamišljeno sjedi za stolom u blagovaonici. "Pospremala si?" ogledavao se. Frknula je.

"To je valjda dobar znak. Stvari se miču s mrtve točke."

"Joj daj šuti malo!"

"Šta se odmah pjeniš?"

Zagledala se u zid.

"Loš dan na poslu?" smekšao je ton.

"Moglo bi se reći."

Sjeo je na stolac blizu nje, dvoumeći se bi li je dotakao. "Šta je bilo?"

"Neće mi bit lakše ako se izjadam."

"Možda će ti bit lakše ako ti kažem da mi je jedan klijent rekao da sam debela svinja, kad sam mu odbio produžiti članstvo jer duguje za tri mjeseca?"

"Stvarno?"

"Nije, al da si vidla kak su ti se oči sad zacaklile."

"Odvratan si."

"Kak sam odvratan kad ti je sad malo bolje? Priznaj da ti je bolje."

Vidio je da joj se usne bore sa smiješkom. "Znaš, možda ima Nečeg u tome."

"Čemu?"

"Da ti je klijent to zbilja rekao."

"Hoćeš reć da sam debela svinja?"

"Ne, samo, malo mi je čudno da ti kao vlasnik svih tih teretana i wellnessa ne držiš malo više do... zdravog života."

"To je samo posao. Misliš da se svi ti ljudi svega toga drže? Neki se muče i znoje samo da bi poslije jeli hamburgere. Ko ti s čokoladom. Al nikog ne osuđujem."

Suzila je oči. "Za razliku od mene, ha?... Nisi se javljao."

"O-ho-ho. Hoćeš reći da si me htjela čuti? Da ti je stalo?" primio ju je za ruku.

Istrgnula ju je.

Nagnuo se natrag na stolcu. "Mislio sam da ti treba mali odmor od mene. Da me se zaželiš."

Šutjela je, piljeći u crno bijeli stolnjak. Mislila je da želi biti sama, no bilo joj je drago što nije. Vidjela je kako se meškolji u stolcu, spušta ruke niz tijelo, pa navlači gustu kosu, pa gnječi rub stolnjaka.

"Dobro, odi zapali", reče, sažalivši se.

Odmahnuo je glavom. "Makar, morao bi—"

"Nemoj počinjat! Nisam se došao natezat. Htio sam vidjet šta ima kod tebe i tako. Evo, nećemo o poslu. Možeš sama birat temu. Ili recimo... možeš mi reći nešto o sebi, nešto što još nisi nikom, nešto strašno neugodno. Što neugodnije, to bolje. Evo, ja ću prvi. Da vidimo..." češkao se po glavi. "Prije par godina, bio sam na nekom javnom zahodu i pjevušio. Mislio sam da nema nikog kad ono čujem netko pušta vodu. Prestanem pjevat. Ulovi me panika, a pazi sad: ta budala nastavi pjevat di sam stao!"

Zamišljala je situaciju i prasnula u smijeh.

"Ono, zašto ne mogu bit sam na javnom WC-u? E, nisam izašao van deset minuta, samo da budem siguran da ne naletim na tipa."

"Evo, ovo će ti se svidjet. Kad sam bila mala, mislila sam da ljudi na televiziji nisu stvarni."

"Zezaš?"

"Živa istina."

"i ja! "

"Zbilja?"

"Ne, al to je tako slatko."

"Odvratani si", prekrizila je ruke.

"Okej, možda malo", smijuljio se.

"To si sve izmislio da me navučeš na tanak led."

"Nisam, zbilja mi se dogodilo. Iako, tvoja mi priča ne zvuči baš uvjerljivo. Kak si mogla mislit da ljudi nisu stvarni?"

"Šta ja znam? Klincima svašta pada na pamet."

"To je istina. Evo, vidiš da nije bilo tako strašno."

"Šta?"

"Ovo, povjeravanje."

"Ma bezveze."

"I? S kolko si frajera spavala?"

"Sad već malo pretjeruješ."

"Samo pitam", podigao je ruke u obranu.

"Kad smo već kod toga, oćeš se seksat?" nije zvučala zagrijano.

Oči su mu zasjajile. "Ne, nisam baš raspoložen."

"Kako hoćeš. Odoh se kupat."

"Ma šalim se. Možemo i u kadi."

"Ne znam baš", gledala ga je tupo.

"Ajde, malo za promjenu."

"Ajmo radije na kauč."

"Ajmo i jedno i drugo."

"Daj dosta više!"

"Ti si ta kojoj je dosadno."

Pljusne ga po bradi, ne mogavši dohvatiti obraz. Nije mogla vjerovati svojoj smjelosti. Bio je gromada. Nikad nikog nije udarila. Mislila je da će se osjećati bolje, da će joj laknuti, no obuzela ju je grižnja. Htjela se ispričati kad osjeti njegov težak dlan na licu. Glava joj je poletjela na stranu i obraz joj je bridio. Milovala je lice i zurila u Roberta zaprepašteno pa bijesno. On je izgledao napaljeno. Ustao je, dograbio je za ruke i povukao gore. Čvrsto joj je priklješčio struk golemim šapama i jezikom pokušavao prodrijeti u njena stisnuta usta.

"Nemoj! Stani!" povikala je.

Zbunio se, i dalje ju stiščući uz sebe. "Šta sad nećeš?"

"Pa malo mi je splasnula želja nakon udarca."

"Ti si mene prva pljusnula!" pustio ju je i odmaknuo se.

"Ti si duplo veći od mene! Ja tebi ne mogu ništa!"

Češkao se po glavi. "Oprosti, nisam... Nisam nasilnik. Nikad nisam udario ženu! Mislio sam da te to sve napaljuje."

"Nisam baš sad toliko sjebana", procijedila je kroz zube.

"Nema veze. Idem se prat, a ti radi što hoćeš."

Zaključala se u kupaonici i stala pred ogledalo. Obraz joj je bio crvenkast. Pomilovala ga je. Bol je jenjavala.

Uznemire je trnci na usnama kao da je bocka prst. Mesnati jezik prodirao je u njena usta i gladno lamatao njenim. Ušao joj je duboko i agresivno u grlo. Uplašila se da će ju ugušiti. Šrušila se na koljena i jecala od muke. Stavila je prste u usta kako bi se uvjerila da su prazna. Nije opipala nikakvo strano tijelo, svejedno se i dalje boreći s nevidljivim nasrtljivcem.

Čula je Roberta kako lupa po vratima i viče, ali ništa nije razabrala. Iz njenih je usta izašlo tek očajno mrmljanje.

Prisilila se ustati i, pridržavajući se za umivaonik, pogledati u ogledalo. Otvorila je širom usta. Njezin se jezik migoljio poput crva u svim smjerovima. Odvrne slavinu i nagne se nad umivaonik. Pokušala je isplaziti jezik, no to se pokazalo teško ostvarivim pothvatom. Skupila je dlanove i napunila ih hladnom vodom. Ubacivala ju je u usta, ali osjećaj jezika napasnika nije nestao. Zgrabi jezik prstima, što ga je primirilo, no i dalje je vibrirao.

Zaroni lice pod mlaz. Uljez naglo nestane iz njenih usta. Osjeti vlažan dodir na vratu. Pogladi se po tom mjestu. Fantomski je jezik požudno šarao po njenoj koži, a ona ga nije mogla spriječiti. Grčevito je trljala vrat dok ga nije počela grepsti. Strugala je noktima po blijedoj koži kao da osjeća svrbež. Kad je vidjela krvave tragove na vratu, stane, tek tada primijetivši da se uljez povukao.

Robert je urlao da ga pusti unutra.

Toplina joj preplavi prepone. Obujmila je trbuh i naslonila leđa na hladne pločice. Izvijala je zdjelicu. Unatoč ugodu, htjela je da prestane. Ili prijeđe na nekog drugog. Ili je ubije.

Jezik se vratio, ovaj put na pravo, vlažno mjesto. Osjetila je kako ulazi u nju pa je malo škaklja pa opet ulazi.

Još u odjeći, ušla je u kadu i pustila vodu. Drhtala je i pila. Užitek se miješao sa sramom i strahom. Namjestila je hladnu vodu, osjećajući svaku kaplju poput bodeža, i u tome gotovo uživala. Usmjerala je mlaz među noge. To je otupilo ugodu.

Kad je konačno izišla iz kupaonice, našla je Roberta kako mijenja programe na televiziji. Stajala je na vratima, glave omotane ružičastim, a tijela ogrnuta zelenim ručnikom. Čekala je da je pogleda.

Ugasio je televizor tek kad je izvrtio sve programe. Čekao je da ona nešto kaže, ne gledajući je. Osjećao je slab miris losiona za tijelo. Čokolada.

Polako mu je prišla i sjela pored njega.

"Hoćeš mi reći što je ono bilo?" reče tiho, žmireći.

Dugo je šutjela. "Ne znam."

"Kako ne znaš?"

"Tako, lijepo. Ne znam."

"Zvučalo je kao da te nešto boli. Ako hoćeš, odvest ću te doktoru."

"Ne trebaš ništa. Nije ništa boljelo."

"Ali..."

"Ne želim o tome. Samo mi treba odmor. Imala sam zbilja, zbilja loš dan."

Robert otvori oči.

Ručnik oko tijela olabavio se i počeo kliziti, polako otkrivajući njezin blijedi dekolte. Ponovno ga učvrsti.

Ovlaš dotakne njezino golo rame. Pogleda ga bespomoćno.

"Želiš da odem?"

"Ne znam. Kako hoćeš..." ustane i krene prema spavaćoj sobi. Dok je polako hodala, sklizne joj ručnik, otkrivši jedro tijela. Ostavila ga je na podu, zbacivši i onaj s glave.

Robert ustane i pokupi ručnike. Zastane pred vratima spavaće sobe. Pokuca.

Ništa.

Uđe.

Ležala je potrbuške, gola, lica utopljenog u jastuk. Sjeo je pored nje i položio dlan na njen potiljak. Kosa joj je bila vlažna. Polako ju je pokrio.

Nije se micala.

"Gle, mogu ostat, nije problem... dok ti ne bude bolje."

Podigne glavu, ne gledajući ga. "Radi što hoćeš. Samo znam da mi nije ni do čeg pa ako ti ne smeta, ostani, svejedno..."

"Svejedno", ponovi poput jeke. "Jel tebi uvijek svejedno?"

"Ne. Samo onda kad mi je svejedno", odbrusi. Promatrao ju je, tražeći trzaj nečega što nije ravnodušnost.

"Šta?"

"Ništa. Samo sam, ne znam... Htio sam naći nešto na tvom licu, neki trag, bilo što opipljivo. Ali ti si tako hladna."

Štreknula se. "Jedino je koža opipljiva", reče.

"Pretvaraš se da si jaka i nedodirljiva. I to je u redu. Ali ne za mene."

"Znači, to je to?" pitala je promuklo, piljeći u jastuk.

"Izgleda", gledao ju je ogorčeno.

Ustao je, zureći u nju još neko vrijeme. Onda se okrenuo i tiho zatvorio vrata za sobom.

Tišina.

Tišina.

Tišina.

3

"Tijanaaaa, dušo, kak siiii?"

Šokirala se kad je čula poletni, davno zaboravljeni glas. Leda je bila prijateljica iz djetinjstva, ponekad simpatična osoba, ali Tijana je, nakon dugogodišnjeg ovisničkog odnosa, ispunjenog sitnim dramama s promjenjivim glazurama ljubavi i mržnje, s olakšanjem pobjegla u drugi dio grada i na drugi fakultet.

Ovaj bi je poziv u normalnim okolnostima uzrujao, ali prošlo je deset godina otkako su se čule.

"Joooj, moram ti tolko toga ispričat, al prvo da se pohvalim, zaručila sam se! I to već dva mjeseca! Tak mi se neee da čekat još godinu dana, al, naravno, hoću da svadba bude u lipnju jer to je jedino pravo vrijeme za svadbu, nije prevruće, svi su još u gradu, al nije hladno ko u proljeće pa mogu nosit haljinu bez rukava. Joooj, da samo znaš kakvu sam savršenu haljinu našla, u Londonu, naravno, ovdje je izbor patetičan, e, sva je čipkasta, onak nije bijela ko snijeg, a nije žuta ko šampanjac, a nije baš ni siva..."

Jebem ti život! Mene moj ostavi, a ova se udaje! Taj tek mora imat konjske živce!

Odmaknula je slušalicu od uha jer je Ledin glasić postao probadajuće piskutav.

"Ne mogu ti opiisati koliko sam sretna, mislim, Tomo je bio okej, al kad je rekao da ga podsjećam na njegovu mamu i to dok smo radili one stvari, pozlilo mi je, al Jan, on je saavršen, kako bi bilo super da i ti nađeš nekog takvog, mogli bi skupa izlaziti, jel se viđaš s nekim bajdvej, jedva čekam da upoznaš Jana, on je nevjerojatni džentlmen, uvijek mi pridržuje vrata i, nećeš vjerovat, stalno mi nešto poklanja, evo, jučer mi je kupio crveni Audi A3 kabrio, kažem ti, duuuša od čovjeka, moj princ! A ti, reci mi da si i tiii našla svog princa!"

Šta mogu sad ja?

"Ništa od toga, draga", promrsi Tijana. "Prinčevi ne postoje."

"Naravno da postoje, samo ti onda još nisi našla svog. U možda se i jesi udala, al si se razočarala i sad ne želiš pričati o tom da me poštediš, makar, mogla si me i pozvati na svadbu

"Vjeruj mi, dušo, da sam se udala, tebi bi prvoj rekla."

"Baš te žalim, nisi ni svjesna šta propuštaš, neko ko te nosi ko kap vode na dlanu, nema ništa bolje od tog, a u krevetu. . . ajme meni..." zastane pa zavjerenički šapne, "ima veliki... znaš..."

"Kurac?"

"Joooj, tak ne volim tu riječ."

Tijana se morala nasmiješiti. Život je bio toliko kompliciran da se čak i loš začim poput Lede doimao osvježanjem.

"Mooramo se oobavezno naći, ne mogu vjerovat da je toliko vremena prošlo, znaš, baš si mi falila na faksu, uvijek sam mislila da ćemo skupa studirat francuski i povijest umjetnosti, putovale bi u Pariz, pričale o dečkima... Tooolko sam te puta htjela nazvat..."

Naravno.

". . . al uvijek nešto iskrasne. . ."

Bla, bla, bla.

". . . joooj, još toliko toga treba napraviti, cvijeće, pa pozivnice, još kad se svi petljaju..."

Stop! In the name of love...

"... baš me zanima jesi se promijenila, meni ljudi kažu da sam ista, al ne znam jel to zapravo dobro il loše, ja mislim da sam se dosta promijenila, na bolje, nadam se... Moramo se nać!"

"Ja bi jako rado, al sam totalno bukirana."

"Ma da, kao nemreš me nigdje ugurat! Nema izvlačenja!"

Tijana se nakašlje. "Sori, al čini se da me nešto hvata..."

"Ne zvučiš bolesno, al ak baš nikak ne možeš, doći ću ja do tebe!"

"Ne!" izleti Tijani. "Hoću reći, to je samo grlo, nisam tako bolesna... Ajde vidjet ću šta mogu napraviti."

"Suuuper! Al pogledaj, pliz, sad, mislim i ja sam jako zauzeta, halooo, moram isplanirati vjenčanje! Htjela sam danas, evo, zapisala sam u planeru ručak s Tijanom, znači danas, kako stojiš za danas?"

"Danas ne mogu nikako. Imam važan dogovor i stvarno ga ne mogu otkazati."

"Dooobro, znači križam danas... Davidimodavidimodavidimo... E, u četvrtak?"

"Ne mogu, sori. Satovi francuskog."

"Aaa, ipak si se odlučila. Ajde, baš lijepo. Sa va?" hihotala se. "Ajmo onda u subotu. Sigurno ne radiš ništa u subotu."

"Šećem susjedinog psa."

"Cijeli dan? Stvarno, Tijana, dušo, ako ovako nastavimo, pomisliti ću da me ne želiš vidjeti."

Ma neee...

"Subota je idealna jer tako i tako se nalazim s planericom pa možemo prije il poslije toga. Oćeš u jedanaest? Ajde, znam da oćeš šiknut rasprodaje i bit će dobro da malo izađeš, sigurno ne izlaziš previše, ovo će ti bit super predah od posla..."

Bila je stjerana u kut. "Ajde, dobro, može u subotu."

"Fenomenalno! Joooj, neću izdržati do subote, jedva čekam da ti pokažem prsten, dijamant je oooogrooman, kad u subotu?"

"Svejedno."

Tijana ju je čula kako lista planer.

"Znači subota u tri?"

Dva tjedna. Toliko je prošlo od prekida. Sve se vratilo u normalu, mirno i predvidljivo, ali zastrašujuće tiho. Nije se mogla odlučiti nedostaje li joj Robert ili samo netko u njenoj blizini. Pitala bi se što sad radi, je li se ošišao, viđa li se s nekom dugokosom plavušom.

Čudni pogledi i šaputanja polako su jenjavali kako bi koja nova žrtva došla na red. Pomoćnica je otišla na dulje bolovanje zbog psihičke iscrpljenosti pa je Tijana uzela novu. Ela je bila sve što Veronika nije: ljubazna, radišna i mlada.

Bilo je još dobrih vijesti. Lucijan je navratio zatražiti dodatne podatke i na odlasku joj ležerno dobacio da danas baš dobro izgleda.

Predugo mu je puštala da vodi igru: Sad kad je slobodna, ništa je više ne sprječava da nešto poduzme. K vragu i to što rade zajedno. Mogla bi ga pozvati na večeru. Makar bi je rado preskočila i odmah zagrizla u desert.

Lucijan bi mogao biti sasvim solidna zamjena za Roberta. Sigurno se ne bi bunio protiv dogovora.

Fantomski ljubavnik nastavio joj je praviti društvo, često u nezgodnim prigodama - poput prepunog kina za vrijeme dramatične scene između muža i žene - uvijek je iznenađujući nečim novim poput nasilne penetracije koja bi potrajala desetak minuta, penetracije kuglicama, bananom, analne penetracije, svaki put završavajući eksplozivnim orgazmom, iako joj neke od tih stvari u stvarnosti nisu pasale.

Dobra je vijest bila i da nema tumor na mozgu. A loša je vijest bila da nema tumor na mozgu. I to što je kreten od neurologa u povijesti bolesti napisao da pati od *navodnih* orgazama.

Nakon svega bila je spremna na sve, čak i na odstranjenje klitorisa ako bi pomoglo. Ipak ne. Zasad joj ostaje nada da će prokleta stvar nestati sama od sebe, kao što se i pojavila.

Hodala je uzbuđeno do arapskog restorana, koji je Leda odabrala, pokušavajući ne misliti o njoj i velikoj vjerojatnosti da će njihov susret iscrpiti i ono malo energije što je imala.

Leda je bila ona na koju su se dečki lijepili. Tijana je bila pametna i tek ljepuška, i uvijek u Ledinoj sjeni. Već u školi imala je reputaciju lake cure, iako prije faksa ni s kim nije spavala. Očijukala bi prirodno, bez posebnih namjera, osim da si osigura apsolutnu pozornost.

Ponekad bi čula nešto o njoj od zajedničkih poznanika ili pročitala na njenom profilu. Činilo se da Leda nikad ne odbija ulet, neovisno o godinama, zanimanju ili bračnom statusu udvarača, dok god je imao što je trebalo: vlastiti stan ili još bolje kuću, barem dva auta, od kojih jedan bijeli terenac sa zatamnjenim staklima, tvrtku ili makar menadžersko mjesto, a ne bi se bunila ni protiv vikendice na moru s grijanim bazenom, jahte od trideset metara, ormara s bundama u sedam boja i sobe samo za cipele. Pristala bi i da su sve te stvarčice bile u vlasništvu izabranikova oca. Ponosno je objavljivala fotografije svojih ulova, pišući ispod komentare poput dlakava leđa ili obrezan.

Leda se Tijani povjeravala, pričala puno i strastveno, i Tijani je dugo trebalo da shvati kako malo kaže.

A sad je opet tu, naporna i nepobjediva.

Tijana je sjedila za stolom, sama. Pogled joj je stalno bježao prema napadnim lampionima s golemim smeđim cvjetovima koji su joj visjeli nad glavom. Zatvorila je oči i pokušavala ne misliti ni o čemu.

"Meditiraš?" prekine je drečavi glas.

"Čekam da me počastiš svojim dolaskom."

Leda je kasnila četrdesetak minuta. Poljubila je zrak ispred svakog Tijaninog obraza, glasno cmokćući i lepećući rukama punim vrećica.

"Oprooosti što kasnim, ali nisam mogla odoljet, prolazila sam pored svih tih šarenih izloga i ko klinka u slastičarnici, morala sam kupiti ovo i ono, i prekasno sam skužila koliko je sati, i jurila sam ovamo, a onda sam vidla ovaj šešir u izlogu i mooorala sam ga imat, šta nije krasan?" bacila se na stolac i pustila vrećice da padnu na pod.

Sva u bijelom, izgledala je kao da je sišla s piste. Imala je sako kratkih rukava i duboko rezani top koji je otkrivao impresivan dekolte, kojeg se Tijana nije sjećala. Ispod prekratkih nogavica uskih hlača provirivao je djelić gležnja, a u bež sandalama s punom platformom od dvanaest centimetara palčevi obojani zagasitim crvenim lakom.

Ispod bijelog šešira ogromnog oboda s tirkiznom mašnom, po leđima joj se razlila duga ravna kosa boje meda. Oči je sakrila iza golemih sunčanih naočala u boji kose. Osim doradenih sisa, koščatosti i pokoje sitne bore, bila je ista.

"Pa nisi se ništa promijenila! Ma šta ja to pričam, Tijana, dušo, ti si se proljepšala! Tu sva zbigešana u finoj plavoj haljini, jel to Prada? Izgleda ko prošlogodišnja Prada, al davno je to bilo, ko bi to sve pamtio, ja sam si nedavno kupila kod njih cipele, ništa posebno, obična lakirana štikla..."

Leda je stala tek kad je stigao konobar i, uz obilno očijukanje, naručila salatu od peršina, korijandera, mente i bulgura i mineralnu.

"Nećeš jesti?" Tijana nije mogla odoljeti.

"Kak to misliš? Pa naručila sam salatu."

"Jesi izbrojala kalorije?"

"Joooj, pa nema tu kalorija, al hvala ti šta brineš, ja jaaako pazim na sebe, idem na pilates, ne jedem ugljikohidrate, imam kujicu, Dada, a da znaš koliko kalorija potrošiš dok trčiš za njom..."

Tijana je pod naslagama pudera uočila ne tako besprijekoran ten. Nesvjesno se osmjehnula.

"Šta je smiješno?" suzila je oči i stisnula usne.

"Ništa."

"Skoro sam zaboravila, moram ti, gledaj!" veselo joj je turnula ruku pod nos, zamalo prevrnuvši bocu mineralne.

Tijana je piljila u golem prsten napravljen od niza sitnih dijamanata koji su oblikovali puževu kućicu.

"Šta nije preedivan? Jan ga je dao izraditi specijalno za mene! Ako to nije nešto najromantičnije na svijetu..." cerekala se i poljubila prsten.

"A čime se bavi, Jan?"

"Ima ogroman odvjjetnički ured, branio je sve same face, onda je uzeo mali odmor od svega, pustio druge da vode ured i zadnjih par godina ulaže, u zemljišta, dionice, štajaznam, nije ti to meni baš zanimljivo. Zapravo, bilo bi mi draže da je doktor, uniforme su tako seksi, al nećemo cjepidlačit. Nemoj mislit da sam s njim samo zbog love jer nisam, on je zbilja kraaasan muškarac, al nemojmo se zavaravat, lova treba, nema tu velike mudrosti, bez love

i ljubav pati. Zamisli da pogledam u izlog i zaljubim se u čizme, a onda moram patit jer si ih nemrem priuštiti, kakav bi to bio život?"

Normalan?

"A imam tooliko drugih briga i drago mi je da bar ne moram mislit o financijama. Baš sam bila na sastanku s planericom, rekla sam da hoću intimnu glazbu, ono violine i pjevačica da ne zvuči baš ko opera, al da ni ne kriješti ko sve pop glupačice, dragi kaže da mora zvat sve te poslovne partnere pa njihove žene, sve me to jako stresira... Odem tu i tamo u salon, masažica, depilacija, dragi voli da lijepo izgledam... Svake nedjelje ručak s njegovima, a subote večere s mojima, pa se moramo nač s njegovim prijateljima, pa mojim, jedva stignem diiisat od tolkog posla. Znam da to sve zvuči fenomenalno, al, vjeruj mi, osjećam se ko krepana mačka, ovo mi je došlo ko kap žednome, e, naravno, doći ćeš na vjenčanje, evo, imam nešto za tebe..."

Otvorila je torbicu i izvukla blijedo ružičastu omotnicu. "Bit će to elita, krem d la krem, sigurno ćeš se uklopit, obučeš finu haljinu i štiklice i zbarit ćeš nekog sto posto, ima moj dragi puno bogatih solo frendova... Jedino nisam baš sigurna za friz, dušo, malo je, nije baš ženstven, al bez brige, odvest ću te mojoj teti Ketii koja radi feenomenalne umetke..."

Uklopit! Može me poljubiti u guzicu!

"Hvala... na pozivu", procijedi Tijana, otvarajući omotnicu. Na jednoj strani ružičaste pozivnice bio je ugraviran poziv u obliku pjesmice, a na drugoj crtež mladog para koji se ljubi uokviren golemim srcem. Karton je bio prekriven žućkastom prašinom koja se lijepila za prste.

"Prava zlatna prašina", pohvalila se Leda.

Bljuv!

"Ako ne budem imala druge planove—

"Imaš planove: moju svadbu. Stavi si odmah podsjetnik u mobitel i nećeš zaboravit", Leda je pokazala pravilne blješteće zube. I to je bilo novo.

"Dobro, da čujem napokon što se s tobom događa, pričaj mi sve—"

"Trenutno uživam u blagodatima samoće."

"Ma daj, kakve blagodati samoće, pa nije to vruća kupka, samoća je grooozna, niko ne bi trebao bit sam, a ako je, onda ga žalim, ili nije imao sreće da nekog nađe, al sigurno nije tako sam izabrao. Šta se tebi dogodilo, imaš skoro trideset, morala si već nekog upecat..."

Grrr...

"Imam tek dvadeset osam, hvala. Baš sam nedavno prekinula i—"

"Ooo, baš mi je žao, prekidi su grozni, mislim čak i kad ih ti iniciraš, svejedno se osjećaš onako, ko da si defektna, zato ti ne mogu opiisati koliko mi je drago što sam našla Jana..."

"Aaa, baš lijepo..."

"Al ne brini, neko sigurno i tebe čeka, možda već imaš nekog u planu? Znam da ja, kad se spremam prekinut, uvijek ostavim neku rezervu, bacim oko na njegovog prijatelja il oca... Nemoj se smijati, stariji muškarci imaju što ponuditi, ne moraju se dokazivati, a o onim stvarima ne moram ni govoriti..."

Stigla je hrana.

Leda se zasmijulji i zabaci glavu, pridržavajući šešir. Bacila se na salatu kao izglednjeli kit na plankton čim je konobar okrenuo leđa. Žvakala je i govorila. "Prekidi su loši za zdravlje,

pa moj dragi Rafael roni suze već tjednima, ostavio ga dragi zbog, pogađaš, mlađeg modela, možeš zamisliti šta to radi njegovim živcima, sav taj stres..."

"Nije bolje bit sam nego u lošoj vezi?"

"To su zablude, i najlošija veza je bolja od nikakve."

"A nasilje?" Tijana je razrogačila oči.

"Kolko si puta čula da su se zlostavljane žene vratile svojim muževima? Pa valjda ima neki razlog."

"Ti to ozbiljno?"

"Ma nemoj me krivo shvatit, ne opravdavam ja nasilje, samo kažem da i te jadne žene trebaju nekog pa kad ne znaju za bolje, uzet će i takvu budalu."

Tijana se primila za glavu.

Leda napokon skine naočale i protrlja oči. Bile su boje kore od lubenice, gusto zelene, ispresijecane sitnim svjetlijim naborima poput kotača na kočijama. Mahnula je konobaru, isprsilala se i naručila baklavu s puno šlaga.

"Ja sam mislila da ti paziš na prehranu."

"Naravno da pazim, al nije slatko uvijek loša stvar, ovdje ima oraha i—"

"Šećera i masti..."

"Mogu se počastit, zaslužujem to, mislim, pod takvim sam stresom da mi jedan kolač sigurno neće škodit, već ću se ja riješit svih tih kalorija, bez brige..."

Riganjem?

Tijana je promatrala kako baklava u hipu nestaje u njenim ustima dok se ona migolji u stolcu, mljacka, oblizuje, stenje i uzdiše.

"Ovo je bilo feeenomenalno!" brisala je prstima ostatke šlaga u kutovima ružičastih usana. "Trebala bi i ti uzet jedan, nema niiišta tako oslobađajuće kao otapanje šećera na jeziku, joooj, mogla bi uzet još jedan", coknula je. "Čuj, draga, moram na jedno mjesto, imam tu časopisa u vrećici pa si slobodno prelistaj."

Bulimija znači.

Tijana je proučavala kako joj se bokovi na visokim petama njišu poput barke na valovima i brojala muškarce koji su se okretali za njenom oblom guzom.

Dok ju je čekala, Tijana se zabavljala skenirajući prostoriju za kakvim pristojnim komadom mesa. Oni sparni nisu se usuđivali zvjerati uokolo, oni s prijateljima bili su zauzeti ispijanjem piva. Jedan joj se stariji gospodin osmjehnuo, no brzo je odvrtila pogled.

Leda se vratila nakon desetak minuta i sjela zaškripivši stolcem. "Joooj, ovdje imaju tak fini toalet, daju ti i kremu za i ruke, čula sam da su daske grijane, al ne usudim se ja sjest na to... Gdje smo ono stale, a da, kažem ti, Rafael ne bude više ista osoba, sad ima tu rupu na srcu i uvijek će bit sumnjičav prema ljudima, mi smo ti super frendovi, on me najbolje razumije..."

"Bolje od Jana?"

"Mislim, Jan je pažljiv i fin, al kažem ti, žena ne može imat boljeg frenda od jednog punokrvnog homića, oni su kao mi samo u muškom tijelu, i oni vole lijepe stvari, savršeno im je jasno kak je to kad ti muškarac zagorča život, imaš ti frenda homića?"

"Ne, trebala bi?"

"Joooj, Tijana, dušo, pa šta još čekaš, moraš ga pod hitno nabavit, sve moje frendice ga imaju. Da znaš koliko sam puta plakala na Rafaelovom ramenu, i super je kad to možeš a da te nitko ne pokušava opipat!" kikotala se.

"Ima neka rasprodaja?"

Leda je blenula.

"Znaš, nekako mi se čini da si ti zaljubljena u tog Rafaela."

"On je homić! Kak bi mogla bit zaljubljena u njega?!" razrogači oči.

"Možda bi bio voljan predomislit se za tebe."

"Tijana, dušo, vidi se da ne znaš puno o homićima, pa ne mogu se oni predomislit, tako se rodiš, čovjek bi pomislio da imaš nešto protiv njih."

"Uvjeravam te, potpuno sam ravnodušna i možda ne znam puno o njima, ali znam da nisu svi takvi kao što ti pričaš."

Leda je napučila usne.

"Nemoj se sad ljutit", pokuša Tijana pomirljivo.

Leda je gledala uokolo u sve samo ne u nju. Sklopila je ruke na napuhnutim prsima i klackala nogom preko noge.

"Dobro, oprost, ja očito nemam pojma o čem govorim. Oče ti bit lakše ak nabavim priručnik?"

Leda je frknula i mahnula konobaru.

"Šta, sad ćeš otić nadurena?"

"Nisam nadurena", procijedi Leda. "Samo mi je krivo šta si tako neupućena."

Tijana pogleda na sat. "Pričaj ti meni radije o svadbi."

"Čuj, rado bi ostala, ali stvaarno moram jurit, dragi me vodi na balet večeras, a još moram na frizuru..."

Leda pruži novčanice konobaru, ostavivši mu pristojnu napojnicu. "Mi se svakako vidimo, ak ne prije, onda na svadbi, jel tako, dušo?" nagnula se i poljubila zrak oko Tijaninih obraza.

* * *

Nestrpljivo je čekala na red s još dvije žene u ordinaciji nove ginekologinje. Jedna od njih, u kasnim četrdesetima, koščatih ruku, teško našminkanog lica buljila je u nju kao da pokušava dokučiti poznaje li je. Tijana je prčkala po kosi i rukama.

Ginekologinja je bila plavuša u srednjim tridesetima, nježnog glasa i usporenih gesti, kao da se nagutala tableta za smirenje.

Čuvši Tijanin iscrpan opis problema, nastavila je kimati. Tijana je očekivala makar podignutu obrvu, zakrivljenu usnu, no doktorica je izgledala samouvjereno kao da je tako nešto čula bezbroj puta.

"Već ste imali takav slučaj?" dopustila si je mrvu nade.

"Vi ste mi prvi."

Tijana je klonula.

"Ali to je dobra stvar", smiješila se doktorica. "Znate li vi koliko je rijetko nabasati u praksi na novu stvar? To vam je kao otkriće penicilina, događa se jednom, možda dvaput u životu. Ako je zbilja točno sve što kažete, bit će zanimljivo pratiti razvoj situacije i pokušati pronaći rješenje."

Razvoj?

Tijana je bacila pogled prema doktorici, koja, činilo se, nije primijetila ništa neobično dok joj je prstima pritiskivala gornju stijenku vagine. Tijani se zažare obrazi i ubrza lupanje u prsima. Nije znala kamo bi gledala od jada. Ipak je zastenjala i čvrsto zažmirila.

Prsti su nestali iz nje, ali užitak je rastao. Kad se usudila otvoriti oči, dočekalo ju je zabezegnuto lice doktorice, koja je blejala u njenu pičku kao da gleda oživljavanje mrtvih. "Sad se događa?" doktorica se nije micala.

Tijana pokuša sići sa stola za preglede, no ova je zaustavi, položivši ruku na njeno koljeno. "Čekajte, da vidim!"

Nemoćno se skljkala na stolu za preglede. Obrazi su je pekli, vrućina je prožimala, tijelo joj drhtalo.

"Ajme meni!" doktorica je skvičala. "Fantastično... Nevjerojatno... Vau!"

Tijana je sisala prst i okrenula glavu na stranu, susprežući jecaje.

"Čekajte! Ovo treba zabilježiti! Ne mičite se!" rekla je uzbuđeno.

Tijana podigne glavu i ugleda doktoricu kako pretražuje po stolu, premeće papire i knjige. Napokon dohvati čokoladno smeđu torbicu i izvuče mobitel. Pogledala je Tijanu kao da je otkrila cjepivo protiv raka.

"Sad bi... bilo dosta!" Tijana je prostenjala i sišla sa stola. Grabila je prema stolcu s odjećom, navlačila je naglo i nespretno, teškom mukom svladavajući tijelo da se ne prepusti prodiranju među nogama. Duboko je udahnula i zadržala dah kako ne bi jecala, što je pomoglo, iako nije mogla odoljeti pokojem tihom uzdisaju.

Doktorica ju je povukla za ruku. "Kako ne razumijete? To nam treba za istraživanje!"

Tijana se istrgnuta i, ne gledajući je, nestala iz ordinacije.

Leda je navratila nenajavljeno jer, eto, bila je u blizini. Uostalom, takvi upadi imaju dramatičniji učinak od običnog poziva i provjeravanja kad bi bilo zgodno vrijeme. Tijana se instinktivno htjela pretvarati da nije doma, ali Ledi se prst prilijepio za zvono. Procijedi da se mora obući i Leda je napokon pustila zvono.

Tijana je odšetala do spavaće sobe, zabila lice u jastuk i vrisnula. Ispuhala je nos, promijenila odjeću triput, otišla na zahod, oprala zube i, baš kad je bila usred stavljanja maskare na jedno oko, prepade je zvono. Dogegala se do ulaznih vrata i pustila unutra Ledu, koja se kiselo smiješila, trudeći se sakriti bijes.

"Dugo ti je trebalo", prosiktala je blejeći u Tijanino napola našminkano oko. "Znaš da ti jedno oko nije namazano?"

"Pa da je neko bio strpljiv..."

"Joooj, Tijana, dušo, kak ti je tu lijeepoooo..." Leda se ogledavala po predsoblju pa protrčala do dnevne sobe, pipkala namještaj, palila svjetla, poput pčele oblijetala stolce u blagovaonici i mirisala suho cvijeće u vazama.

Ponovno je bila u bijelom od glave do pete, svjesna da bijela najbolje ističe njenu preplanulu put. I koješta drugo. Napuhane sise prijetile su da će rastrgati topić, nije nosila grudnjak i Tijana je jasno vidjela nabrekle bradavice. Mini suknja na falde lamatala joj je oko guzice dok je poskakivala u crno-bijelim štiklama. U ruci je stiskala bocu vina.

"Jesam ti pričala kako je fantastičan u krevetu..." klepetala je i pijuckala vino. Nakon svakog gutljaja vrtjela bi čašu i promatrala tamnocrveni vrtložić.

Tijana je pažljivo pratila pokrete njenih usana i jezika i zamišljala kako bi bilo lijepo da se zapetlja u neraspletivi čvor. "Da, mislim da si spomenula nešto o Janovoj veličini", reče Odsutno.

Dok je prebacivala nogu preko koljena, Tijana primijeti da nema gaćice. "Jan? Jan je suuuper, samo nekad možda malo, kako da to kažem, trom, a i tu je taj ogromni... pimpek, treba pazit s tim čudom... A Leo, on je baš nekako... taman..." protegne visoko ruke, nadimljući sise u preuskoj majici.

"Otkud sad taj Leo?" Tijana otpije gutljaj kave s puno mlijeka.

"Leo je moj poseban prijatelj."

"Posebniji od Jana? Gospodina Savršenog?"

"Nije da ga varam... Jan samo želi da budem zadovoljna, a ja sam zadovoljna s Leom."

"A zna Jan za tog Lea?"

"Pa naravno da ne znaaa, uuumrla bi da zna, ne bi mi to nikad oprostio."

"Možda je onda Leo tvoj Gospodin Savršeni?"

"Tijana, draga, ne budi smiješna, Leo Gospodin Savršeni, svašta, pa on je niko i ništa, nije on za mene, on je samo fak badi."

"Ahaaa, držač pimpeka. Jel taj tvoj fak badi jednako vješt s jezikom kao i kurcem?"

"Ooo, super se ljubi!"

"Zapravo... mislila sam na nešto drugo", Tijana namigne.

"Aaa, misliš tamo dolje..."

"Da, *tamo dolje*."

"Ja ti to ne radim", Leda zijevne.

Tijana je pogleda zapanjeno.

"Ne dam da mi to rade, mislim, volim to i sve, al imam problema s vjetrovima, previše se opustim, i onda mi pobjegne, i to je poslije taaak, ne znam kome je gore... Neki put dam Janu, on je jaaako dobar, i zna šta ga čeka, i ja mu prdnem u facu, pokušam pazit al..."

Tijani se to dogodilo s jednim bivšim. Bilo joj je toliko neugodno da je odmah pobjegla, a i njemu se očito zgodilo jer ju je ugrizao i nije se poslije javljao.

"I tebi se dogodilo?" Leda je pitala.

"Ne, ne; čitala sam o tome... I zbilja Jan nikad ništa ne primijeti?" upita Tijana.

"Nije ni on nevinašce..."

"Znači vi si međusobno praštate."

"Šta si praštamo?"

"Nema veze."

"I moj psihič kaže da se moram zabavit da se opustim, to ti je antistresna terapija—"

"Kakav ti to psihič daje blagoslov da švrljaš?"

"Joooj, Tijana, pa to je samo dio terapije..."

"Mislim da bi ga trebala tražit natrag novce."

"Ako si ne daš nekad oduška sa strane, svaka je veza osuđena na propast, monogamija je ko kaaavez... Ko je tvoj psihič?"

"Nemam psihića."

"Kako nemaš? Podsjeti me da ti dam broj od mog..."

Gledala je kako Leda trusi čašu za čašom, a onda zanovijeta da Tijana otvori novu bocu, po mogućnosti da je francusko, pa blebeće bez kraja i konca o detaljima koje Tijana nije željela znati: o zahtjevnoj majci, mrtvim kućnim ljubimcima, vjenčanici koju joj je neka glupača preotela ispred nosa...

Kad je počela opasno spuštati ruku, sklapajući oči, Tijana joj uzme čašu i pomogne joj leći. Leda je napokon zaspala.

Dok je prala zube, osjeti fantomske podražaje među nogama i prepusti im se. U mislima ugleda Roberta. Nije ga se pokušavala riješiti.

Ujutro je našla Ledu ispruženu na trbuhu. Pištala je poput frulice dok je disala. Plahtu je zbacila na pod, čvrsto grleći dva jastučića. Minica se zadigla, otkrivajući голу guzu. Tijana ju je poželjela dotaknuti kako bi se uvjerala je li doista čvrsta kako je izgledala.

Prodrma je za rame. Leda nešto promrmlja i okrene se na leđa, razotkrivši potpuno glatku picu. Tijana pokrije Ledu, koja je odmicala plahtu.

"Hajde, budi se", prošapće Tijana, zibajući je rukama.

Leda je negodovala, ali napokon otvori krmeljave oči i glasno zijevne. Tijanu zapuhne njen zadah iz usta i zamahne rukom po zraku.

Leda se pridigne na laktove i smušeno pogleda Tijanu pa oko sebe. "Šta sam ja kod tebe prespavala?"

"Popila si čašicu previše pa..."

"Tijana, dušo, molim te, hoćeš bit tako dobra i skuhat, tako me boli glava, daj mi, molim te, skuhaj kavu", okrene se na drugu stranu i navuče plahtu preko glave.

"Jako rado, al zbilja mi se žuri", Tijana povuče plahtu. "Moram na posao i nemam vremena za zajebanciju."

Leda je masirala sljepoočnice. Ustala je i dugo popravljala odjeću kao da je želi učiniti manje otkrivajućom. Dograbila je torbicu sa stolića i tražila bočicu s tabletama protiv glavobolje.

Tijana ju je zgrabila za podlakticu i navlačila prema izlazu. "Žao mi je, al kavu ćeš morat pit negdje drugdje."

"Koji je dan danas? Svi su mi isti otkad ne moram raditi, da samo znaš kako je to suuuper, sve bi žene to trebale napraviti, ostat doma i paziti na dragog..."

"Možemo dijeliti taksi ako hoćeš."

"Došla sam autom, hoćeš da te ja povežem?"

"Hvala, ali već me čeka."

"Čekaj! Ne mogu ovako izaći, moram popraviti šminku i, pogledaj me, sva sam zgužvana!" opirala se dok ju je Tijana potezala.

"Popraviti ćeš šminku u autu."

"A ako me neko vidi do auta?" reče Leda užasnuto.

"Reći ću svima koje sretnemo da te ne gledaju."

"Kao da bi to pomoglo, mene je, znaš, teško ne gledati."

Tijana zakoluta očima.

Lucijan joj je nježno položio dlan na rame dok su hodali prema sobi za sastanke i maknuo ga prije nego li ga je pogledala.

"Nervozna?"

"Ne baš."

"Ne moraš biti. Ionako ću ja govoriti."

Fino je mirisao. Bio je tako blizu da se činilo da će je dotaknuti sa svakim korakom.

U sobi za sastanke čekao ih je šef, koji je čavrljao s tajnicom, i kolegice iz Lucijanovog odjela.

Tijana je strateški zauzela stolac najbliže vratima. Žamor se nastavio. Lucijan je sjeo do kolegica i nešto im govorio. Gledala je ispod oka oko sebe, očekujući kakav podsmijeh, no činilo se da je nitko ne primjećuje. Kolegice su se blesavo cerekale Lucijanovim komentarima, ovlaš ga dodirujući po ruci i ramenu, a ni on nije izgledao ravnodušno.

To mu je, znači, modus operandi.

Htjela je nestati.

"Dobro, mislim da sad možemo početi", šef je pročistio grlo. "Tijana, jesi dobro?"

Naježila se. Kimala je, ne gledajući ga, i pijuckala vodu. Lucijan je ustao i pročistio grlo. Govorio je glasno i odrješito, pogledavajući sve u prostoriji, odgovarao na pitanja, samouvjeren se osmjehivao.

Tijana se izgubila u mislima, pregledavajući nokte.

Lucijan je govorio o tržištu, i uspjehu, i dominaciji, i šef je zadovoljno kimao.

Službeni je dio završio i sobu je ponovno ispunilo ćaskanje i hihot. Šef se zapričao s Lucijanom kad ga je prekinuo mobitel, zapanjeno je pogledao na sat i odjurio.

Ostali su sami.

"Nisi bila nešto pričljiva?"

"Nisam imala šta dodati. Uostalom, ti si ovdje zvijezda, ja sam samo sporedan lik."

"Ne bi to mogao bez tebe", iskočile su mu jamice na obrazima dok se smiješio, omekšavajući mu lice. Izgledao je poput manekena u reklami za auto.

Češkala se po glavi i, gledajući u čašu, rekla: "Da te pitam nešto."

"Što?"

"Znam da si rekao da ne miješaš posao i... zadovoljstvo, ali..." vidjela mu je zube. Brzo je nastavila: "... ako ne radiš ništa večeras..."

"Zapravo radim."

"A..." usne su joj se iskrivile.

"Ali sutra bi mogao."

Oči joj se zacakle, a onda ga pogleda smrknuto. "Šta to nisi odmah rekao?"

"Samo sam ti odgovorio na pitanje."

"Kako to da si se predomislio?"

"Pa ne mogu te odbit kad me tako lijepo pitaš."

Dva se sata spremala, ne računajući sat i pol na frizuri i šminkanju. Obukla je zagasito crvenu haljinu bez naramenica koja se pripijala uz tijelo i dosegala do polovice bedara. Izgledala je ozbiljnije i ženstvenije sa zalizanom kosom i punim crvenim usnama. Pod umjetnim trepavicama oči su joj izgledale mačkasto, a rumenilo je učinilo obraze oblijima.

Lucijan je kasnio.

Tumarala je stanom i pijuckala vreli čaj. Sjela je za stol i listala novi Vogue kad je prekine zvonce na vratima.

"Sori što kasnim."

Izgledao je neobično u ležernom izdanju. Duge kaki hlače, bijela polo majica s tankim poprečnim crvenim i plavim prugama, bež mokasine od velura. Tamna kosa strčala je pod gelom u debljim naslagama nego inače, lice je bilo glatko, oči sjajne.

"Izgledaš predivno", u ruci je držao buket narančastih ruža. Odložila je buket na stol i navukla zlatne štikle.

"Onda, šta kažeš?" urlao joj je na uho.

Posljednje mjesto na koje je očekivala da će je odvesti bio je bučni, zagušljivi klub. Sjedili su za šankom i naručili piće.

Repetitivni ritam treštao je iz svakog ugla, nabijajući po njenom grlu i prsima. Osvrtala se i promatrala djevojke kako se izvijaju i drmusaju guzicama u dosadnom ritmu dok ih dečki oblijeću, nespretno zabacujući ruke i kukove ne bi li pokušali s kojom zaplesati.

"Ovdje dovodiš sve svoje žene?" vikala je.

"Nisi ovo očekivala, ha?" migoljio se na stolcu i lupkao u ritmu po šanku. "Hoćemo plesat?"

Glazba joj je išla na živce, pomisao na drmusanje među tim znojnim tijelima užasavala ju je, a štikle su je žuljale.

"Evo, samo da popijem još malo", grčevito je držala svoj daiquiri od jagode, pažljivo cuclajući slamčicu kako ne bi pokvarila ruž.

Lucijan ju je povukao za ruku, zamalo je srušivši sa stolca. Skakutala je za njim na četrnaest centimetara dok ju je provlačio kroz hobotnicu tjelesa. Zaustavio se u praznini između pet cura, objukao je oko struka i priljepio o prsa. Prebacila mu je ruke oko vrata i naslonila glavu na rame. Plesali su jedva se okrećući.

Krajičkom oka učinilo joj se da je ugledala poznatu facu, ali kad je trepnula, više je nije bilo.

Podigla je glavu prema Lucijanu. Nagnuo se i srce joj zapleše. No samo joj je zaurlao na uho da ide na zahod. Pustio ju je i Tijana razočarano krene za njim, probijajući se kroz vrpoljeću masu.

Čekala ga je u hodniku, naslonjena na ugodno hladan zid, i gledala u blješteća svjetla i uzbibane cure u pripijenim haljinicama, ultrakratkim suknjicama i prozirnim topićima ispod kojih su se nazirali šareni grudnjaci.

"Tijana?"

Osjetila je dodir na goljoj ruci i okrenula glavu. U polumraku vidjela je male gnjecave oči i zvrčku iznad čela kako joj maše.

"Robert! Šta ti radiš ovdje?" vikala je, smiješeći se nelagodno.

"Plešem."

"Mislila sam da ti ne voliš ovakva mjesta."

"Ne, *ti* ne voliš ovakva mjesta."

Odvratila je pogled. Šutjeli su neko vrijeme.

"Super izgledaš", Robert poviče.

"A, hvala!"

"Baš idem van zapalit. Hoćeš sa mnom?"

"Čekam nekog", grickala je usnu i mrsila kosu, zaboravivši na frizuru. Gledala je kako joj kima i polako okreće leđa. Uхвати ga za ruku.

"Nadam se da si dobro. Drago mi je šta smo se vidjeli", nije ga gledala, ali ni puštala.

Poljubio ju je u čelo i primio za obraze. "I meni."

Gledala je za njim i osjećala probadanje u nutrini.

"Ko ti je to?" prepao ju je glas u uhu. Lucijanove su oči sijevale.

"Niko."

"Nije baš tako izgledalo."

"Polaskana sam, al malo je rano za ljubomoru, ne čini ti se?" smiješila se, no nije se dao udobrovoljiti.

"Kakva ljubomora? Samo, malo mi je čudno da te neko onako dira istu večer u istom klubu u koji si došla sa mnom!"

Gdje je nestao šarm?

"Gle, to mi je prijatelj. Dugo se nismo vidli i... al nećemo sad o tome. Iskreno, ja bi da idemo odavde, negdje gdje ne moram urlat."

Produžio je prema izlazu bez riječi. Smeteno ga je pratila.

"Lucijan", zvala ga je, buljeći u njegova leđa koja su se udaljavala. Potrčala je za njim, klopoćući petama, pridržavajući gornji dio haljine. Posrnula je nekoliko puta, zamalo ispustivši torbicu. Zgrabi ga za ruku. Nije se okrenuo pa ga je obišla i zapiljila se u njegove oči, koje ju nisu htjele pogledati.

"Koji kurac, Lucijan?! Imam jebene pete! Ne mogu trčat za tobom!"

"Ko te tjerao da oblačiš nešto u čem nemreš hodat", odbrusi.

"Koji je tvoj problem?"

"Ajmo samo do auta da te odbacim doma", izmaknuo se.

"Čekaj, ozbiljno hoćeš reći da je večer gotova jer se, šta, osjećaš ugroženim jer me frend poljubio? Pa šta onda!" siktala je.

Šutio je i nastavio prema autu.

"Okej, ti nisi normalan", mumljala je, vukući se za njim.

Lucijan je već nestrpljivo čekao za volanom kad je stigla do auta. Dok se uvlačila, pazeći da ne lupi vratima susjedni auto, pažnju joj privuče smijeh. Na slabašnom uličnom svjetlu ugleda dvije muške figure koje su se polako približavale. Nije razumjela što su govorili, ali smijeh im je bio zarazan. Jedna je figura bila značajno krupnija od druge. Stali su i ovaj tanji je većemu pripalio cigaretu, usput ga pomilovavši po licu. Ponovno smijeh. Mršaviji se okrenuo i potrčao kao da će pobjeći, a veći ga je brzo dostigao i nježno lupio po dupetu.

Tijana je zurila u njih užasnuto, sve dok je krupni muškarac ne primijeti. Cigareta mu se zalijepila za donju usnu kad je razjapio usta.

4.

Skliznula je u sjedalo i zalupila vratima. Lucijan je upalio motor i krenuo unazad. Robert je još stajao ukipljen, u šoku, zaboravivši na muškarca koji je hopsao oko njega.

Šutjeli su cijelim putem, a htjela je urlati.

Lucijan je stao na parkiralištu nekoliko ulica od njenog stana i čekao da izađe.

"Ništa od poljupca za laku noć?" upita Tijana.

"Ono nije bio samo prijatelj", reče Lucijan hladno.

"Jel ima veze?" povikala je. "Da, to mi je bivši, jesi zadovoljan? I zamisli, imala sam ih još!"
Gledao je u mrak.

"Ovo je bila jako čudna večer..." reče Tijana odsutno.

"Znam da imaš bivših. Samo mi je bilo čudno da se pojavio baš tamo kad i mi", branio se Lucijan kroz zube.

"Gle, i čudnije stvari su se događale. Mislim da je najbolje da to prespavamo. Sutra će sve to izgledat blesavo... Dobro, idem onda sad."

Osjetila je njegovu šaku oko zapešća. Privukao ju je k sebi i poljubio, nestrpljivo i grubo, stišćući joj ruku i rame, kao da je želi kazniti. Odgurnula mu je glavu dlanom.

"Reći ćemo da imaš loš dan pa ti možda pružim još jednu priliku. Preporučila bi ti hladan tuš."

Gume su zaškripale čim je zalupila vratima.

Kreten! Šteta što je tako zgodan.

Stopala su je ubijala pa je sjela na prvu klupicu.

Robert! Od svih ljudi! Ne mogu vjerovat! Kako mi je to promaklo?

Potpuno nesvjesna očiju koje su je promatrale, vrtjela je u glavi sliku mladića kako mu pali cigaretu i miluje ga. Da je nije ostavio zbog... njega?

A pripremila sam i kondome.

Prepao ju je bijeli ovčar koji joj je skočio među noge i položio šape u krilo.

"Kai! Kai!"

Čula je muški glas i ugledala figuru u tamnoj trenirci kako joj se približava. Mladić je povukao psa, ispričavajući joj se. "Malo je živahan."

Primijetila je kako je promotrio njezine noge u minjaku i štiklama. Češkao je psa oko vrata. Mogao je imati dvadesetak. Viđala bi ga ponekad u lokalnoj trgovini ili pekari. Imao je kratku, gotovo izbrijanu kosu, velike vlažne usne i tamne bademaste oči.

Lagano je razmaknula noge i, široko se smiješeći, tapšala klupu. Smjestio se pored nje i naredio psu da mu sjedne do noge.

Bio je prosječan, ali bilo joj je svejedno. Pogled mu je bježao prema njenim sisama. "Ja sam—" počne.

"Bez imena. I bez pričanja", pretrese glavu. "No, šta čekaš?" još je raširila noge, osvrnuvši se. Ulica je bila mračna i prazna.

Nije se usuđivao pomaknuti pa mu je uzela ruku i naslonila dlan na ljepljivo bedro, polako ga pomičući prema gore. Pustila mu je znojnu ruku, koju je on nastavio pomicati, zastavši kad je došao do ruba haljine. Tijana ga je gledala netremice i kimala. Ohrabren, stigao je do gaćica, nježno odmaknuo tkaninu kako bi napipao vlažno meso. Privio se bliže uz Tijanu i ušao prstom u nju. Spustila je zdjelicu bliže njegovoj ruci i zbacila glavu na naslon klupe.

Polako je izvlačio prst pa ga naglo zabio, osjećajući tople sokove kako se skupljaju. Kad je dodao drugi prst, zacviljela je jače, grizući se za usnu. Zabio je i treći pa ubrzao ritam.

Onda je izvadio prste.

"Šta je?" prošaptala je, ne gledajući ga.

"Hoću i ja malo."

Prije nego se snašla kleknuo je nad nju i zgrabio je za sise.

"Dobro, samo evo ti, stavi ovo", izvukla je iz torbice kondom i tutnula mu ga u ruku dok joj je drugom skinuo gornji dio haljine i gnječio sisu.

"Imaš super sise."

"O, baš ti hvala", rekla je ravnodušno.

Bacio ju je na leđa i nestrpljivo povlačio gaćice. Prtljao je po omotu kondoma, psujući u bradu dok mu ga nije istrgnula iz ruku i napravila sve umjesto njega. Namještala je gumicu do kraja, proučavajući ne baš velikog ali gorljivog malca.

Ponovno se bacio na nju. Nakon nekoliko pokušaja nezgrapno je ušao pa ispao. Potrajalo je neko vrijeme dok se nije namjestio, žustro se nabijajući, uživajući u pogledu na sise. Pas ih je promatrao i lajao, a nju su boljela leđa i trtica i mislila je što joj je ovo trebalo.

Brzo je svršio i legao na nju svom težinom. Nije ju slušao kad mu je rekla da se makne pa se mučila da se iskobelja ispod njega.

"Jel i tebi bilo dobro?" progrgljao je.

"Jebeno. Moramo to ponoviti koji put", rekla je navlačeći gaćice i popravljajući haljinu.

"Super, evo dat ću ti svoj broj i daj ti meni svoj", naglo se uspravio, zgulio kondom i navukao hlače.

"Polako, pastuše", primila ga je za obraze i poljubila ovlaš u kut usana. "Ajmo pustiti sudbini da odluči", namignula je i odgegala, još osjećajući žarenje među nogama.

Gledao je za njom i češkao psa.

Rekli su joj da je Lucijan na godišnjem odmoru. Pomislila je da mu to uopće nije loša ideja dok je buljila u četiri velike tablice s brojkama koje su joj se mutile pred očima i puštala vrijeme da curi.

U glavi su joj se miješale slike Roberta kako je gleda nježno u klubu pa zapanjeno na parkiralištu. Htjela mu je potrčati u zagrljaj kad joj se ispriječio nepoznati mladić i bacio mu ruke oko vrata. Robert je izgledao tako prokleta sretno, a nju je gušilo u grlu. Vidjela je kako joj namiguje, brade naslonjene na mladićevo rame, a onda im se usne spajaju u požudnom klinču. Pred oči joj je iskočio mladić s psom, ali nije gladio bijelog ovčara. Gledale su je vlažne okice bišona koji je naglo poskočio prema njenoj pički u trapericama. Stiskala je kapke i tjerala se da zamisli Roberta, ali sve što je uspjela dohvatiti bile su Lucijanove hladne oči.

Položila je laktove na stol i naslonila glavu na dlanove. Stresla ju je zvonjava mobitela. Nepoznati broj.

"Nemoj poklopiti" javio se poznati promukli glas. "Dopusti da ti objasnim!"

"Ne duguješ mi nikakva objašnjenja. Prekinuli smo, sjećaš se?"

Šutio je i duboko disao u slušalicu.

"Robert? Gle, sve okej, ništa ne zamjeram..."

"Ta ti je dobra. Ipak te poznam malo bolje nego što bi htjela."

"Svejedno. Imam puno posla pa..."

"Sori šta te gnjavim, ali jednostavno ti moram objasniti!"

"Dobro, objasni!" Htjela je pitati ljubi li se bolje od nje, ali nije se usudila.

"Ne preko telefona. Možemo se nać?"

"Nisam baš raspoložena. Nisam sigurna želim li slušati o tvojoj novoj vezi. Ionako me se ne tiče."

"Molim te. Samo ovaj put."

"A da te nisam vidjela s tim tipom, ne bi me nikad ni nazvao. Kome ti to zapravo moraš objasniti, meni il sebi?"

Nije mogla vjerovati, ali osjećala se prevareno.

Dugo je šutio. "Tijana?" reče napokon. "Molim te..."

"Dobro ajde", otpuhne.

Gledala ga je na ulazu u slastičarnicu kako premeće cjenik, dvoumeći se bi li ušla. Zvjerala je uokolo. Kad je bila nadomak stola, brzo je ustao i pridržao joj stolac.

Skratio je kosu, ali zvrčka je i dalje bila tu. Nosio je sivu košulju i tamnoplave traperice. Djelovao je otmjenije. Pitala se je li promjena imala veze s njom ili onim drugim.

"Lijepo izgledaš", rekao je.

"I ti", rumenjela se. "Vježbaš?"

"Zapravo da, počeo sam. Mislim, ak već moram bit velik, onda bolje da to bude od mišića. Bila si u pravu. Škemba mi baš nije dobra reklama... Već sam mislio da ćeš odustat, zapravo, bio sam siguran da se nećeš pojavit..."

"Valjda mi znatiželja nije dala mira."

"A možda sam ti falio."

Naručio je produženu kavu, a ona bananu split i mineralnu.

"Tko je on?" Tijana prekine tišinu.

"Nitko", Robert prošapće.

"Nije baš izgledao ko nitko", nasloni se i prekriži ruke.

"Nije da smo u vezi il tako nešto."

"O", malo joj je laknulo. "Tako znači. Voliš dečke..."

"Ne. Mislim, komplicirano je."

"Nego?"

"Recimo samo da nisam isključiv."

"A. Kako to zapravo funkcionira?"

Otpio je gutljaj. "Vidiš, ima to svojih prednosti."

S tim se mogla složiti, ali ništa nije rekla. "Misliš da sam čudan?" pogleda je kao da je nešto skrivio.

"Ne. Valjda. Samo me sve to malo šokiralo."

"Blago rečeno. Odjurila si ko da te neko proganja."

U mislima ugleda Roberta i muškarca bez lica kako se valjaju po krevetu, umotani u plahte. Onda je vidjela sebe postrani kako ih zavidno promatra.

"Koje su to prednosti? Tog tvog... Samo ne znam kak to nisam prije skužila."

"Zašto bi to skužila? Dok sam bio s tobom, nisam imao nikog drugog."

"Mogao si mi reći."

"I? Šta onda? Šta bi s tim?"

Slegnula je ramenima. "Ne znam. Samo se sad osjećam nekako blesavo, ko da sam to trebala znat, mislim trebala sam vidjet."

"Nije se imalo šta vidjet. Ionako već dugo nisam imao nikog... Možda zadnji put... malo poslije faksa."

"Dakle, ipak su ti žene draže."

Nasmijao se. "Da, tako ispada. Znaš, nije to nešto što radim svjesno. Nije da odlučim, sad mi je dosta žena, sad ću si nać dečka."

"Već sam se uplašila da sam te otjerala dečkima."

"Ne, ne, samo, čemu se ograničavat? Recimo to ovako: ne diskriminiram. Ako mi se neko sviđi, to je to, ne gledam koje je boje il... spola. Ovako imam veći izbor."

"Pa nije ti to ni loša filozofija."

"Jel da? Baš mi je drago šta smo se našli. Možda je dobro šta si nas ulovila."

Zacrvenjela se i odložila žličicu u zdjelicu, teško progutavši. "Robert..."

"Kad sam te vidio onako svu izvan sebe... bilo mi je tako krivo... Ne zato što si nas vidla, nego mi je bilo jasno da ti nije svejedno, mislim, povrijeđena si, potpuno kužim i... shvatio sam... da mi fališ..."

Gnjeckala je bananu u kašu pa je zalijevala otopljenim sladoledom.

"Mislio sam da... probamo još jednom..."

Mrštila se i razmišljala. Nije se promijenila, nije ni on. Čekale su ih iste mane i ne bi dugo trebalo da se stvari ponovno zakompliciraju.

Pogleda ga sumnjičavo. Baš je bio zgodan, zgodniji nego što je pamtila.

Naručio je još jednu kavu.

"Još pušiš?"

"Zapravo pokušavam prestat. Otkud sad to?"

"Stvarno?"

"Da. Ne pušim već dva dana i ne znam koliko ću izdržat. Stalno mi nešto fali u rukama."

"A, zato se cijelo vrijeme igraš sa šalicom."

Šalicu, koju je u golemim šakama vrtio po tanjuriću, je brzo pustio. Zgrabio joj je dlanove i povukao ih k sebi. Začudeno je zurila u ruke utopljene u njegovim šapama, osjećajući miješanje njihovog znoja. Nije se opirala, ali poželjela je nestati.

"Puno sam razmišljao o svemu... i ne razumijem čega si se toliko bojala da si me stalno gurala od sebe."

Šutjela je.

"Ako sam te povrijedio... nisam htio", čvršće ju je stisnuo. Dlanovi su je počeli boljeti, ali ništa nije rekla.

"Ne znam", procijedila je. "To vjerojatno ne bi bilo pametno..."

Pustio joj je šake kao da su od rastopljenog voska. "Jel to zato šta si našla nekog? Onaj s kim si bila u klubu?"

Odmahnula je glavom i milovala si ruke.

"Sad mi je jasno. Ti si vezofob."

"Nemoj mi lijepit etikete!"

"Eto, dijagnosticirao sam problem."

"Pa hvala, doktore. Sad ti je valjda jasno da veza nije lijek."

"O, naprotiv. Veza je jedini lijek za tvoj problem", nasmijao se. "Kad se samo sjetim da prva dva tjedna nisam ni znao kako se zapravo zoveš, nego sam slučajno vidio tvoje dokumente kad su ti ispale stvari iz torbe. Mislim, ak to nije problem, ne znam šta je."

"Ana je skraćeno od Tijana!" gledala ga je prijeko.

"Ta ti je dobra", hvatao se za trbuh.

"Evo ga, već je počelo", prosiktala je. Dohvatila je torbicu, spremajući se ustati, no Robert je zaustavi.

"Sori, nema više etiketa. Al samo hoću reć da razmisliš."

"Možda."

Dugo je stajala pred ogledalom, ne želeći da joj išta promakne. Uzbuđeno se uređivala, nanoseći guste slojeve maškare, sjenila u zemljanim tonovima i tamnocrvenog ruža. Nikad se nije toliko trudila s Robertom. Još se dvoumila nekoliko dana, ali budući da je često zivkao, zaključila je da može proći. Zasad. Čak je kupila novu haljinu, minicu od crne čipke koja je prekrivala podstavu boje kože i pod određenim se osvjetljenjem činilo da je ispod čipke gola. Kupila je i crvene štikle od velura.

Stigao je, a Tijana još nije bila spremna. Pustila ga je unutra i odlepršala u kupaonicu.

Smješкао se dok ju je gledao kako šetka u gaćicama i grudnjaku između sobe i kupaonice. Poželio je da ostanu u stanu, naruče pizzu i ševe se do iznemoglosti.

Napokon mu je prišla i poljubila ga u glatki obraz. Djelovala je jako visoko dok ju je proučavao od tanušnog vrata do dugih nogu u crvenim salonkama.

Iznenadila se koliko su joj nedostajali njihovi razgovori, čak i prepucavanja. Imala je dojam da su prošli mjeseci od prekida i sve je morala znati. Više nije razmišljala o mladiću na parkiralištu. Povjerovala je kako ga samo ona zanima. Osjećala je to u njegovom prodornom pogledu, u načinu na koji je upijao svaku njenu riječ, hvata je za ruke, kao da želi biti siguran da ne može pobjeći.

Šetali su u tišini do auta, povjetarac je donosio miris zemlje. Zagrlio ju je oko ramena.

"Mjesec je baš lijep večeras", šapnuo joj je na uho.

"Nećeš mi se sad tu rastopit?"

"A i zvijezde su sjajnije nego inače..."

"Kao prvo", pokušala je obuzdati smijeh, "uopće se ne vide..." zastane.

"Kao drugo?"

"Kao drugo", razmišljala je. "Nisam znala da patiš na te sladunjave bedastoće."

"Bedastoće? Hoćeš reć da mjesec nije lijep? Hoćeš reć da nešto fali zvijezdama?"

"Zapravo, uopće više ne znam kako zvijezde izgledaju. A baš bi ih htjela vidjet."

"Tu ti mogu pomoć. Imam vikendicu na sat vremena odavde. Ako hoćeš..."

Prije nego li odgovori, prepade je kreštav glas. "Heeej! Tijanaaa! Ne mogu vjerovaaat!"

U polumraku ugleda Ledu u pratnji štrkljastog muškarca s naočalama debelih crvenih okvira koji se držao kao da je progutao ovcu dok mu iz guzice vire tri lopate. Pretpostavljala je da je to Jan. Nosio je duge crne hlače i tamnu košulju, ravnodušno zvjerajući uokolo. Leda je blistala u kratkoj bijeloj haljini, tankih naramenica ovješениh na koščatim ramenima. Ispod se nazirala tamna naramenica grudnjaka.

"Pa otkud tiii ovdje?" poviče Leda uzbuđeno, proučavajući Roberta.

"Hodam."

"Mi smo bili na predstavi i sad idemo na večeru, Jan me vodi u fiini riblji restoran, trebaš se rezervirat dvaaa mjeseca unaprijed! Stvarno, da pomisliš da ljudi nemaju šta jest... Da, baš sam blesava, ovo je Jan, moj zaručnik", coknula je zadovoljno.

"Ovo je Tijana", obrati se nezainteresiranom muškarcu, "pričala sam ti o njoj."

Tijana ispruži ruku, a Jan je odmjeri, nevoljko pružajući ruku.

"A ko nam je ovooo?" kesila se Leda, piljeći u Roberta.

"A, da, sori, ovo je Robert", Tijana reče tiho, mičući nevidljivu kosu iza uha.

Robert kimne Janu, koji se zagledao u cipele i zavukao ruke u džepove. Leda je objema rukama uhvatila Robertov dlan i tresla ga energično, rastegnuvši usne poput žvake. Sise su joj poskakivale pod uskom haljinom poput teniskih loptica.

"Joooj, jako mi je drago, ja sam Leda, Tijana, dušo, nisi rekla da si singl? Il si jako brza, jesam ti lijepo rekla da ne možeš dugo bit sama, sve ti to dođe na svoje, joooj moramo se nać svi skupa, ja i Jan..." pogleda oćarano Jana, koji je ignorirao cijeli svijet, "... ti i Robert..." dobaci Robertu zavodljiv pogled, "... bit će to kao slijepi spoj..."

"Dupli spoj, draga, dupli spoj", ogłosi se Jan odsutno.

"Ma da, to sam htjela reć, znam valjda šta je slijepi spoj", hihotala se. "Uglavnom, vas dvoje i nas dvoje, bit će to pravi tulum."

Tijanu su bockali ųmarci na usnama. "Moramo ići!" panićno stisne usne, ųestoko povlaćeći Roberta za ruku.

"Neee još, pa tek smo se našle..."

"Draga, imamo rezervaciju!" Jan je povuće za ruku.

Tijana osjeti jezik kako joj kruųi po ustima i prekrije usne dlanom, kao da će povraćati.

"Baš mi je ųao ųto ne moųete s nama", vikala je Leda dok ju je Jan odvlaćio, "ali imamo samo dvije rezervacije, evo pojed ću i za vaaas..."

"Ona se ne gasi, a on ko riba", smijao se Robert.

Sledila se. Nevidljiva kita zabila joj se u usta. Nestala je pa se vratila. Više puta. I opet. Osjetila je slankasti okus sluzi. Sjela je na izboćinu zida kuće pored koje su hodali i zabila lice u dlanove.

"Tijana, ųto ti je?" ćučnuo je ispred nje i pokušao joj maknuti ruke.

Nešto je promrmljala i otrgnula se.

"Te boli nešto?"

Vrtjela je glavom i dalje skrivajući lice.

"Da te odvezem na hitnu?"

Napaljena i bespomoćna, još je ųešće odmahivala glavom.

"Moųeš hodat? Vodim te doma."

Osjeti olakšanje kad se napadać prebacio u gaćice. Barem je mogla govoriti. Ipak, ništa nije rekla. Maknula je ruke i Robert je vidio njeno crveno, uplakano lice, koje se blago grćilo.

"Tijana", ųaptao je, primivši joj njeųno glavu. "Sigurno si dobro?"

Uhvatila je zaprepašten pogled starije ųene. Primila mu je ruke. Ljubio joj je nos pa obraze po kojima su se cijedile suze crne od maskare. Uzdisaje je sakrila jecajući. Sklopila je oći. Njeųno joj je razdvojio usne jezikom i dugo je ljubio.

Migoljila se kao da joj je neudobno na tvrdom betonu, ali naslada je bila presnaųna da bi primjećivala da joj guzica trne.

Robert osjeti prepreku u njenim ustima, kao da se netko nepozvan želi priključiti poljupcu. Naglo se odmakne, u čudu zureći u Tijanin lagano izbačeni jezik, koji je kružio oko, činilo se, nevidljivog jezika. Tijana je škiljila prema njemu i naslonila njegovu ruku na gaćice. Zbunjeno ju je gledao dok je povlačila njegov prst gore-dolje preko vlažne tkanine.

Svršila je i pustila mu ruku. Naslonila se na hladan zid i čekala da dođe do k sebi. Boljela ju je guzica pa je ustala, protežući noge.

"Ovo je bilo... zanimljivo", rekao je, zakrivivši usne.

Pridržavao ju je oko ramena dok su u tišini hodali prema autu. Sjeo je za volan, no nije krenuo.

"Hoćeš mi reći šta je to sad bilo? I onaj put u krevetu? Šta se to događa s tobom?"

"Bolje da ne znaš", promatrala je nokat na stopalu.

"Reci mi."

"Šta misliš? Ne može se cura napalit?"

"Da, ali sve to... bilo je čudno, čak i za tebe."

"Super. Šta bi sad to trebalo značit?" prostrijelila ga je pogledom.

"Ali... plakala si", doda tiho i upali auto. "Mislio sam da ne možeš disat, da ćeš se onesvijestit, htio sam ti pomoć, a sad, kao da se ništa nije dogodilo."

Žudio je za cigaretom.

"Hoćeš možda... prespavat?" buljila je u retrovizor na svojim vratima.

Pogledao ju je zabezeknuto. "Otkud sad to?"

Dugo nije zaspala u nečijem zagrljaju. Dugo nije zaspala tako brzo, osjećajući se potpuno sigurno.

"Kako si?" upita Robert kad ju je ugledao u pidžami. Doskakutao je do nje, cmoknuo je u suhe usne pa se vratio u kuhinju.

"Trebaš pomoć?" pitala je, prčkajući po mobitelu.

"Ne, ne, snašao sam se."

Stavio je pred nju pladanj s vrućom kavom, dva topla tosta, s maslacem i marmeladom, rajčicom nasjeckanom na kockice i čokoladnim muffinom.

"Vau. Zbilja si se potrudio", uzela je šalicu i puhala.

Sebi je donio pladanj s jaćom kavom, kobasicama, sirom i četiri šnite tosta. Zario je vilicu u kobasicu i odgrizao veliki komad. "Jesi dobro spavala?"

"Ne znam", srkala je. "Nekako sam umorna i..."

"Nadam se da ti je bolje nego jućer."

"Valjda", slegnula je ramenima.

"Okej, onda možemo pričat o onom jućer. Nemoj mislit da te silim na nešto, al jednostavno, sad više nema smisla vraćat se na staro. Neću da me isključuješ. I te promjene raspoloženja. Ako imaš neki problem, reci, možda ti mogu pomoć. Mogu probat..."

Gledala ga je tupo. "Ne znam što da ti kažem."

"Jesi bolesna?"

"Možda. Iako svi kažu da nisam."

Prestao je jesti. "Ko svi?"

"Ionako mi ne bi vjerovao."

"Probaj pa ćemo vidjet."

U jednom mu je dahu ispričala o nevidljivoj, vrlo opipljivoj penetraciji, fantomskom jeziku, grickanju, sisanju...

Razjapio je usta. "Ti to mene zajebavaš?"

"Ne", napučila je usne uvrijeđeno. "Rekla sam da mi nećeš vjerovat."

"Zašto to radiš? Zašto stalno osjećaš tu bolesnu potrebu da me ismijavaš i poniziš?" povisio je glas.

Blenula je u njega. "Jako mi je žao što se *ti* ovdje osjećaš povrijeđeno, ali vjeruj mi, to nema nikakve veze s tobom! Misliš da imam tako bujnu maštu? Misliš da sam samo tako jučer odlučila sjest na cestu i praktički se jebat tvojim prstom? Misliš da je lako tako živjeti? Ne znam, možda bi trebala jednostavno uživati u tome, umjesto da se žalim. Ne može se svako pohvaliti da ga jebe neki duh dok mu ne sprži mozak!"

Sve mu je to zvučalo suludo, ali još je luđa bila mogućnost da je to izmislila. Prisjeti se kako ju je ljubio dok je sjedila uplakana na zidu. Ideja fantomskog jezika bila je smiješna, ali nije se mogao oteti dojmu da je osjetio nešto čudno.

"Ne znam", procijedi napokon, trgajući tost.

"Tu ti ne mogu pomoć", odsutno je mazala maslac.

"I ti zbilja misliš da osjećaš taj... umišljeni seks?"

"Nije umišljen!" obrecnula se. "Ali", doda mirnije, "priznat ću mu jednu stvar: nikad me nije iznevjerio."

"Kako to misliš?"

"Uvijek sam svršila. Kao da se ševim sa savršenim muškarcem."

Nije mogao vjerovati da je bio ljubomoran na tu utvaru. "Gle, ako me se želiš riješiti, ne moraš izmišljati ljubavnike-duhove."

"Joj, Roberte! Ne želim te se riješiti!" zbilja je to rekla, ustavši naglo od stola. Šetala je između stola i police s knjigama, svijećnjacima i vazama.

"Kad to ti kažeš, ko da si rekla da me voliš... Dobro, jesi bila kod nekog?" pokuša pomirljivo. "Doktora?"

"Ma bila sam kod ne znam više koliko njih i svaki put isto: nije vam ništa, proći će samo od sebe. Ali ne prolazi!" tresla su joj se ramena.

Primio joj je dlan i dugo ga nije puštao.

Slagala je grafove, svako malo pijuckala vodu iz boce i pažljivo mućkala svaki gutljaj. Klima je radila punom parom pa je navukla vestu boje ciklame.

Zagrznula se ugledavši Lucijana, koji je pobjedonosno banuo unutra.

"Mislila sam... mislila sam da si na godišnjem."

"Vratio sam se. Trebao mi je mali predah od onog silnog posla oko projekta. I ti bi se mogla malo odmoriti, uloviti malo sunca."

"Malo kasnije", odložila je bocu i zapiljila se u njega. "Trebaš nešto?"

"Zasad ne, hvala", namjestio se u fotelji i digao noge na stolić. Sjela je u fotelju nasuprot i prekrižila ruke. Izgledao je kao da se izležava na plaži. Pjevušio je sklopljenih očiju.

"Dakle, sad smo okej? Ne ljutiš se više zbog one večeri?" Tijana reče.

"Naravno da smo okej. Pa nisam se ni ljutio." Podigla je obrvu.

"Zapravo, došao sam ti reći da mi je sjeo bonus od projekta pa sam htio da proslavimo. Vodim te na večeru."

"O", zbunila se. "Hvala ti na pozivu, ali moram ti nešto reći."

Spustio je noge na pod i uspravio se na fotelji. "Šta?"

"Onaj bivši, kojeg si vidio u klubu..." Lice mu je trznulo, ali uspješno je zadržalo ležeran izraz. "Opet smo skupa."

"A. Pa dobro. Meni ne smeta. To je ionako samo... poslovna večera. Nije da te prosim... Ipak, učini mi uslugu", izvukao je iz sakoa uredno preklopljen list papira, odmotao ga i ceremonijalno joj ga predao.

"Šta je ovo?"

"Pročitaj prvo, molim te."

Gledala ga je frapirano pa škiljila u papir.

"Jesi ti puko?"

"To je samo nešto da se zaštitim. Nakon nekoliko loših iskustava s projektima..."

"Neću tvoje novce, bez brige, ajme, ljudima svašta padne na pamet."

"Znači, nećeš potpisat?"

"Ma potpisat ću, evo ti", turne mu papir u ruku. "Šta god da izvodiš, nadam se da se dobro zabavljaš, jer ako si ozbiljan, posumnjat ću u tvoj razum, a sad, zbilja, moram radit..."

Lucijan papir zadovoljno spremi u unutarnji džep sakoa. "Hoćeš ti svoj primjerak?"

"Zapravo, hoću."

Spremno je izvadio drugi, nepotpisani primjerak i stavio ga na stolić. "Nemoj se ljutiti. Nije to ništa osobno."

"Ako ti tako kažeš."

Ustala je, želeći se vratiti za radni stol, no prepriječio joj je put. Stajao je blizu i mogla je osjetiti njegov dah. Gledala je u njegov vrat, koji je mirisao po parfemu s tragovima limuna. Spustio je bradu bliže i srce joj je zaigralo. Činilo se da će je poljubiti, ali nije ju doticao. Vidjela je kako polako podiže dlan duž njene ruke, kao da joj miluje auru. Dlanovi su joj bili vlažni, a u gaćicama osjeti trnce. Prave.

Lucijan se naglo odmakne. "Večera u petak onda?"

Gledala je za njim, ne rekavši ništa.

Kakvu to bolesnu igru igra?

Većina je ljudi otišla i bila je sama u liftu. Gledala se u golemom ogledalu i brisala prstom višak pudera koji joj se nakupio u boricama ispod očiju. Lift je krenuo gore.

Sranje!

Vrata su se sporo razdvajala, produljujući agoniju iščekivanja. Ugledala je Lucijana i Juliju, pripravnicu iz računovodstva.

Sranje!

Julija nije mogla imati više od dvadeset dvije, tri godine. Gledala je samouvjereno kroz goleme naočale debelih plavih okvira sa šljokicama i zamahivala dugom crnom kosom utegnutom u rep. Uske bijele traperice isticale su kolosalnu guzicu, a tijesni crni top impresivne teške sise.

Tijana je buljila dolje u nju sa svojih dodatnih jedanaest centimetara.

"Tijana", rekao je Lucijan veselo, maknuvši ruku s Julijinog ramena. "Pa ti si još tu?"

Ušli su u lift. Tijana se odmaknula od njih koliko je mogla u skućenom prostoru. Miris Lucijanovog parfema miješao se sa slatkastim ženskim.

"Znaš Juliku?"

Juliku?

Kimnula je i zagledala se u gumbe s brojevima na komandnoj ploči. Lucijan je upijao Juliju. Tijana je vidjela u ogledalu kako pokušava obuzdati usne koje su se vitoperile poput gliste. Pogledi su im se sreli.

Julija nešto izbrblja, gutajući slogove i zamuckujući. Tijana je uopće nije razumjela, no po Lucijanovom smiješku zaključila je da s tim nema problema. Julija se tiho hihotala dok se on igrao njenom kosom i pleo je oko prsta.

O, jebote...

"Jesam ti rekao da ti ova boja na kopcima lijepo ističe oči?" rekao je Juliji.

"Mislim da će mi pozlit", promrmlja Tijana kroz zube.

Lift je napokon stao i Tijana je požurila kroz vrata prije nego su se dokraja otvorila.

"Ma pusti nju. Samo je malo ljubomorna", cerio se Lucijan dok je zurio u Tijanino dupe kako se živahno ljulja.

Došao je poslije posla. Bez najave. Kao da se to podrazumijevalo.

"E, da, donio sam par sitnica, da imam kod tebe. Nadam se da ti ne smeta."

"Koje to?"

"Ništa, samo četkicu i nešto da se presvučem."

"Nisam znala da se useljavaš."

"Pa baš bi i mogao. Ionako sam sad tu svaki dan. Mogu doć tu i iznajmit svoj stan, recimo."

Gledala ga je užasnuto.

Nasmijao se. "Da si vidiš facu."

Dograbila je ukrasni jastuk i mlatila po Robertu.

"Ej!" protestirao je i dohvatio drugi jastuk.

Uzela je i treći, mlatarajući jastucima po njegovim rukama, nogama, kauču, jastuku kojim se branio, sve dok je nije zgrabio za struk, povukao na kauč i legao do nje. Tiskali su se i namještali, uspuhani i umorni. Pomiluje ju po obrazu.

"Znaš, i nisi mi baš falio", reče raznježeno.

"Nisi ni ti meni", poljubi je.

Ševili su se prvi put od prekida, nezgrapno, oklijevajući, nježno.

Zadovoljno je promatrala novu frizuru, kraću, plavu. Izgledala je poput curice, živahno i neopterećeno. Igrala se gelom i premještala čuperke sad na jednu sad na drugu stranu.

Bilo je vruće i sparno i žalila je što ne može izaći van u kupaćem kostimu, ako već ne gola. Unatoč tome, obožavala je ljeto, ponosno pokazujući figuru istesanu jogom i odricanjem od grickalica, tvrdih sireva, umaka i koječega.

Obukla je lepršavu svijetloplavu haljinicu, a ispod samo tange. Smješkala se pri pomisli na poglede koje će privući.

Dok je hodala u petama od sedam centimetara, haljinica je podrhtavala, otkrivajući napetu kožu bedara.

Ni Lucijan nije ostao ravnodušan kad ju je sreo na hodniku. Izgledao joj je poput klinca koji prvi put vidi sise u časopisu koji je maznuo od tate.

Pogledao je za njom i dobacio: "Sviđa mi se haljina."

"Hvala."

Ela je kliknula: "Ajme, kako lijepa haljina! I nova frizura! Kak ti dobro stoji! Neka posebna prigoda?"

"Ne, samo vrućina", Tijana tapkajući jagodicama obriše znoj sa čela. "Imaš nešto za mene?"

"Ne. Sad baš nema nešto, svi su na godišnjima. Ideš ti nekamo?"

"Ne znam. Možda odem na more. A ti?"

"Mi ti kampiramo, ja i moj dragi."

"A. Divlji život."

"Onda se vozikamo okolo, svaki dan drugo mjesto, malo uživamo u lokalnom štimungu, odemo na ručak, pa kupanje u nekoj uvali..."

"Zvuči super."

"Da. Ne mogu bit na jednom mjestu, brzo dosadi... Sori, al mogu ti nešto reć?"

"Aha."

"Jel znaš da... ta ti je haljina malo prozirna."

"Ne smeta ti to meni. Tak mi je vruće da mi je i ovo na meni previše", nagne se bliže i spusti glas, "nego, da te pitam. Znaš ovu novu iz računovodstva?"

"Juliju? Da, kak ne bi znala, ona s repom i naočalama i dugim nosom?"

Tijana je kimala.

"Svi sam pričaju o tome kak ju ništa ne razumiju dok priča."

"Da? U čem je štos?"

"Sretnem ja nju neki dan na hodniku i nešto me pitala, al nisam je uopće skužila. Pitam da ponovi i opet ništa. Već smo se obje crvenjele. Ne znam dal da odustanem, da kažem ne znam, šta sad. Kažem joj da ponovi, samo sporije, *puno* sporije i onda sam čula sam *ve-ce*. To ti je bilo nešto ko *gje j vce*. Nisam znala dal da se smijem il plačem."

"Nije ni njoj lako. A znaš kak je došla? Jel nečija il?"

"Ne znam, mislim da je bio oglas."

"Ajde, dobro. Valjda onda vrijedi nešto", zaključi Tijana.

Još nije stigla otvoriti bočicu s vodom kad Lucijan proviri. Prišao je njenom stolu i sjeo na rub. Dugo ju je gledao pa napokon rekao: "Izgledaš... drukčije. Sviđa mi se frizura i taj neki dječaćki štih. Kao da govoriš, hej gledajte me, ja sam divlja i ne možete me ukrotit... il tako nekako."

"Laskaš mi."

"Uopće. Stvarno mislim da izgledaš super. Bolja ti je ova boja kose uz te čokoladne oči. Djeluješ nekako odlučnije."

"Lucijane", značajno ga pogleda pa doda, "imam prozirnu haljinu."

"Da. I to", nije skrivao požudu u očima. "Izgledaš fenomenalno."

"Hmm", prebacila je nogu preko noge i zadigla rub haljine. "Nastavi."

Zurio je u njena gola bedra pa sise. "Sviđa mi se što si toliko hrabra da ne obučeš grudnjak. Nisam mislio da to imaš u sebi."

"Iskreno, nisam ni ja. Ali kad je *toliko* vruće!" zamahivala je dlanom ispred lica kao da se želi rashladiti, značajno ga pogledavajući. Polako ustane, kao da joj je to preveliki napor, i približi mu se. Osjetio joj je dah po kavi i pecivu.

"Nešto mi ne govoriš", mirisao je po limunu i čokoladi.

"Puno ti toga ne govorim", odvrtila je tiho i primicala se sa svakom riječi dok mu nije ovlaš dotakla usne.

Poželio ju je obujmiti oko struka, ali izmaknula se. Koraknuo je prema njoj i uhvatio joj ruke. Približavao joj je usne, no ona se odmicala unatrag, dopuštajući mu da je tek ovlaš poljubi. Onda se uspravila i poljubila ga gladno. Pokuša ga odgurnuti, ali nije popuštao, pritisnuvši je uz sebe, boreći se da je poljubi.

Konačno joj razdraženo reče: "Šta to radiš? Hoćeš ovo il nećeš?"

Umjesto odgovora, ljubila ga je nježno i dugo i mrsila mu kosu. "Uzbuđujem te?"

"Da..."

"Hoćeš me? Reci mi", grickala mu je usnu resicu.

"Da..."

"Jako?" uhvati ga za prepone, uvjerivši se da to ozbiljno misli.

"Aha..."

"Hoćeš me sad, ovdje?"

"Da! Da!" zgrabi je za sise i pokuša joj ugurati jezik u usta.

Tijana ga lagano ugrize.

Odskočio je kao uboden i blijedo je gledao. "Koji kurac! Kakve su ovo pizdarije!?"

Sjela natrag za stol i prekrížila ruke. "Ništa od toga, dušo. Jednostavno me više ne privlačiš... ili možda privlačiš? Ne, ipak ne. Možda ipak da, ne znam, javit ću ti kad se odlučim", smijuljila se.

"Kučko!" oči su mu sijevale.

"To je rješenje svih tvojih problema? I kakav je osjećaj? Jel li bolje? Jesi me ponizio?"

"Imaš ozbiljnih problema."

"Hoćeš ih čut?"

"Duboko žalim onog tvog."

"Daj, daj, samo daj. Sve mogu podnijet."

"Kakvu to glupu igru igraš?"

"Nisam ni do koljena majstoru", naklonila se.

"Znači, obukla si tu haljinicu samo da bi me napalila pa odjebala?"

"Nemoj si umišljat. Ako nisi primijetio, vrućina bi mogla otopit polove. Uostalom, ti si došao k meni. Ostalo je išlo svojim tokom."

"Ti nisi normalna."

"Šta se nismo dogovorili da nećemo miješati posao i zadovoljstvo? A sad smo na poslu."

Izjurio je iz ureda. Buljila je dugo u vrata. Ostala su nepomična i dosadna.

5.

Stigao je i taj poseban trenutak u životu žene kad osjeti slobodu da prdne pred dragim, a da baš ne umre od srama. Nije ni onaj meksički grah od jučer odmogao. Ipak, mučila se da ga zadrži, ali crijevo se opiralo. Bio je dovoljan tek djelić strujanja iz gaćica, kroz haljinu, uz sjedalo da ispuni njezine nozdrve i natjera je da ih namreška.

Samo da ne primijeti...

Otvorila je svoj prozor do pola, gledala aute, brojala semafore.

"Kamo uopće idemo?"

"Rekao sam ti, to je iznenađ... Jesi ti to prdnula?" virnuo je u nju.

"Nisam", izvijala je vrat na drugu stranu da sakrije lice.

"Jesi, jesi."

"Šta više ne mogu ni prdnut na miru?" zamahnula je dlanovima po grudima i trbuhu kao da pokušava očistiti mucice.

"Pa sad, da je baš ženstveno nije", zadirkirao je.

"A ti možeš?" šištalala je. "Ako žena jede, onda je to ženstveno, ako žena prdi, onda je to ženstveno!"

Parkirao je pred svojim prvim klubom zdravlja. Iznad ulaza blještalo je neonsko plavi natpis: Tijelo & Duh. Unutra je bilo mračno.

"Šta ćemo tu? Zatvoreno je."

"Znam", vragolasto ju je pogledao.

Otključao je ulaz i upalio viseće lampe u obliku siga iznad recepcije, koja je bila obložena tamnosmeđim drvenim pločama s vodoravnim prugama, kao i cijeli zid iza. Na glatkom vrhu stajala je zdjela s jabukama i bijeli cvijet u tegli.

Žustro ju je vukao pored kremastih kožnih fotelja, vaza s bijelim aranžmanima, kroz hodnik između teretane, sobe za aerobik i saune.

Pustio ju je i pogurao poluprozirna vrata iza kojih se razotkrila soba s jacuzzijem. Popeo se na drveni podest i upalio golemu lampu u obliku čempresa, tri svijeće u staklenim kuglama pa ih posložio uz ogromnu kadu. Oko nje bile su tri bijele posude s cvijećem. Zrak je mirisao po kloru i vaniliji.

"Ti bi da se kupamo?" promatrala ga je dok je otkopčavao hlače.

"Da, ja bi da se kupamo", široko se smiješio i nastavio svlačiti. Ušao je u kadu i upalio vrtlog.

Umočila je prst. Voda je bila mlaka.

Položio je ruke na rub kade i pokazao joj očima da uđe. Zbacila je sve sa sebe. Vidjela je obris njegovog tijela u zamućenoj vodi punoj mjehurića. Polako je ušla i sjela pored njega. Zadovoljno je brborio i mazio joj rame.

Otpustila je vjetar, misleći da je sigurna.

"Drago mi je da si se opustila", mrmljao je i naslonio glavu na kadu.

Pošpricala ga je.

"Gotova si!" špricao ju je dlanovima kao lopatama, a onda zgrabio i potopio.

Izronila je i kleknula pred njega. "Nije fer! Meni bi trebao bager da potopim tebe!"

Ponovno ju je potisnuo pod vrelu vodu. Ščepala ga je za prepone. Bio je tvrd. Pustila ga je i naslonila leđa na mlaznicu. Masirao joj je vrat pa ju ljubio.

"Nadam se da si ponio kondome..." šaputala je.

"Ne trebaju nam", lickao joj je uho.

"Šta misliš da ih voda ubija?" odgurnula ga je.

Iskočio je iz kade i prčkao po džepovima traperica dok mu je voda kapala niz prste. Odmjeravala ga je dok je zubima nestrpljivo trgao omot, spretno navlačio gumicu, jezika isturenog u kutu usana. Žarilo ju je među nogama. Uvukao se natrag, primio je za vrat i naljepio joj usta na svoja.

Držao ju je za bokove i nabadao na sebe. Mlaz mjehura provali iz nje. Raspršili su se i izranjali, škakljajući je po guzi i leđima.

Robert je odskočio od nje i složio grimasu. "Ajme meni, Tijana!" smijao se. "To je zadnji put da jedeš meksičko!"

"Pa i nije bilo baš nešto fino."

"Znaš šta, bit će bolje kad se preseliš k meni, onda ću bar moći paziti šta jedeš."

"Preselim k tebi?"

"Kad si bolje razmislim, ne možemo živjeti skupa. Ako dođeš k meni, morat ću stalno luftati!"

Špricala ga je dok je nisu zaboljele ruke.

Već tjedan dana nije osjetila fantomskog ljubavnika. Nije željela razmišljati o tome da se ne urekne, ali potajno se nadala da je nestao. Robert ju nije previše živcirao. Čak je s lakoćom podnosila Ledina prenemaganja i čudila se kako joj se spontano ponovno uvlačila u život, a ona to nije ni pokušavala spriječiti.

"Tijana, dušo, soori šta se nismo našle, al Jan je bio bolestan i morala sam paziti na njega, znaš kakvi su muški, ništa ne mogu sami, zapravo je bila samo mala prehlada, al on je taaako osjetljiv, al nema veze, šta ima kod tebe..."

"A, ništa..." zausti Tijana i odmakne slušalicu.

"A kako onaj tvoj slatkiš, kako se ono zove, Robi..."

"Robert je dobro, hva—"

"Baš ste slatkoo ono izgledali skupa, on tako velik pored tebe, pravi zaštitnik, kladim se da ima šta ponuditi..."

Odlučila ju je ne prekidati dok se dopisivala s Robertom na mobitel.

"Sva sam u gužvi, Jan je sve meni prepustio, i odabir benda, i njegovog odijela, on nikad nema vremena, sveee je na meni, mislim, nije da mi smeta, al teško je neki put, i zato mi je taaako drago što ćeš mi pomoć s djevojačkom..."

"Kakvom djevojačkom?" zabunom je pritisnula *send* prije nego je dovršila poruku.

"I hoću da bude poosebno, moje najbolje prijateljice i ti, i možemo tulumarit do jutra, možemo otputovat nekamo..."

"Nemaš ti kumu za to?"

"Ma imam, al ona je baš tad dva mjeseca na poslovnom putu, već sve ima isplanirano i ne može otkazat, pa gle, nije ti to niš komplicirano, sam pozoveš par cura i odemo nekam van, i mora bit puuno alkohola..." Leda se prebacila na iscrpan opis darova koje očekuje i Tijana se brzo isključila.

Čitala je Robertovu fantaziju da mu popuši u loži u punom kazalištu za vrijeme Rigoletta i to dok vojvoda pjeva o prevrtljivoj ženi.

Nisam znala da voliš operu.

"... odmor?"

Čula je Ledin povišen glas, a onda stanku. "Oprosti, šta si rekla?"

"Pitala sam te gdje ideš za godišnji odmor?" ponovi Leda i nastavi, "Mene Jan vodi na Karibe, idemo sljedeći tjedan, joooj jedva čekam, toliko mi treba odmor da ti ne mogu opisati..."

Samo Verdija, odgovori Robert, dodavši tri smajlića.

"... pa se možemo nać poslije, donijet ću ti školjku s plaže. Zapravo, najbolje da dođeš k meni, moraš mi reć šta misliš o tome da organiziramo sve u našem vrtu, meni se čini nekako malo, al tata kaže da ima dovoljno mjesta. Kog ćeš povesti, Robija?"

Uopće nije razmišljala o tome. Ako povede Roberta javno bi priznala da je ulovljena. "Ne znam... Možda", procijedi napokon.

"Kako možda? Pa naravno da ga moraš povest, baš lijepo izgledate skupa, a još ćeš ljepše izgledat u haljini djeveruše, razmišljam o ciklami, to svima stoji..."

"Šta!? Kakva djeveruša? Nema šanse!"

"Rekla sam ti, samo si zaboravila, i rekla si da budeš."

"To ja nisam rekla."

"Jesi, jesi, rekla si, aha, i sad to nemreš povuč. Mislim, trebala je bit jedna frendica, al smo se posvađale, da ti sad ne pričam cijelu priču. Uglavnom, treba mi zamjena, i nisam mogla nikog nać, a hoću sedam djeveruša, to mi je sretan broj, i onda sam se sjetila tebe, i mislim si, pa da, kak se toga prije nisam sjetila..."

Sranje! "Nemaš neku tetku il nešto?"

"Tetku? Baš si smiješna!"

"Ali mi nismo prijateljice", pokuša Tijana očajno. Na trenutak je zapeče savjest. Kad je trenutak prošao, duboko udahne: "Gledaj, super mi je drago što se udaješ i želim ti samo sve najbolje, ali malo mi je blesavo da mene tražiš da ti budem djeveruša nakon sveg ovog vremena. Mislim, sigurna sam da ti ja ne trebam, ne moraš imati baš sedam djeveruša, neće

ti to donijeti sreću. Uostalom, nije da osuđujem, al možda si se već ureknula s onim Leom il kak se već zove..." osjećala se lakšom.

"Hvala ti na tome, al ak baš hoćeš znat, nisam te ja *htjeela* zvat nego mi je mama rekla da bi morala pa sam te pozvala, al hvala ti šta si me podsjetila da mi nisi prijateljica", poklopi.

"Jel to onda znači da više nisam pozvana?" reče Tijana naglas, tipkajući brzo po mobitelu.

Bolje sutra. Danas ne stignem. Odbila je Robertov poziv na ručak i pritisnula *send*.

Pozvala je Elu u ured i posjela je u jednu od kožnih fotelja. Sjela je do nje i zapiljila se zavjerenički u njene zbunjene oči. Sklopila je dlanove i naslanjala prste na nos, vrpoljeći se u uskoj tamnocrvenoj haljini s lakiranim crnim remenom.

Ela ju je odmjerila i rekla: "Obožavam tvoje kombinacije. Uvijek si tako elegantna. Gdje si kupila ovu haljinu?"

Tijana joj odgovori i promijeni temu: "Ima nešto novo o našoj Juliji?"

Ela pogladi čelo. "Pa ništa. I dalje ju ne razumijem, ali čini se simpatična."

Tijanu štrecne u prsima.

Simpatična? To ćemo još vidjet.

Nasloni se na fotelju i zagleda u Elin crni top.

"Oćeš čuti jedan sočan trač?"

Tijana slegne ramenima.

"Nisam zapravo sigurna, al mislim da se šef viđa s nekom mlađom ženskom."

"Pa to nije ništa čudno."

"Da, al čula sam ga kako nekom tepa na mobitel..."

"Mogla je bit kćer."

"*Ovo nije mogla bit kćer, vjeruj mi*", smijuljila se. "Al ne samo to, rekao je nešto kao *dušo, baš me iscrpljuješ.*"

"Hm", Tijana se češkala po ruci. "A imaš kakav sočan trač o meni?" žmirkala je prema Eli, koja je odvratila pogled, crveneći se. "Hajde, ionako ništa što si čula nije istina, uvjeravam te."

"Ništa nisam čula."

"Ne moraš meni lagat. Šta se bojiš, pa neću te otpustit. Samo me zanima. Vidiš, ja imam jednu sliku u glavi, al to obično ispadne prenapuhano, postanem paranoična. Zanima me jel se išta od toga poklapa s onim šta ljudi zbilja pričaju."

Ela je oklijevala. "Čula sam nešto, ništa posebno zapravo... kao da te žale jer si sama, da ne možeš nikog nać..."

"Pa to nije tako strašno. Nije ni istina kad smo već kod tog, al dobro. A jesi čula nešto o Lucijanu?" zagleda se Eli duboko u oči, koje su zvjerale okolo dok je brisala vrat i obraze kao da joj je jako vruće, iako je klima pretvarala sobu u prohodni frižider.

"Šta bi čula?"

"Šta ja znam? Sigurna sam da ima nešto. I sigurna sam da znaš nešto."

"Okej, al nemoj se ljutit."

"Zašto bi se ljutila?"

"Pa, priča se, zapravo se nadovezuje na ono da si jadna jer si sama..."

"Da, da", odmahne nervozno.

"Navodno da je spavao s tobom... iz samilosti."

Tijana je razrogačila oči.

"Naravno, ja mislim da je to glupost, al šta ćeš, ljudi se moraju nekako zabavit."

"Ko ti je to rekao?"

"Ma nema veze, tko zna otkud to krene pa se deset puta promijeni dok dođe do tebe. Na kraju može ispast da izgajaš divovske mrkve za seksualna pomagala..."

Tijana prasne u smijeh. "Slatka si. Al u pravu si. Nismo spavali."

Još.

Lucijan je odmjeri od štikle do kose kad ju je ugledao kako puni bočicu s vodom iz aparata.

"Opet zavodimo?"

Trznula se, ne gledajući ga.

"Ko je nesretnik?" stao je pored nje i gledao joj leđa pa guzu.

"Ljubomorani?" uspravila se i zavrtala čep.

"Znaš, dobro bi prošla... na *tržištu*."

Poželjela ga je opaliti u tu lijepu facu. Teškom se mukom sabrala i odbrusila: "Na to si spao? Al bez brige, ti nemaš tih novaca... Kad smo već kod toga, kako tvoj ljubavni život?" suzila je pogled. "Nadam se, za tvoje dobro, da im uzdaši nisu glumljeni."

"Bez brige, znam što radim", nije se dao smesti. "Nego, nikad nismo otišli na onu slavljeničku večeru."

"Nisi se spetljao s onom, kak se zove, iz računovodstva?"

"Ona je još curica. Onda?"

"Javit ću ti. Ako budem raspoložena", okrene mu leđa, svjesna užarenog pogleda na sebi.

Vidjela je Juliju kako prpošno skakuće prema njoj dok joj rep vijori na sve strane. Stala je i izverglala nešto što je projurilo kroz Tijanine uši poput trkaćeg auta. Vidjela je samo velike crvene usne kako se miču dok zadihano govori.

Bila je niska i djelovala je nezgrapno. Tijana ju je zamislila kako ruši knjige s polica dok pokušava vratiti fascikl na mjesto.

"Sori, al morat ćeš stavit u prvu."

"... Lucana?" bilo je sve što je Tijana uspjela razabrati. Nije ni stigla odgovoriti kad su se Juliji zacaklile oči. Potrčala je i trknula Tijanu, izbacujući je iz ravnoteže. Morala se primiti za zid kako ne bi pala. Gnjevno se okrenula i vidjela je kako grabi prema Lucijanu.

Stala je pred njega i nešto mu živo objašnjavala. Položio je ruku Juliji na rame i zapiljio se u Tijanu.

Gledala ih je kako nestaju iza ugla. Požurila je za njima, njišući se na petama. Uspuhala se kad ih je ponovno vidjela kako čavrljaju ispred zahoda. Julija je motala komadić repa oko prsta. Lucijan joj pomiluje ruku. Julija zahihoće i produži prema stepenicama, a on uđe u zahod.

Tijana ga je slijedila. Stajala je na ulazu, pijuckala vodu i osluškivala. Dugo nije ništa čula osim lupanja srca.

Otvaranje vrata. Šum vode. Otvaranje pipe. Mlaz. Škripa drugih vrata. Slabljenje vode. Novi mlaz.

Jedva je progutala.

"Vidim, nije loša ova nova", čula je kolegu.

"Nije uopće", rekao je Lucijan.

"Svaka čast. Al kako je išta razumiješ?"

"Razumijemo se mi bez problema."

"Vrtiš ih oko malog prsta, ha?" reče muškarac s odobravanjem.

"Kad mi ne mogu odoljet..."

Ajme meni!

Čula je kako šapuću, a onda muškarac usklikne: "Ne vjerujem!"

"Vjeruj, vjeruj", reče Lucijan ponosno.

"Koji si ti sretnik. Koliko ono ima godina?"

"Dvadeset jednu."

"Pa ajde, nije to ni tako strašno. Ja sam imao", zaustavi se. "Djevica, kažeš", doda tiše. "Nisam nikad bio s djevicom."

"Ne znaš šta propuštaš", reče Lucijan. "S njima treba polako. Al isplati se."

"Gdje nađeš vremena za sve to?"

"Sve se stigne kad se hoće."

Mogla bi ga zadavit!

"Nekad poželim da nisam oženjen", uzdahne obožavatelj.

"Pa nije to neka prepreka."

"Pa i nije valjda. Mislim, ajde još za jednu noć, al imat još jednu sa strane... Ne bi imao živaca."

"Pa nije poanta da se vežeš. Za to imaš brak. Jedna noć, jedan dan, jedna godina, koga briga! Dok god ti ne visi za vratom, prolazi. Veze su prekomplificirane. Nikad im ništa ne valja, il nisi dovoljno pažljiv, il nikad ne slušaš, bla, bla, bla. Zato se najbolje opustit i kad se stvari zakompliciraju, dat petama vjetra", objasni Lucijan.

"Možda nisi našao pravu."

"A ne, brak je nešto drugo. Svaki čovjek treba brak ko šta treba zrak. Moraš imat nekog da se brine o tebi."

Čula je korake. Panično se okrene, brzo se udaljavajući. Muškarci su izišli i pogledali u smjeru kloparanja.

Banuo je bez kucanja, zalupio vratima i gledao je raspaljeno. "Koliko si dugo stajala pred vratima?"

Pravila se da radi.

"Šta si čula?" režao je.

"Dovoljno."

Lupio je dlanom po stolu. Prepala se i odskočila u stolcu. "Okej, sad bi bilo dosta tog divljanja", pogleda ga prijeteći.

"Šta si čula?" ponovi tiše. Zurila je u njega prkosno. "Samo želim reći, zadrži to za sebe. Ili još bolje, zaboravi."

"Tako znači. Skupljamo trofeje? A šta ako ona ne želi bit tvoj jebeni trofej?"

"To je njezin problem."

Zamislila je kako ga je pljusnula i bilo joj je lakše. "Ti si odvratan."

Krenuo je prema njoj, no prekine ga Robert, koji je svejedno navratio. Htio ju je iznenaditi. Tijana i Lucijan gledali su ga kao bika u oblacima. U ruci je stiskao crvenu ružu, koja je izgledala kao da će se raspasti u njegovim šapama. Nikad joj nije poklonio cvijeće. Razvukla je usne.

Robertu je osmijeh ispario s lica. Sumnjičavo je gledao muškarca pa nju.

"Otkud ti ovdje?" prišla mu je i zagrlila ga.

"Nadam se da ne prekidam nešto važno", rekao je, piljeći u Lucijana.

"Ma ne. On je baš odlazio", škicne prema Lucijanu, koji je sa zanimanjem promotrio pridošlicu.

"Hm", pročistila je grlo. "Robert, Lucijan, Lucijan, Robert."

Muškarci su se oprezno odmjerili.

"Dečko, jel?" upita Lucijan.

"Da", reče Robert, prekinuvši užasnu tišinu.

"Pa dobro. Ostavljam vas golupčice da se sami zabavljate", reče Lucijan, koračajući natraške. Napipao je kvaku i otišao.

"Ko je taj tip?" reče Robert i baci ružu na stol.

"Nemoj tako s njom", rekla je i primila ju nježno.

"Zašto nisi rekla da sam ti dečko? Još ti ne ulazi u glavu? Ko da ti je bilo neugodno reć da smo skupa."

"Pretjeruješ..."

"I taj tip... Tu mi nešto smrdi."

"Lucijan je kolega i nema se tu što reć. Osim možda da je malo iritantan, ali tebi to ionako ništa ne znači."

"Ko da se stalno vrtimo u krug", sjeo je u fotelju i duboko disao. Super zgodni, nepoznati muškarac nadvio se poput bata nad njegov dotad siguran svijet.

Odložila je ružu na stol, sjela mu u krilo i poljubila ga. Gledao ju je sjetno. Znala je da njeni poljupci ne mogu maknuti Lucijana iz njegove glave, ali nije prestajala. Osjećala je kako se utapa u tišini punoj pitanja i zamjerki. Napokon je otvorila oči i uhvatila prijekoran pogled.

"Spavaš s njim?"

Odmaknula se povrijeđena. "Šta i da spavam?"

"Tebi je ovo sve igra."

Sjela je pored njega i buljila pred sebe.

"Kako očekuješ da povjerujem da nema ništa između vas kad uporno izbjegavaš konkretan odgovor?"

"Dala sam ti konkretan odgovor, a ti piliš i piliš."

"Gle, samo želim znat imaš li nešto s tim tipom", rekao je tiho, pomirljivo.

"Nemam ništa s njim", nije mogla dokučiti je li joj povjerovao. Unatoč svemu, Lucijan ju je i dalje privlačio. "Tako sam umorna. Jedva čekam da dan završi", reče tiho. Naslonila je obraz na njegovu ruku. Popela mu se u krilo i ljubila ga.

Djelovao je odsutno. "Izgledali ste... ne znam, blisko."

"Šta hoćeš čuti? Da sam ja htjela, a on nije?"

Robert je izbacio iz krila i ustane. Priđe mu s leđa i pokuša ga objumiti, no izmaknuo se.

"On je nebitan, običan, mali kreten koji misli da žene žive zbog njega. Zašto bi se petljala s njim?"

Okrene se prema njoj. Izgledao je prijeteći onako krupan, sa sitnim očima.

"Nisam imala ništa s njim. Zbilja nisam. Ne znam što još hoćeš da kažem."

"Ali htjela si?"

"Možda, davno, ne znam. Mi smo tad ionako prekinuli. Sad stvarno više nije bitno."

"Bila si brza."

"Okej, ne mogu više. Zašto si uopće dolazio, da me mučiš? Idi ako misliš nastaviti."

"Ajmo nešto pojest. Znaš da poludim kad sam gladan..."

Pomiluje ga po obrazu.

Kupio je karte za Rigoletta. Tada mu se to činilo kao zgodan štos, ali sad nije imao volje. Ipak, došao je po nju u glomaznom crnom terencu. Poljubili su se rutinski. Svirala je tiha glazba s radija, Tijana je nije slušala.

"Kako si?" rekla je.

Dobacio joj je pogled, brzo se koncentrirajući na cestu. "Zašto?"

"Eto, tako. Djeluješ mi rastreseno."

"Dobro sam."

"Ne znam", započne Tijana, buljeći u tamnocrvene nokte. "Nekako mi nisi isti odonda."

"O čemu ti to?" stao je u kolonu pred semaforom.

"Ponašáš se čudno otkad si upoznao... Znam da ništa nećeš reći i praviš se da je sve okej, al osjeti se to. Kao da se povlačiš... Manje me zoveš, često odeš prije jutra."

"A sad ti smeta", češkao je nos.

"Uglavnom, samo sam htjela reć da ne mogu više ovako. Izluđuješ me s tom sumnjom i... jednostavno ćeš morat zaboravit na to."

Smrknuo se. "Ja bi rado, al ne mogu to samo tako zaboravit, ko da imam gumb koji samo stisneš."

"Laska mi tvoja ljubomora, ali misliš da bi sad bila ovdje da me on zanima?"

Šutio je.

"Bože, ako si ovakav kad nisam ništa napravila, ne želim znati šta bi bilo da jesam."

"Pa tu nema dileme: ostavio bi te."

"Baš lijepo. Nema dileme. Vi muški ste totalni licemjeri. Kad vi varate, žene praštaju bez problema, al bože sačuvaj da ona prevari! Znači, tako ti puno značim da mi ne bi ni pokušao oprostiti."

"Tako ti puno značim da bi to uopće napravila."

Semafor je zasvijetlio zeleno.

* * *

Nije se mogla uživjeti u radnju. Htjela je biti u mekanom krevetu, prazne glave, daleko od njegove hladnoće. Nekoliko ga je puta uhvatila za ruku, no uvijek bi polako iskliznuo, praveći se da ga nešto svrbi ili da popravlja košulju ili frizuru.

Čim su se upalila svjetla za pauzu, Robert je izišao iz dvorane. Slijedila ga je. Oko njih slila se gomila ljudi. Buka i gužva činili su je nemirnom. Udisala je raspršeni dim cigareta, u čudu gledajući kako Robert jednu stavlja u usta.

"Mislila sam da si prestao."

Nonšalantno je povukao dim. "Čovjek se ne može predomislit?"

Obgrlila se.

"Nije ti valjda zima?"

Trznula je glavom. Iznenadile su je njegove teške ruke oko ramena kad ju je povukao i leđima naslonio na prsa, otpuhujući joj dim u kosu. "Bolje?"

"Ne ljutiš se više?"

Poljubio ju je u potiljak. Mirisao joj je parfem iza uha.

"Nemoj, kvariš mi frizuru!" iskobeljala se iz njegovih ruku i gledala smrknuto u cigaretu koja mu je visjela na usni. "Nisi mi valjda pušio iza leđa?"

"Ja ne radim stvari iza leđa", suzio je oči.

Au!

"Okej, potpuno si nepošten. Odo ja unutra. Ove me pete ubijaju."

"Pa šta ih onda nosiš?" smijao se.

"I ti svašta pitaš", namrštila se i ostavila ga samog.

Svjetla su se polako gasila, glasovi utišavali. Robert je, činilo se, zadubljeno gledao u pozornicu. Čak je pjevušio kad bi čuo melodiju koja mu se svidjela. Čekala je da je primi za ruku, makar pomiluje dlan, ali ništa od toga. Iščekivala je treći čin.

Čim je licemjerni vojvoda počeo rogoboriti protiv prevrtljivih žena, uhvatila je Roberta za prepone. Stresao se u sjedalu kao da ga je zalila pićem i blenuo u nju. Gledala ga je zavodljivo i pokušala otkopčati hlače.

"Šta radiš!?" prosiktao joj je na uho.

"Šta misliš?" prtljala mu je po hlačama, pokušavajući zahvatiti zatvarač. Zgrabio joj je ruku i maknuo je.

"Al to hoćeš?" šapnula je i ponovno mu pokušala dohvatiti prepone.

"Neću zapravo. Zato se zove fantazija!" glasno joj je šaptao na uho.

Htjela je plakati od muke. Robert ju je ignorirao, ali ne i njezin fantomski dečko. Bijesna, trudila se kontrolirati tijelo, koje ju nije slušalo. Vrtjela se u sjedalu i znojila od naleta vrućine. Duboko je disala i ispustila pokoji prigušeni jecaj.

Robert je pogleda preneraženo. "Šta to izvodiš? Ne možeš se strpjet do kraja?"

Ošinula ga je pogledom pa zgrčila lice kad je osjetila ispunjenje u gaćicama.

"Ajde, odi van. Neugodno mi je zbog tebe", šapnuo joj je i zapiljio se u pozornicu.

Gledala bi ga ogorčeno da je nevidljivi nije tjerao na grčenje i savijanje. Ustala je i provlačila se između koljena i naslona sjedala, tjerajući ljude da se dižu. Ispričavala se i uzdisala, sretna što joj ne mogu vidjeti lice, koje se užarilo poput lave dok ju je fantom jebao, ubrzavajući ritam. Pridržavala se za zid, posrnula nekoliko puta dok napokon nije stigla u toalet.

Dotad je već svršila. Osjećala je vlažnost među nogama kao da se upiščila. Poslala mu je poruku da će ga čekati u bircu blizu kazališta.

Našao ju je za stolom u najudaljenijem kutu, uz pivu. Mahala mu je veselo.

"Koliko si popila?"

Potegnula je iz boce. "Štajaznam", podrignula se. "Dvije. Ili tri? Ne znam, ova mi je treća", nacerila se. "Pa nije da se od pive možeš napit."

"To ti samo misliš. Ajde, idemo", potegne je za ruku.

"Kud ti se žuri? Popi i ti jednu! Evo", turne mu svoju bocu u ruku.

"Idemo doma!" povisio je glas, gledajući je netremice.

"Doma? A di je to? Kod mene? Kod tebe? Svako svom jatu leti..." hihotala se dok ju je navlačio. Zateturala je i morao ju je pridržati oko struka.

"Bole me stopala", požalila se dok ju je vukao i gurao po ulici. Sagnula se i pokušala skinuti cipele, no spotaknula se. Pala bi da je nije ulovio. Primio ju je poput mladenke koju želi prenijeti preko praga. Vrisnula je i zagrlila ga oko vrata, naslonivši mu glavu na rame.

"Ovo je baš romantično..."

Osjećao je njen dah po pivu. Trebala mu je cigareta.

"Moj princ. Ha! Sad mogu reć onoj glupači Ledi da i ja imam svog princa!"

Pažljivo ju je posjeo na suvozačko mjesto. Skinuo joj je cipele i privezao pojas. Glava joj je klonula na naslon.

"Sve u svemu, večer i nije bila tako loša", protezala se i zijevala. "Mislim, osjećala sam se malo ko govno, al onda me spasio moj nevidljivi dečko. Uh, baš mi je to trebalo, već mi je počeo falit, nisam mislila da ću to reć, al da, falio mi je..."

"Baš mi je drago da je tebi večer bila dobra."

"Tebi nije?"

"Htio sam na miru uživat u operi. Ne znam šta je bilo gore, kad si me probala napastovat il kad si počela uzdisat s onim, onim... Šta si rekla? Nevidljivim dečkom? Da, bilo je jebeno."

"A, kako lijepo. Pa ti si ljubomoran i na mog fantoma. Stvarno Roberte, još ćeš mi reći i da me voliš."

Šutio je.

"I taj *nevidljivi dečko*. Nisi se mogla suzdržat?"

"Baš on bira pravu priliku! Totalno mu je svejedno jel sam u kazalištu il na sastanku. Ja sam napastovana cijelo vrijeme, a ti se sad tu duriš jer sam ti htjela ispunit fantaziju!"

Nosnice su mu podrhtavale. "Ovo postaje prekomplicirano..."

"Ti si to izabrao, a sad bi šta, izvlaćio se zbog jedne loše večeri."

"Postaješ zrela", stavio joj je ruku na koljeno. "Sviđa mi se to."

"Ti to mene zajebavaš?"

"Stalno", smijao se.

Odgurnula mu je ruku. "Šta si izmislio ono s pušenjem na operi da vidiš šta ću napraviti?"

"Mislim, to zvuči kao dobra ideja, al samo u teoriji. Nisam mislio da ćeš to shvatit ozbiljno. Al moram priznat, nadmašila si samu sebe."

"Jebi se!"

"Pa ne bi imao ništa protiv", ponovno joj položi ruku na koljeno i Tijana ga ogrebe.

"Hvala, ne bi. Dosta mi je jebanja za jednu večer."

6.

"Ne moraš bit djeverušaaa..." cvrkutala joj je Leda na uho. "I ne moraš organizirat djevojačku, sve je već sređeno, pomaknut ćemo djevojačku il će kuma nać nekog da ide umjesto nje na put..."

Koliko bi maksimalno čokolade mogla pojest, a da se ne udebljam?

"... evo, samo sam ti htjela reći da se ne ljutim. Joooj, ti bi uživala ovdje, mi smo na malom otoku; ja i Jan izležavamo se po cijeele dane, malo se kupamo, pa ronimo, radimo one stvari u javnosti", zahihotala se, "jučer na plaži, bilo je taaako romantično, zalazak sunca, palme, i jedno je vodilo drugom..."

Baš me zanima jel bi mogla pojest kilu, dvije, a da mi ne bude zlo...

"... prvo nisam htjela, bilo mi bed, al onda nas je pokrio ručnikom i tak, evo, sad smo u sobi, Jan spava, baš je sladak, ova klima na njega djeluje ne bi vjerovala, stalno je napaljen", šaputala je, "ne da mi mira, mislim, nije da mi smeta, uglavnom, zvala me planerica neki dan, mislim si šta to nije moglo čekat da se vratim, zabrljali su s klopom, da te ne zamaram, e, da, naravno i dalje dolaziš na svadbu, jel da, naručili smo posebne stolove iz Švedske..."

Ako jedem samo čokoladu, svaki dan, koliko dugo dok mi se ne zgadi?

Na izlasku iz zgrade ugleda Lucijana kako razgovora s nepoznatom ženom. Pažljivo ga je slušala, ruku preklopljenih na prsima.

Pomislila je kako je Lucijan može vidjeti krajičkom oka. Polako im je prilazila. Slogovi i riječi dopirali su do nje u nepravilnim razmacima dok nije uspjela čuti.

"Vidi se da su prirodni. Baš vam zavidim. Ja sam svoje morao unaprijediti."

Žena se pristojno nasmiješila i dalje se držeći staloženo i otmjeno.

Tijana je bila udaljena nekoliko koraka. "Lucijane!" povraćalo joj se.

Smeo se, no samo na tren. "Tijana, hej! Kako ti mogu pomoć?" Ženi je nešto tiho dometnuo, a ona je kimala.

Tijana je vikala: "Julija je rekla da te pozdravim. Nada se da ćete ono još koji put ponovit."

Lucijanov se smiješak otopio. Tijana se okrene na peti, grabeći prema parkiralištu. Dlan na ramenu žestoko je stisne i okrene unatrag.

Bio je izvan sebe. "Šta ti izvodiš?" prštala mu je slina iz usta.

Ravnodušno ga je gledala i brisala prstom kapljice sline s usana i obraza. "Ne razumijem o čem pričaš."

"Ne pravi se blesava!"

"Stvarno, Lucijane! Ne znam zašto se toliko uzrujavaš. Samo ti prenosim poruku."

"Lažeš! Čak i da ti je nešto zbilja rekla, ne bi je razumjela."

"I to je točno. Ništa. Rado bi ćaskala, al jurim..."

Zgrabio ju je za ruku. Nije se opirala. Podigla je visoko glavu i zagledala se u ožiljak na obrvi. Miris limuna miješao se s vlažnim zrakom. Povjetarac joj je napuhivao suknju, šaklajući je među nogama. Lucijan joj je položio prst na obraz i polako ga pomicao prema usnama.

"Kamo ti se žuri?" šapnuo je.

"Moraš priznat da je smiješno. Toliko truda ulažeš u osvajanje svih tih tvrđava, a ja sam ti se nudila na pladnju."

"Kad si čula da je zabavno dobit nešto na pladnju?"

"Ovo među nama... već postaje jako zamorno", postajalo joj je vruće.

"Slažem se", čvrsto ju je držao za ruke i polako se naginjao.

Sklopila je oči.

Ljubio ju je. Svidjelo joj se. Kad je osjetila napetost u preponama, naglo se istrgnula.

Gledao je za njom i gladio bradu.

Obrisala je usne dlanom, uklanjajući ruž i Lucijanov okus.

* * *

Premještala se između kreveta i kauča, kupaonice i kuhinje, grizla se i grebala kožu do krvi. Uzela je knjigu, ali nije mogla čitati. Umirala je od vrućine u rashlađenoj sobi. Gnijezdila se na stolcu i piljila u male drvene vile u plavim i zelenim haljinicama koje su visjele s lusteru.

Otvorila je kutiju sa sladoledom od lješnjaka, čokolade i jagode, sjela pred televizor i grabila velike komade žlicom, trpajući ih u usta, puštajući da joj se nekoliko zalutalih kapi cijedi niz bradu. Na programu nije bilo ničeg. Žderala je i treptala.

K vragu i sve!

Dugo se tuširala, mazuckala po cijelom tijelu, namještala kosu, šminkala, birala odjeću, promatrala u ogledalu.

Nije loše. Uopće nije loše.

* * *

Stajala je pred njegovim vratima. Oblizala je usnu, položila prst na zvonce i čvrsto zažmirila. Laknulo joj je kad se nasmiješio, ali oklijevala je.

"Tijana!" povukao ju je unutra i gurnuo joj jezik duboko u usta. "Ajde, baš mi je drago da si došla. Ionako je na tebi bio red da daš neku inicijativu."

"A. Znači, namjerno si me ignorirao."

"Zapravo, došao bi ja k tebi kasnije večeras, al si me eto, preduhitrila. Makar, sve mi je malo prisjelo nakon onog kazališta. Očeš kavu? Čaj? Imam čokolade..." poveo ju je u prostranu kuhinju i posjeo za bijeli plastični stol. "Napraviti ću nam kavu." Stavio je na stol čokoladne kekse, čokoladne bombonijere s lješnjacima i čokoladu s jabukom i cimetom.

"Ti si se stvarno potrudio. Ko da si znao da dolazim."

"Uvijek trebaš bit spreman", poljubio ju je u obraz. Uživala je u mirisu svježeg kave i trljala dlanove o vruću šalicu.

Dugo su se gledali u tišini i smješkali kao djeca na praznicima. Htjela je zadržati tu sliku zauvijek.

"I? Koliko si ih imala dosad?"

Ukočila se. "Opet to?" potiskivala je Lucijanov poljubac iz glave, kao da se mogao vidjeti na njenom crvenom licu. "Ima i drugih tema."

"Al ova je baš zanimljiva. Po načinu kak si se stresla, rekao bi da ih je bilo puno. Naravno, *nevidljivi* se ne računa."

"Baš šteta. *On* je najbolji. Al brojevi su relativni. Znam kak to ide, sve šta je više od dva znači da sam kurva, dok ih ti možeš imat na desetke i još ispast frajer i to frajer kojem su pušili i frajeri, il si ti pušio..."

"Pa neću te ja osuđivat."

"Uh, to mi je drago za čut, već sam se bojala."

"Onda?"

"Dvojicu."

"Lažeš!"

"Dobro, ajde, pet."

Škiljio je u nju. "Više ni sama ne znaš, jel?"

"Koliko si imao ti?"

Mahnuo je dva put po nosu i češkao se iza uha. "Zapravo, morao bi razmislit."

"Evo, vidiš. I ti si kurva."

"Aha! Priznaješ!"

"Zanimljivo: ne smetaju ti moji bivši, al ti smeta onaj koji se nije ni dogodio."

Skoro.

Pogledavala je u tirkizne elemente, mikrovalnu pećnicu, policu sa začinima, ukrasne tanjure na zidu i zaustavila se na bijeloj porculanskoj vazi s crvenim karanfilima, koja je stajala pored glomaznog prozora s napola otvorenim žaluzinama.

"Karanfili?"

Okrenuo se prema prozoru. "Kupio sam za mamu pa sam uzeo i sebi. Fino su mirisali."

"A... Kad već ne znaš koliko recki imaš, iako duboko sumnjam u to, imam jedno lakše pitanje: jesi bio u ozbiljnoj vezi?"

Pogledao je u nju pa u kekse. "Pa sad, šta znači ozbiljnoj?"

"Više od jedne godine."

"Onda dvije. Jedna je bila jako ozbiljna, bili smo zaručeni i sve... Tako je to trajalo šest godina, znali smo se još iz srednje škole. Mislio sam da je to to. A onda se zaljubila u drugog, Al me prvo varala pola godine da bi se udala za njega skoro odmah nakon prekida..."

"Vau, mora da te slomilo..."

"Nisam od stakla", izgledao je zamišljeno.

"Ipak, šest godina nije malo. Zapravo me fascinira da nisi ciničan prema vezama."

"Pa naravno da ti treba neko vrijeme da se oporaviš, al onda kreneš dalje."

"Mislim da si ti jedina osoba koju znam koja nije sjebana. Pretjerano."

"Šta da ti kažem, mora da to ima veze s tim što su mi roditelji normalni i evo, u sretnom braku već... trideset šest godina."

"A šta je bilo s drugom vezom?"

"Nakon tog lošeg iskustva dvije sam godine lutao po vezicama i, ovo će ti se svidjet, nisam htio ništa ozbiljno. Onda sam upoznao Brigitu. Svaki je dan dolazila u teretanu i uvijek me odmjeravala, pa tražila savjete o prehrani, pa da joj masiram vrat... Bila je komad, visoka, duga plava kosa..."

Naravno.

"Što je ta žena mogla jesti! Bifteke, špek, kobasice..."

"I ona je voljela meso s mesom."

"Ne šalim se, znali smo se natjecat ko će prije smazat odrezak i to takvu komadinu mesa koja bi pokrila preko pola tanjura!"

"Da, da, i kako je propalo?" zaljuljala se u plastičnom stolcu.

Naglo se snuždio. "Umrta je."

A u pičku...

"Ajme, nisam znala..."

"Pala je dok je prala prozor..."

Pokupila je nevidljivu mrvu sa stola. "I sad s trideset četiri spreman si na nov početak."

"Bio sam spreman i prije, ali izgleda da sam čekao tebe", stisne joj ruku. "Mislim, Brigita i ja smo se super zabavljali. Bila je totalno neopterećena, živjela punim plućima, al nisam se vidio s njom, znaš, zauvijek. Nije to bilo to."

Zapiljila se u šalicu u njegovoj ručetini.

"Ovo vjerojatno nije dobra ideja, ali... razmišljala sam... Htjela bi otić odavde, na tjedan dana pa... ako nemaš drugih planova... da odemo zajedno..."

"Pa na dupe ću opast! Ti to ozbiljno?"

"Pa sad s tim stavom, malo gubim volju."

"Ne, ne, sve pet. Zašto ne? Kamo bi ti išla?"

"Karibi zvuče suuuper."

"Imam bolju ideju", smiješio se zagonetno.

"Da?"

"Moja vikendica. Tamo je potpuni mir i tišina, nema nikog kilometrima. Niko nam neće smetat. Ja ću ti kuhat."

"I kuhaš? Čekaj, nemoj sve adute odjednom otkrit. Počet ću se brinut da si savršen."

Otpila je nekoliko gutljaja i sramežljivo posegla za čokoladnim bombonom. Gledao ju je prodorno i prstima kružio po njenom golom koljenu.

"To me šaklja", primila mu je ruku i vratila je na stol, no nije puštala. Promatrala je njegove šake i mesnate prste i zaključila da joj nisu lijepi. "O čemu razmišljaš?" upita ga tiho, milujući ga po obrazu.

Robert položi dlan na njezin. Ubode je u gaćicama i strese se u stolcu, progutavši jauk. Nije bilo ugodne najave ni slatkog iščekivanja.

"Jesi dobro?" upita je, stišćući joj dlan.

Pokušala je ustati, no čvrsto ju je primio za ramena i nije se mogla otrgnuti.

"Pusti me!" vrisnula je.

Poslušao ju je i gledao kako nestaje u kupaonici.

K vragu, k vragu, k vragu, k vragu...

Prisluškivao je pred vratima. Čuo je prigušene jecaje i mlaz vode.

"Kolko dugo tu stojiš?" oči su joj sijevale kad ga je ugledala onako krupnog i zabrinutog.

Privukao ju je k sebi.

"Osjećam se silovano", govorila mu je u prsa.

Dugo su šutjeli.

"Ne znam... Možda se to tvoja podsvijest poigrava s tobom, možda ti hoće nešto poručiti", rekao je.

"Kao na primjer?"

"Otkud da ja znam?"

"Gle, sumnjam da je moja podsvijest. Znam šta osjećam, a to je vrlo opipljivo, ko kad te boli glava. Nećeš reć da ti glavobolja nešto poručuje, neg ćeš uzet aspirin. Samo ja ne znam šta uzet."

"Da, možda. Al puno umišljenih stvari mogu se činit ko da su stvarne."

"Otkad si postao stručnjak?"

"Pa sama si rekla da ti je on najbolji. Onda si mislim da si ga izmislila da popraviš seksualni život. Šta ima smisla kad pogledaš. Ak ti nijedan frajer nije bio dovoljno dobar, jedino si i mogla izmislit tog nekog superjebača", cerekao se.

"Da, da, to ima smisla", mrštila se. "A možda me samo opsjeo neki napaljeni demon?"

"Da. I to bi moglo proć. Kad bi postojali demoni."

"Zapravo hoćeš reć da sam bolesna u glavi."

Poveo ju je do kuhinje.

"Mogu dobit vode?" sjela je za stol i uzela šaku kekisa.

"Znaš da to kupujem samo za tebe? Čokolade i to", stavio je čašu vode pred nju.

"Polaskana sam", rekla je, zuba umrljanih otopljenom čokoladom.

Nevidljivi ponovno osjeti žudnju. Ovaj put nije bio grub i nestrpljiv. Gaćice su joj se natopile i potiskivala je uzdahe. Bila je spremna pobjeći, no Robert je uhvati za zapešće.

"Perverznjak..." prošapće. Zamahnula je glavom i zažmirila. "Priznaj... ovo te sve... jako... uzbuđuje..."

Osjeti kako je Robert uzima u ruke i nosi do kreveta. Nježno je položi na pokrivač, željno gledajući njeno zgrčeno lice. Zajecala je glasnije i pomicala zdjelicu u ritmu fantomskog kurca. Polako joj je skinuo cipele, haljinu, grudnjak, gaćice. Ispružila je ruke i raširila noge. Pogledao je gladno u njenu pičku. Zapanjeno je zurio u rupu, razjapljenu kao da se nešto natiskuje unutra dok se nabori i pregibi drmajuju i pomiču kao da ih nešto pritišće. Primaknuo je prst vlažnoj šupljini, no nevidljiva mu zapreka nije dala da ga ugura. Činilo mu se kao da se stvrdnuo zrak jer ništa zapravo nije mogao napipati. Razjapio je usta i zurio. Cviljela je glasno i micala se energično. Izgledala je predivno, znojnog lica, ustreptalih usana. Kriknula je i vidio je kako joj se prozirni mlaz slijeva niz otvor.

Napokon je otvorila oči. Bilo joj je strašno neugodno i omotala se pokrivačem.

"Nevjerojatno", prošaptao je. "Sad kužim na šta si mislila."

* * *

"Oče? Jel vam se tako obraćaju? Nikad nisam bila ovdje, na ispovijedi, mislim, tak to zovete?"

Ja nisam normalna!

"Nemam pojma šta radim... Uglavnom... ne znam kako da vam to kažem, al... mislim da sam opsjednuta..."

Sjedila je na klupici u malenoj, zamračenoj komori. Kroz mrežu između dviju kabina mogla je nazrijeti obrise čovjeka koji ju je ravnodušno slušao.

Nije bila praznovjerna ni religiozna, ali ponadala se da bi joj svećenik mogao pomoći.

"Opsjednuta?" ponovi stari, ogrubjeli glas s druge strane mreže. "Možete malo detaljnije?"

"Pa ne znam..." rumenjela se. "Ponekad osjećam... kao da me nešto napada... seksualno."

Čula je disanje.

"Pa sam mislila... možda je to neki demon il tako nešto. Jel vam zvuči poznato?"

Čovjek se nasmijao. "Ne vjerujete valjda u te gluposti?"

Blenula je u mrežu. "Molim?"

"Teško da ste opsjednuti. To su rijetki fenomeni i prije će se raditi samo o nekom psihičkom problemu."

Samo?

"Dobro, ajde, recite mi kako se to, šta on točno radi? Kako vas to napada?"

Činilo joj se da se smiješi.

Ovo je bila loša ideja.

"Samo polako. Znam kako se teško otvoriti, al ovdje vas niko neće osuđivat. Sve sam to već čuo."

Izletjela je iz zagušljive komore, srdita na sebe što je uopće došla.

Trpala je stvari u kofer, panično brojeći u glavi je li sve ponijela. Crvene štikle uz onu crnu haljinu, crne uz onu crvenu, četiri para traperica i japanke za ležerne prigode, majice, veste, sedam seksi kompleta grudnjaka i gaćica, dva velika ručnika i mali za lice, puder u boji kože i tamniji da izgleda preplanulo ako se zateknu u kakvom društvu, dnevna krema za lice, noćna krema za lice, krema za kožu ispod očiju, losion za tijelo, dezodorans bez aluminijskih soli, kondomi, još kondoma, gel za tuširanje, gel za kosu, osvježivač prostora s mirisom božura, dvije maskare, sjenila u četiri boje, sjajilo za usne boje ciklame, tamnocrveni ruž, tri knjige, deset čokolada...

Vukao je njena dva velika crvena kofera do auta i vrtio glavom. "Ti znaš da idemo u šumu na tjedan dana i da ćemo bit sami?"

Nevino se nasmiješila i tapšala ga po ruci.

Vikendica je bila drvena kućica u brdima, usred šume, nekoliko kilometara udaljena od prve susjedne. Do nje je vodila uska strma staza kroz šumu i Tijana je gundala zbog svojih uprljanih crnih salonki. Odahnula je kad su došli na čistinu i ugledala kućicu ispred koje je bio drveni stol s klupama, roštilj, kamena staza koja je vodila do ulaznih vrata, mala kamena fontana i crvena ljuljačka. Na gornjem je katu stršao balkon ispunjen teglama crvenih i ružičastih vodenika. Na ulaznim vratima visjelo je kucalo u obliku češera. Tijana je primila metalnu stvarčicu i kucala dok je Robert unosio torbe. Gledala je oko sebe i upijala bezbrojne nijanse zelenih, smeđih i crvenih, cvrkut ptica koji je dolazio sa svih strana.

Sjela je na ljuljačku i zamahivala nogama, podigavši glavu prema suncu koje je slabašno provirivalo kroz visoke krošnje.

"Ti stvarno nisi normalna!" u sanjarenju ju je prekinulo Robertovo gundanje. "Baš si se morala preselit?"

Ljuljačka joj je dosadila, a i postajalo joj je vruće pa ga je slijedila unutra. Kroz malo predsoblje ušla je u dnevni boravak s ljubičastim dvosjedom, stolom za jelo s četiri stolice i velikim kaminom sa svijećama i figuricama životinja na vrhu. Iza boravka bila je mala kuhinja, a na katu spavaća soba i kupaonica.

U sobi na katu bio je bračni krevet, manji kamin i ormar. Našla ga je kako barata njenim koferima u skućenom prostoru i pokušava ih složiti uz zid pored kamina. Bacila se na krevet i coknula. Ležala je na leđima, podbočivši glavu rukama, i zagledala se u drveni strop.

"Ovdje dovodiš sve svoje komade", smješkala se.

"Samo tebe, dušo."

"Zbilja?"

Posprдно se nacerio.

"No šta se sad ljutiš?"

"Nije mi jasno zašto si ovo sve nosila kad sam ti lijepo rekao da je ovo šuma, da ti ne trebaju štikle, da se ne selimo ovdje, da—"

"Dobro, ak se misliš natezat, odo se okupat."

Bacio se svojim tankerom od tijela na krevet, koji je tužno zaškripao. "I? Kak ti se sviđa?"

"Baš je šarmantno, a ona ljuljačka daje poseban štih. Samo ne kužim šta će ti kad bi je slomio da sjedneš na nju."

"Ljuljačka očito nije za mene."

"A, za komade."

"Nekad imam goste, a nekad ti gosti imaju djecu..."

"To si sve sam napravio ili..."

"Manje-više. Ljuljačku, stol vani i klupe. Kuću su mi pomogli prijatelji i susjedi."

"Impresivno."

"Hoćeš vidjet impresivno?" stavio joj je ruku na prepone.

"Baš si djetinjast", zakolotala je očima.

Pomicao joj je ruku gore-dolje preko nabreklina.

"Baš me zanima što ćeš kuhat", rekla je i otkopčala mu šlic. "Čekaj da nađem maramice."

Otvorila je jedan kofer, migoljeći između kreveta, zida i ruba poklopca. Bacila je paketić maramica na jastuk, skinula mu hlače i gaće do pola bedara i pušila, razmazujući ružičasti ruž po sluzavom glaviću i nabreklim žilama. Uz graktanje je ispustio bjelkast mlaz u njena usta. Pljunula je u maramicu i obrisala ostatak ruža.

Bez riječi je otišla u kupaonicu, bacila odjeću na umivaonik i ušla u kadu. Žmirkala je kroz vodu, dok je ispirala kosu, u golog Roberta koji se natisnuo uz nju. "Nije ti bilo dosta? Znaš, imamo cijeli tjedan", gledala ga je kako uzima tuš i polijeva se po glavi. Vratio ga je na mjesto i postavio da curi iznad njih. Napipala je tvrdi kurac kad ju je naglo okrenuo. Sapunao joj je sise pa trbuh.

"Neću bez kondoma", rekla je.

"Izaći ću na vrijeme, bez brige", ljubio joj je rame i mazio ruke.

Upirala se u zidove dok se zabijao u nju. Izašao je kao što je rekao. Svršio joj je na donji dio leđa. Zagrlio ju je i poljubio iza uha.

Promatrala ga je kako s lakoćom barata nožem, sjecka na kockice mrkvu, tikvice i papriku, okretno vadi posuđe, začinja meso i pjevuši. Činilo se da je uopće ne primjećuje.

Uzela je u ruke svaku figuricu s kamina i proučavala je. "Nisam znala da skupljaš figurice", doviknula mu je.

U kuhinji se pušilo i krčkalo. Robert je došao na prolaz prema dnevnoj sobi i rekao uspuhano: "Šta?"

"Zanimljiv hobi", pokazala je figuricu slona koju je držala u ruci.

Nasmijao se. "To mi je poklanjala bivša. Za rođendane, godišnjice i tako to."

"Brigita?"

"Ona druga. Mislim da ih je kupovala jer su se njoj sviđale. Ja nikad nisam patio na te gluposti."

Miris pečene piletine golicao joj je nosnice. Pomisli kako bi lijepo bilo promatrati vatru u kaminu. Baš šteta što je toplo.

"Pomogni mi s ovim", rekao je, noseći van na stol meso u jednoj, krumpir i povrće u drugoj ruci. "Donesi tanjure, čaše, šta već treba."

Pretraživala je ormariće u kuhinji i iznijela na stol koliko je mogla nositi.

"Lijepo izgledaš dok jedeš."

"Ti baš i ne", gledala ga je kako mrcvari meso golemim zubima.

"Vjerojatno ti se neće svidjet što ću ti reć", mljackao je.

"Naviknuta sam na to", žmirkala je od sunca.

"Volim te", pokazao je zube s gdje kojim komadićem mesa.

Lecnula se i pročistila grlo. Zagledala se u njegovu zvrčku.

"Jesam ti rekao?" zadovoljno je podrignuo.

Tijana je ustala, ostavivši napola pun tanjur. "Idem leć."

Nastavio je grabiti, gristi, žvakati.

Probudila se u mraku, sama. Glava joj je bila teška, koraci tromi. Robert je sjedio u boravku i čitao knjigu. Odložio ju je na dvosjed, zijevnuo i protegnuo ruke iznad glave.

"Dobro jutro", rekao je.

Odustala je od dvosjeda, bojeći se da im se tijela slučajno ne dotaknu, i sjela na stolac, nalaktivši se nezainteresirano na stol.

"Nećeš k meni?"

Odvratila je pogled.

"Da to nema veze s onim šta sam rekao?"

"Samo mi se sjedi ovdje. U čem je problem?"

"Ničem, ničem. Samo se ponašaš čudno."

"Zapravo, ponašam se normalno. Valjda. Ti i ja, sami, izolirani... Ovo nije moj prirodni okoliš. I onda još kažeš ono..."

"Znao sam da će to biti problem."

"Zašto si onda rekao?"

"Eto tako. Htio sam."

Obujmila ih je tišina. Tijana je zamišljala onu ugodnu, nakon seksa, kad bi on bio preumoran za bilo što, a ona bi naslonila glavu na njegova dlakava prsa, grleći ga kao marama vrat.

"Jel hoćeš da ja to kažem tebi?" pogleda ga.

Okljevao je. "Ne moraš samo zato što sam ja tebi. Bilo bi mi draže da se ne držiš ko da sam napravio nešto loše", uzeo je knjigu i pokušao čitati, ali zapeo je na prvoj rečenici i čitao je opet i opet, no mogao je isto tako čitati hijerogliffe.

Sjela je pored njega i doticala mu nogu golim bokom u kratkim hlačicama. "Šta sad?" reče i nasloni mu glavu na rame.

"Sad jedemo."

"Jesam ti rekao da je ovdje super", gurao ju je na ljuljači.

Mrklu je noć paralo svjetlo iznad ulaznih vrata u koje su se zaletavali kukci i leptirići. Nebo je bilo načičkano zvijezdama. Izvijala je vrat i pružala ruku, skrivajući prstom jednu po jednu pogledu, kao da ih dodiruje.

"Ajme, koliko ih ima", oduševljeno je zamahivala nogama.

Naglo ju je zaustavio i zagrlio. "Evo, ja sam svoju ulovio."

Podigla je obrvu. "Okej, ne znam šta je ušlo u tebe, previše friškog zraka il šta već, al ajmo se mi jebat prije neg ih počneš brat s neba", ustala je i primila ga za ruku.

Pustio je da ga vodi.

Ujutro ga osjeti kako joj se naslanja na guzu tvrdim kurcem, milujući joj sisu.

"Pusti me da spavam", mumljala je i okrenula se na leđa, zaklanjajući rukom oči. "Sve me još boli od jučer."

Okrenuo se na drugu stranu.

"Mogli bi nekamo u grad danas."

"Tek smo došli."

"Znam, al umrijet ću od dosade cijeli dan."

"Ima se tu šta za radit."

"Roberte, ne možemo se samo ševit."

Okrenuo se prema njoj i nalaktio. "Zašto ne? Nije to ono što si ionako uvijek htjela?"

"Ne. Nikad nisam htjela seks dvadeset četiri sata dnevno."

"Znaš šta mislim. To je sve šta si htjela od mene."

Napokon zaškilji prema njemu. "Zapravo, sve šta hoću od tebe je da napraviš sve što i kako želim."

"Da, moja kraljice", poljubio joj je dlan.

"Recimo, da ne odbijaš kupovat neke stvari samo zato šta misliš da su ženske."

"Kao na primjer?"

"Maramice, recimo. Ili nešto protiv glavobolje. Dečki su me uvijek žicali takve sitnice. A naročito mi nemoj radit dramu ak zaboravim kupit uloške pa te zamolim da odeš do dućana jer se ne mogu pomaknut od bolova."

"Jel to sve?"

Nasmijala se. "Ti se šališ. Mogu napisat knjigu zahtjeva i prohtjeva, ne znam otkud da počnem. Hoćeš li ikad shvatiti da je prirodno stanje daske spuštено?"

"E, stvarno ne kužim tu opsjednutost daskama."

"Jednostavno, ne da mi ju se spuštati. Ja ju nisam digla, zašto bi ju spuštala?"

"Okej, ima smisla. Valjda."

Šutjela je i premišljala. "Ak već moraš škicati u druge žene... i muškarce, ajme, uvijek zaboravim da mi je cijeli svemir konkurencija... radi to tako da ja ne vidim. Nema mi ništa gore nego kad se tip zapilji ko da je vidio kozu na dvije noge."

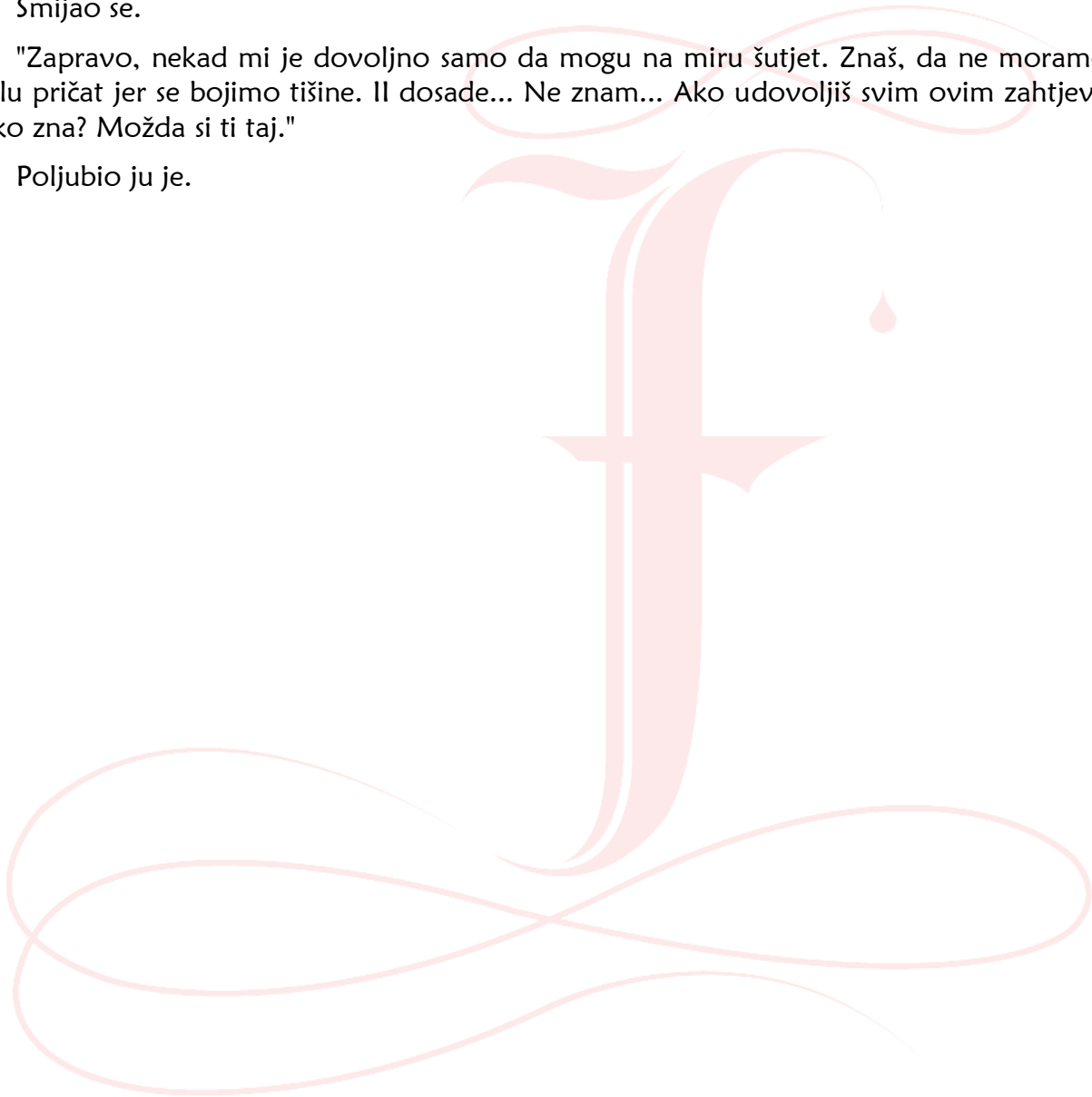
"Naravno, kraljice. Al ja ti i ne primjećujem druge kad sam u vezi."

"Mož mislit. To je fizički nemoguće. To ko da ja kažem da ne volim štikle."

Smijao se.

"Zapravo, nekad mi je dovoljno samo da mogu na miru šutjeti. Znaš, da ne moramo na silu pričati jer se bojimo tišine. Il dosade... Ne znam... Ako udovoljiš svim ovim zahtjevima, tko zna? Možda si ti taj."

Poljubio ju je.

7.

"Samo da znate, mrzim što sam ovdje. Ne znam zašto sam došla. Sumnjam da mi uopće možete pomoći, ali eto, priznajem, očajna sam."

Žena za stolom nasmiješi se i popravi naočale. "Kad biste samo znali koliko očajnika dolazi k meni. Samo vam želim reći da takvi osjećaji nisu neuobičajeni, osobito ako ste prvi put kod psihoterapeuta. Imam pacijenata koji mi dolaze godinama, a još ponekad osjete nelagodu. Neki se ljudi jednostavno teško otvaraju, misle da time što pričaju o svojim problemima priznaju da su slabi, bezvrijedni, ali upravo suprotno. Kad se možete suočiti s problemom, zapravo pokazujete snagu. Ne trebate žuriti. Možete mi vjerovati, sve što kažete..."

... može se upotrijebiti protiv vas...

Sumnjičavo je gledala u ženu i zamišljala kako bježi odande.

Imala je pedesetak, no izgledala je mlađe zahvaljujući zaglađenom čelu, zaobljenim jagodicama i popunjenim usnama obojanima crvenim ružem. Nosila je naočale uskih ovalnih okvira i povremeno ih skidala, cuclajući zamišljeno jedan kraj. Tamnosmeđa kosa padala je ležerno preko ramena. Boja je savršeno imitirala prirodnu, zaklanjajući svaki trag sjedina. Nosila je usku crnu haljinu koja je otkrivala lijepe preplanule ruke. U jednoj se igrala olovkom dok bi drugom tu i tamo nešto ukucavala u povijest bolesti. Djelovala je staloženo i Tijana joj je silno htjela vjerovati.

"Možete mi za početak ispričati nešto o sebi. Općenito... čime se bavite, što vas veseli, a onda mi možete reći što vas muči", reče žena i nasloni olovku na usne. "Samo polako."

Knedla u grlu rasla je poput grude koja se kotrlja niz snježnu padinu. "Ne znam zapravo... Sve mi to zvuči beskrajno glupo... A ako mi ne povjerujete, ne znam što ću."

"Ovdje ne možete reći ništa krivo, bez brige", namjestila je naočale na pravilan nos. Pogled joj je bio pun razumijevanja. "Možemo pričati o gužvama na cesti. Svejedno, ako će vam biti bolje. Znam, ne vjerujem u probleme bez rješenja."

Tijana se osjećala poput žene zarobljene u tijelu djeteta kojem tepaju i guguću, nesvjesni da ih razumije.

"Dat ću sve od sebe", glas joj je bio mekan. Skinula je naočale i pogledala je majčinski.

"Ali znam da mi nećete vjerovati."

"To je potpuno nevažno."

"To vam nije neka normalna psihoza kao kad čujete glasove... Zapravo, znam da je problem opipljiv i nije samo nešto u mojoj glavi."

"Mnogi su problemi opipljivi, kao što kažete, a ipak je uzrok u glavi. Gastritis je recimo vrlo česta opipljiva posljedica stresa. Možete mi reći konkretno kakve probleme osjećate? Što vas boli?"

"Ništa ne boli. Upravo suprotno", zagleda se u kutiju s maramicama na stolu, želeći dobiti na vremenu. "Osjećam ugodu... kao da se seksam bez seksa. Osjećam penetraciju bez penetracije. Ne znam jesam li dovoljno konkretna?"

Žena je kuckala po tastaturi i škiljila u ekran. "Dakle, ako sam dobro razumjela, osjećate spontane orgazme?"

"Ne baš", protrljala je oko. "Malo je kompliciranije. Osjećam kao da je stvarno. Sve, i poljupci, i vršak jezika il prstiju na koži, i navala uzbuđenja u preponama i zdjelici, a onda osjećam i penis, kao da je pravi. Zbilja ga osjećam. I tek onda dođe orgazam."

"E-hmmm..." kimala je, grickajući vrh olovke. "A koliko često?"

Tijana je razmišljala kako bi mogla odglumiti fantomski seks. No zaključila kako ne bi imalo smisla jer tko bi primijetio razliku između odglumljenog fantomskog seksa i stvarnog fantomskog seksa? "Teško je reći", češkala se po ruci. "Nekad dvaput dnevno, a nekad cijeli tjedan prođe bez toga."

"Dajte mi, molim vas, recite kako je počelo, o čemu tad razmišljate, što točno osjećate, uzimate li kakve lijekove, sve čega se možete sjetiti."

Tijana krene odgovarati, žena je kimala i zapisivala. Nakon što je Tijana ušutjela, reče: "Imate problema s postizanjem orgazma kod stvarnog seksa? Pod seksom ne mislim samo na uobičajenu penetraciju, naravno."

"Nego?"

"Bilo koji oblik seksualne stimulacije."

Tijana se zamisli. "Ne mogu svaki put ako to mislite. Zašto?"

"Iz svega što ste rekli, vidim zasad dva moguća razloga vašeg problema, iako, imajte na umu da to nije usko područje moje specijalnosti. Dakle, ili tim podražajima, koji su, naravno, za vas vrlo stvarni, rješavate nakupljenu seksualnu frustraciju, koja opet može imati različite uzroke..."

"Ili?"

"Ili patite od, istina ekstremnog, sindroma trajnog..."

"... seksualnog uzbuđenja..." Tijana ugrize usnicu do krvi.

"Čuli ste za to?"

"Da, da, da, možete mi pomoći?" poželjela je iskočiti iz kože.

"Ponavljam, to nije moja specijalnost, svakako biste trebali razgovarati sa seksologom. Postoji puno terapija i radionica, preporučam da idete s partnerom. Naravno, u međuvremenu, predložila bih tehnike opuštanja, izbjegavanje stresa, ljute hrane i čokolade. Možete to naučiti kontrolirati, izbjegavati seksualne misli, maskirati orgazme smijehom i slično."

Znala sam da je svemu kriva čokolada.

"Nemojte se ljutiti, al nemate pojma kako mi pomoći. Očito se nikad niste sreli s ovim pa pričate tu o neakvim radionicama i opuštanju. Ispričavam se što sam vam potratila vrijeme", reče Tijana razočarano.

Žena je sakrila srdžbu iza smiješka. "Kakvo traćenje, zato sam tu. Bez obzira što mislite o mojim savjetima, probajte ih. Nikad ne škodi probati. Ipak, dajte da vam dam ime kolege, seksologa. Za svaki slučaj."

Uzela je nezainteresirano papirić s imenom i telefonom i tutnula ga u torbicu.

"Još imate sedam minuta", reče žena očiju punih profesionalne sućuti.

"Hvala. Možda drugi put."

Izađe iz ordinacije i nestrpljivo posegne u torbicu, napipavajući čokoladicu. Trgala je omot i odgrizla komad koji joj je ispunio cijela usta.

Prislonila je mobitel na uho i preslušavala glasovne poruke dok je lakirala nokte. Čula je Ledin glas. Počelo je pozivom na kavu i završilo na sapunici u kojoj ubiju njen najdraži lik. Robertov dubok glas obavijesti je da će kasniti na večeru pa neka naruči i za njega. Iskolačila je oči kad je čula treću poruku.

Znam da sam vjerojatno zadnja osoba od koje očekuješ da nazove... Ne mogu prestati misliti na onaj poljubac. Uglavnom, ako se nekad hoćeš nać, bez obveza, naravno, neću imat ništa protiv...

Mogla je čuti smiješak u Lucijanovom glasu.

Izišla je iz tuša i primijetila bljeskanje lampice na mobitelu.

Opet ja. Jesi slobodna sutra navečer? Ako nisi, svejedno me nazovi, da pričamo © L

Zaključavala je vrata kad začuje melodiju mobitela.

"Nadao sam se da se možda nećeš javiti", reče Lucijan glasom koji je zvučao poput tepanja.

"Zašto?"

"Znaš ono... malo mi je neugodno. Htio sam i da se javiš i da se ne javiš."

"Tebi neugodno? Ne očekuješ valjda da povjerujem u to?"

"Čini se da me poznaješ bolje nego što sam mislio", smijao se. "Zapravo, moram priznati da me ovo—"

"Šokiralo, da znam. Mislim, kako smo sve zakomplicirali, sam se sebi čudim."

Šutjela je.

"Zapravo... nisam htio čekati. Jesi slobodna večeras?"

Oklijevala je.

"Nemoj misliti da te požurujem, ali s druge strane, nisi li to i sama htjela otpočetak?"

"Jesam, hoću reći, nisam slobodna."

"Toga sam se i bojao. Još si s onim tipom, ha? Iskreno, nisam mislio da bi se neko poput tebe... ograničavao."

"Neko poput mene?"

"Pa da. Ne znam jel si svjesna toga, al ti i ja smo isti. Mislim, ako je suditi po onom poljupcu. Znam da nisi imala ništa protiv, makar si bila s njim."

"Žao mi je šta ću te razočarat, al ti i ja nismo isti."

O moj bože, ne mogu bit kao on!

"I mislio sam da ćeš reći tako nešto. Onda se vidimo na poslu."

"Da. Vidimo se", dugo je buljila u prazan ekran, jedva susprežući smiješak.

Udobno se namjestila na stolcu i proučavala jelovnik. U pozadini je pjevala žena na talijanskom. Pokušavala se odlučiti između fuža u umaku od tartufa i zelenih rezanaca s lososom kad joj je pozornost privukao par koji je živo raspravljao iza njezinih leđa. Žena je gorljivo objašnjavala muškarcu da se ne može očekivati od jedne osobe da drugoj zadovolji sve njezine intelektualne, emocionalne, tjelesne potrebe. Muškarac joj je na to uvrijeđeno odgovorio: "Znači, jebeš se s nekim dugim?"

Mumljanje koje Tijana nije razabrala.

Napeta tišina.

Tijana je diskretno nagnula glavu prema stolu iza sebe i načulila uši. Okrenula je glavu, pretvarajući se da gleda nešto u daljini. Uspjela ih je vidjeti tek toliko da uoči njenu plavu kosu.

"Nemoj me tako gledati. Nije mi ništa značilo. Al ne želim ti lagat. Ne mogu garantirat da neću nikad više poželjet nešto gricnut sa strane."

Gricnut?

"Gricnut?" muškarac podigne glas. "Ti zapravo hoćeš dozvolu za varanje! Koje ja to tvoje potrebe ne ispunjavam?"

Mumljanje.

"Čak sam i tvojoj mami platio preuređenje stana! Šta još više hoćeš?"

Nije odgovorila.

Tijana ih više nije čula jer je stigao Robert.

Može li Robert zadovoljit sve moje potrebe?

Bio je dobro raspoložen.

"Jesi me ikad prevario?" Tijana ga pogleda, škiljeći.

Nasmijao se. "Otkud sad to?"

"Samo odgovori. Ne želim se svađat, samo me zanima. Razmišljaš ikad o tome?"

"Već sam ti rekao da nisam. Ni prije ni sad, ne moraš se bojat."

"Al si razmišljao o tome?"

"Jel bi ti bilo lakše da jesam? Jel hoćeš da te prevarim?" prekrizio je goleme ruke na prsima. "Dogovorili smo se da ću udovoljit svakoj kraljičinoj želji. Pa ako je tvoja želja da pojebem neku drugu, a šta se tu može."

Frknula je i buljila u jelovnik.

"Samo mi objasni jednu stvar: govorimo o jednom jebanju il pravoj vezi?"

Prostrijelila ga je pogledom. "Varanje je varanje!"

"Pa nije to baš isto. Ak pojebeš nekog jednom i poslije se više nikad ne vidite..."

"Naslušala sam se tih sranja. Koja je razlika? Objasni mi!"

Počeo se po glavi, želeći zapaliti. "To ne može bit isto, taj jedan seks ništa ne znači."

"Zanimljivo, s obzirom da si radio scene zbog toga kako me drugi muškarac *gledao*."

Šutio je.

"A. Kužim. Opet smo na dvostrukim standardima."

"Samo hoću reć da nije isto ako ima emocija i kad ih nema. Nisam rekao da bi prešao preko bilo jednog bilo drugog."

"Da, to mi je poznato."

Gladio se po bradi. "Nisam nikad nikog prevario. Ni druge ni tebe,"

Nasmijala se, gledajući ga u nevjerici. "Okej, sad mi reci istinu. Neću se ljutit, obećavam."

"Ozbiljan sam."

"Ne kužim. Čak ni u mislima? Šta nije u redu s tobom?"

"Znam. Nevjerojatno. Ali razvio sam metodu koja mi to omogućava."

"Pretvorila sam se u uho."

"Zapravo, stvar je vrlo jednostavna. Nikad nisam ostajao u lošoj vezi dovoljno dugo da prevarim."

Odvratila je pogled.

"Ponašaj se ko da je varanje najnormalnija, zapravo neizbježna stvar", suzio je oči.

"Ne znam. Čini se da je. Leda vara non-stop, sad tu čujem ženu iza sebe da ne može bit vjerna jer nije našla tipa koji bi ispunio sve njene potrebe..."

"O tome se radi. Nisam ti dovoljan", smrknuo se.

"To nisam rekla."

"Jel ti to nešto skrivaš?"

"Misliš da ovo zbilja ima budućnost?" osjećala je kako se crveni.

Stigli su rezanci i teletina u umaku od tartufa i artičoka. Rezao je odrezak i žvačući rekao: "Ne znam. Zašto ne? Osim, naravno, ako ću te morat dijelit. Kao što znaš, nisam lud za tim. Zato je bolje da se sad odlučiš jesam ti dovoljan il ne."

Osvrne se i primijeti kako je par iza nje otišao. "Ne mogu razmišljat tako daleko unaprijed."

"Dobro. Niko ne govori o svadbi. Još", uživao je u njenom zgranutom pogledu. "Al možemo živjet skupa. Mislim, ak smo izdržali onaj tjedan, još onako daleko od civilizacije..."

"Ozbiljan si?"

"Da", popio je nekoliko velikih gutljaja piva.

Lecnula se, ali ništa nije rekla.

"To bi značilo brdo velikih kompromisa za tebe, znam. Ali, šta je tu je. Treba bit praktičan oko tih stvari."

Teško je gutala.

"Onda? Kod tebe il kod mene?"

Unosio je kofere u njen kutak svemira, tražio slobodna mjesta u njenim dragocjenim ormarima, umetao stvari na njene prašnjave police, miješajući se s njom poput maslaca s marmeladom.

Robert je bio siguran u sebe, ali nepretenciozan. Razumio je njezin humor. Nekad osoran i tvrdoglav. Ljubomoran. Prosječan u krevetu, sa zlatnom medaljom za trud.

Kako si, ljepotice?

Panično je obrisala Lucijanovu poruku. On je bio druga priča.

Ela ju je ispitivala o odmoru. Tijana je odgovarala nesvjesno izbjegavajući spomenuti Roberta.

"Mi na kraju nismo nigdje bili. Dečko je rekao da sad nema novaca. Pa smo išli na bazene", uzdahnula je Ela. "Nekad mi se čini da će život proći pored mene, a ja to neću ni primijetiti."

"Samo nekad puštiš da sve ide na autopilotu. Ne možeš uvijek voziti dvjesto na sat."

"Jel ti se nekad čini da su veze jednostavno dosadne? Mislim, sve je isto, čak su i svađe iste."

Tijana se zamisli. "Ovisi šta tražiš. Nekom paše dosada, samo to zovu sigurnost. A znanstvenici kažu da su ionako sve samo hormoni. Ko će ga znati?" nestala je iza vrata ureda.

Ko će ga znati?

Naslonila se na vrata i nervozno gledala uokolo. Htjela je čokoladu. Uklonila je i posljednji komad iz ureda da ne dođe u napast. Gundžala je, uzalud prevrćući po ladicama i policama za kakvim previđenim primjerkom. Tako se valjda osjećaju pušači kad odluče prestati. Bijesno je zalupila ladicu i prignječila prst.

K vragu!

Dok je cuclala prst, upadne Lucijan. Blijedo ga je gledala, s prstom u ustima. "Ko je pišao po tvojim cipelama?"

Zbunjeno ju je pogledao pa se nasmiješio. "Oprosti šta upadam. Sreo sam nekog kog sam htio izbjeći i sad mi treba malo da dođem k sebi."

"A."

Znatiželjno ju je proučavao. "Samo centimetar?" rekao je, primijetivši njene crne balerinke od velura.

"Da. Moram puno hodati danas."

"Kamo ideš?"

"Vrlo vjerojatno u minus na tekućem računu. Našla sam savršene čizme..."

"Nadam se da su na petu. Draža mi je peta, moram priznati. Te balerinke, ko da im nešto fali."

"Vi bi da i suđe peremo u štiklama. Šteta šta život nije pornić." Izgledao je seksi u crnom odijelu s prslukom.

"Ne odgovaraš mi na poruke", rekao je. "Trebam se ljutiti? Il zabrinuti?"

"Sori, nisam... mogla."

"Nisi mogla?" podigao je obrvu.

"Doselio se."

"Čestitam", stisnuo joj je ruku.

Jaukula je. Brzo ju je pustio i zabrinuto gledao.

"Prikliještila sam prst. Još me malo boli", masirala je prst. Nježno joj je primio dlan i prislonio ozlijeđeni prst na usne. Gledala je kako joj ljubi prst, milujući ga vlažnim usnama.

"Bolje?" piljio je u nju, lickajući prst.

"Ne, al je, zanimljivo."

Stavio je drugi prst u usta pa ga grickao i cuclo. Smijala se i otimala. Pustio joj je dlan i naslonio se na zid. Stajala je pored njega, sitna i rumena.

"Znaš, morala bi ja i nešto radit."

"Da. Zapravo, razmišljao sam o svemu, spremao tekst u glavi... Imao sam i uvod i zaplet i... vrhunac..."

"A poantu?"

"Ne mogu te zamislit da si se skrasila."

"Nisam se skrasila", izvrnula je usne. "Samo sam... uštedjela."

Prasnulo je u smijeh. "Evo, vidiš o čem pričam. Nije to za tebe. Napraviš taj famozni korak, samo stepenicu ispred zaruka i pričaš o štednji."

"Sve izvrtiš", prekrížila je ruke i gledala u pod.

"Upoznao sam nekoliko čudnih primjeraka, ali ti ih sve nadma... dobro, osim one luđakinje koja je htjela da joj pijem suze."

Sijevala je očima. "I? Jesi već obavio sve u firmi?"

"Nisam tebe", kesio se. "A sad vidim da sam trebao. Mislim, imaš sve preduvjete: zgodna si, prevrtljiva, zauzeta.... Imaš gard stroge učiteljice."

"A šta je s onim ne petljam se na poslu?"

"Kad si slobodna? Mislim, možemo i nešto na brzinu pod pauzom, ali htio bi te izvest na večeru."

Prije bi se oduševila njegovom ponudom, no sad se činila nedovoljnom.

Mijenjam se? Ili provodim previše vremena s Robertom?

Pogleda ga u oči. Bio je tako prokleta zgodan. "Mislim da bi se mogli dobro slagati", milovao joj je rame.

I ja mislim.

Ježila se, zamišljajući ga u sebi. "Jesi uopće bio u vezi? Mislim, značajnijoj."

"Bio sam oženjen", rekao je ozbiljno.

Razrogačila je oči i na tren prestala disati. "Ne vjerujem."

Zadovoljno se osmjehnuo i rekao: "Šest mjeseci."

"Nije išlo?" gledala ga je podrugljivo.

"To nije rekord. Najdulje je bilo devet mjeseci. Nju sam skoro zaprosio."

"Ipak nisi toliko površan ko što se prikazuješ."

Položio je dlanove na zid i zarobio je među rukama. "Nisi mislila da ću odmah otkrit sve karte?"

Pustila je da joj prstom prolazi po licu, mičući nevidljivi pramen iza uha. Sklopila je oči i osjetila jednu ruku oko ramena, drugu na sisi i usne na svojim. Razmaknula je usne i prepustila se njegovom jeziku. Glava joj se činila teškom i pusti je da klone na njegovu ruku.

Osjećala je jezik na vratu i ruku koja joj otkopčava košulju. Izmaknula se. Izluđivala ju je zbrka u glavi i vlažnost među nogama. Htjela ga je dok joj je pred očima iskršavao Robert.

Hodala je među foteljama i masirala sljepoočnice. "Nije da ne želim, ali..."

"Kužim. Zbog njega. Pa to je valjda pohvalno", prošao je prstima kroz bujnu kosu.

"Zakasnio si. To je sve."

Lice mu je najednom izgledalo tupo, umorno. Htjela mu je pročitati misli. Učinilo joj se da su mu oči bljesnule ljutnjom, koja se već sljedećeg trena rastopila u rezignaciju. Dobro je skrivao povrijeđeni ponos, gledajući je ljubazno kao bilo koga. "Šteta."

Htjela mu je pomilovati obraz, ali izmaknuo se i krenuo prema vratima.

"I?"

Okrenuo se i pogledao je smeteno.

"Jesi joj pio suze?"

"Probao" sam. Nisu bile loše."

8.

Oprezno se spuštala u ljubičastim salonkama niz strme stepenice do podruma najnovijeg trendi restorana. Pridržavala se za zid, osjećajući blagu bol u koljenima kad bi se spustila niže. Ispod uske crne haljine nosila je steznik - da joj trbuščić ne iskoči nakon jela - i kretanje u njoj bilo je oblik umjetnosti.

Nije htjela biti ovdje. Zastala je na posljednjoj stepenici i, osjećajući grčenje u utrobi, promatrala žene koje su u grupicama za dugačkim stolom i oko njega, s čašama i cigaretama u rukama izmjenjivale banalne riječi i osmijehe. Bilo ih je desetak i još su stizale. Bile su vitke, elegantne, dugih kosa upletenih u punđe ili raspuštenih kovrča da izgledaju kao da su se upravo vratile s plaže.

Leda je tražila istomišljenice koje će ju opskrbljivati superlativima, no našla se i jedna obožavateljica. Tijana ju je prepoznala po tome što je odudarala od norme ne-mogu-bitipremršava-ni-prebogata. Sjedila je pored Lede u sredini stola, obla, golemih grudi i debelih ruku. Crna kosa padala joj je po stolu. Smijala se glasno i zabacivala glavu, otkrivajući sve zube. Leda bi je primila za ruku ili obujmila oko ramena svojim preplanulim ručicama, koje su na tom velikom blijedom tijelu izgledale poput zmijske koja pokušava obgrliti stijenu.

Haljine su bile uglavnom crne, jedna crvena, jedna tamno-zelena, a Ledina je posebna prijateljica imala jeftinu, sjajnu sivo-plavu koja je isticala i što je trebalo i što nije. Potpetice su varirale od osam do petnaest centimetara, a tema večeri bila je tko će dulje održati ravnotežu. Samo je debela imala balerinke *jer je ubijaju stopala*.

Slatkasti parfemi miješali su se s dimom i mirisima hrane. Tijana je bila gladna jer ništa nije jela od doručka kako bi ostavila mjesta za kolač viška, a da vaga ne pokaže zle brojke.

Polako je nabadala do stola, osjećajući toplinu u obrazima kad ju je Leda ugledala i pozvala tako da su se sve žene okrenule prema njoj. Vrijeme je na trenutak stalo. Osjećala se kao lutka u izlogu i nezgrapno je mahnula nikome posebno. Žene su je odmjeravale od glave do pete kao da odlučuju hoće li je pustiti u pleme. Nikad to ne bi priznala, no htjela se uklopiti.

Prepoznala je nekoliko lica i lijeno im se osmjehnula. Vidjela je Ledu kako ustaje i samouvjerenom hoda prema njoj.

"Dijana?"

Čula je glas iza sebe, no pravila se da nije.

"Dijana?"

Zvučao joj je poznato. Osjeti dodir na ramenu i okrene se, izmičući se ispod hladne ruke. Ugleda mršavu plavušu, kože preplanule od solarija. Iza maskirne šminke i balona od usana prepoznala curu iz srednje škole koja ju je imala na piku.

Tijana je prezrivo odmjeri i reče: "Sori, al ne poznajemo se."

"Kako ne poznajemo? Išle smo skupa u školu. Vidim, smršavjela si", cerila se.

"Nećeš vjerovati, bez skalpela, gladovanja i riganja."

"Ne može si svako priuštiti skalpel. Al da znaš, radi čuda!"

"Kolko ja vidim, bolje bi ti bilo da si tražila nekog da te odalami. Prošla bi jeftinije."

Žena je razjapila vilicu. Izgledala je kao lutka za napuhavanje. Frknula je i priključila se razgovoru žena do sebe.

Tijana se okrenula i osjetila Ledine ruke oko sebe. Iznenadila ju je snaga kojom ju je stiskalo to žgoljavno tijelo. Poljubila ju je u oba obraza i pokazala sjajne zube. Izgledala je jako seksi u dugoj pripijenoj crnoj haljini. Svilenkasta tkanina bila je prošarana prozirnim čipkastim uzorcima, koji su se širili posvuda, poput grančica. Ispod se nazirala preplanula koža. Nije nosila donje rublje.

"Tijanaaaa, dušooo, kako super izgledaaaš! Daj da te vidim." Držala ju je za ruke i okretala, uvjerivši se da ne izgleda bolje od nje, što je bilo nemoguće jer je njezina haljina bila preskupa da bi se mogla nadmašiti.

"I ti odlično izgledaš. Ova haljina je mrak", reče Tijana ono što je trebalo.

Leda se raspriča o haljini.

"Ajmo plesat!" povuče Tijanu u mali prolaz između stolova. Stajala je na mjestu i prebacivala se s noge na nogu dok je mahala rukama, zadižući sise u slobodno lelujućem stanju. Oko njih nekoliko žena ćaskalo je i pijuckalo koktele. Glazba je bila tiha i dosadna. Nitko nije plesao.

Tijana pokaže na cipele. "Ne mogu se baš drmusat u ovome."

Leda zadigne rub haljine ispod koje su izvirile baršunaste salonke s jako tankom, visokom potpeticom. "Ne misliš valjda da će me peta spriječiti da plešem na vlastitoj djevojačkoj?"

Tijana je pogledom našla prazno mjesto za rubom stola. Koraknula je, želeći odmoriti stopala, no Leda je počne navlačiti. "Dođi da te upoznam s mojim najboljim prijateljicama."

Tijana je gledala oko sebe, sve je izgledalo tako lijepo i nestvarno na planetu princeza.

Leda ju je odvušla do sredine stola. Debela je s tri žene živo raspravljala. Namakala je čips u svaki od tri umaka i trpala ga u usta, prskajući komadiće sa slinom dok je brbljala. Ostale su pile vino i koktele.

"Cureee, hoću da upoznate nekog", Leda je gurnula Tijanu naprijed, nabivši je na naslon stolca. "Ovo je Tijana, Tijana, ovo su Lana, Lana, Kristina i Lana."

Tijana se nasmiješila i pogledavala ih.

"Bok, ja sam Lana", reče žena kovrčave crvene kose, pruživši joj ruku. "Dođi, sjedi. Već nam je nestalo tema, sad ćemo tebe malo gnjaviti."

"Heeej! Kako nestalo tema, ja sam, kolko se sjećam, nešto pričala!" usprotivila se debela Lana i naslonila ruke na bokove, budući laktom pod rebra crvenokosu Lanu.

"Nemoj obraćat pažnju na nju, ona uvijek nešto priča", reče crvenokosa veselo, na što je debela trkne po ruci.

"Dobro. Sad vam neću ništa reć", debela prkosno prekriži ruke i iskrivi ružičasta usta.

Plavuša s dijamantnim naušnicama nježno je potapša po ruci i reče majčinski: "Reci nam."

"Žudimo za tim", cerila se plavuša sa šiškama. Ona nije bila Lana.

Hihotale su se, prpošne i lijepe. Osvajačice svijeta. Sjela je pored Kristine. Leda joj šapne da su žene njene djeveruše, a ona najglasnija u sivo-plavoj haljini joj je kuma.

"Samo tri djeveruše?" šapnula joj je Tijana.

"Četirii! Moraš i kumu računat."

"Šta se dogodilo sa sretnim brojem sedam?"

"Ma, sedam je precijenjen! Skužila sam da mi četiri zapravo bolje odgovara, onako je zaokružen."

"Uglavnom, kao što sam govorila", nastavila je debela Lana važno, "odlučila sam, prelazim na žene."

"Ma, daj!" crvenokosa je Lana trkne u rebro. "To kažeš svaki put kad te neko napuca."

"Nije me napucao!" debela je Lana poljubičastila. "To je bio dogovor. On je rekao da nam više nije dobro i ja sam se složila."

Ostale su prasnule u smijeh.

"Pa, gle, Lanci", počne plava Lana, cuclajući crvenu slamčicu u pina coladi. "Nije ti to ni tak loša ideja. Ja sam neki dan sanjala da mi žena miluje sisu i moram ti reć da nisam bila ravnodušna."

"Imaš ti pravo", nadoveže se Kristina. "S muškarcima postane dosadno. Mislim, evo, jedan moj bivši, htjela sam malo oduljit stvari, i tak, diram ja njega po bradavicama, pa ljubim po vratu, pa trbuhu i sve tako kad mi uzme ruku, onak me pogleda ko da me prvi put vidi i kaže, šta to radiš, i stavi mi ruku na kurac. Kao da mu je sve ostalo gnjavaža. A mislim si, sa ženom bi moglo bit zabavnije", cerekala se.

"Ako mogu nešto dodat..." Tijana pročisti grlo.

Žene se zapilje u nju.

"Nije to baš da se probudiš jedno jutro i kažeš, super, sad volim žene. Mislim, eksperimentiranje je okej, al treba pazit da se stvari ne zakompliciraju."

"Ti znaš puno o tome?" reče crvenokosa Lana.

"Da, Tijana, reci, jesi se zaljubila u lezbijku?" Ledi se zacakle oči.

Tijana se zacrveni. "Samo sam se priključila diskusiji."

"Aaa, baš kad je postalo napeto", crvenokosa Lana odmahne rukom i zgrabi punu šaku čipsa.

Kristina zapali cigaretu i ponudi Tijanu. "Hvala. Ja sam pasivna."

Kristina potegne duboko. "I ja pokušavam smanjiti. Trebala bi zbog djeteta, al šta mogu kad sam preslaba", otpuhnula je uvis.

"Lana, dušo", reče Leda, tapšajući debelu po golom ramenu. "Šta god ti odlučiš, u kog god se zaljubiš, ja ću te uuvijek podržat. Nisam vam rekla, ali Jan mi je nedavno doveo ženu u krevet."

Žene su ciktale.

"Da, da, živa istina, dobro nije to bilo iznebuha, pričali smo dugo o tome, to je bila njegova velika želja, i tako, znate kak to već ide, al sam rekla da neću nikog poznatog da se poslije moram crvenit..."

"Aaa, sad se ljutim", reče crvenokosa Lana. "Pa mogla si mene zvat, ja ti ne bi poslije radila probleme."

"Imat ću te na umu za drugi put", Leda joj namigne. "Uglavnom, našao ju je prek oglasa, mlada žena, studentica, nije ništa posebno kad je ovako gledaš, bezvezna frizura, naočale, male sise, al je onak, savitljiva."

"I? Kak je bilo?" plava je Lana gutala svaku riječ.

"Pa mogu ti reć da je bilo zanimljivo, dogovorili smo se da će on samo mene, jel, a cura i ja smo se prvo same igrale, a on je gledao, pa smo ga obje ljubile i tak da sad ne ulazim u detalje..."

"O, zaboga miloga, ženo, daj detalje!" poviče plava Lana.

"S kim ja to imam posla?"

"Jel mu ona pušila?" upita crvenokosa Lana.

"Okej, dosta cure, nemojte pretjerivat. Ak oćete znat kak to izgleda i vi si nađite nekog prek oglasa", branila ju je debela Lana.

"Ne treba njoj advokat, Lanci", plava je Lana osine pogledom.

Debela uzme još čipsa.

"Sve je to okej, al ne bi se nikad mogla zaljubit u ženu", reče Leda zamišljeno, pletući pramen kose oko prsta.

"Ledice, nemoj se ljutit, al čisto sumnjam da bi se ti mogla u bilo kog zaljubit. Jan je super, nemoj me krivo shvatit, al najprivlačnija na njemu je lova, ma šta ti pričala", reče plava Lana nonšalantno sišući Seks na plaži.

Leda je pogleda preneraženo, uvrijeđeno svijajući usne.

"Lana, ne misliš da si malo pretjerala?" ukori je debela Lana.

"Ali kad je istina! Ti nikad ne želiš čut istinu, al tako je. Znam te, svi te ovdje znamo. Kao da bi ga voljela da nije potkožen. Ti to i ne skrivaš, a sad tu glumiš gospođicu Uvrijeđenu!"

"Ima donekle pravo", složi se crvenokosa Lana, čačkajući slamčicom po čaši.

"Sad ste se urotile protiv mene?" Leda povisi glas, koji je zvučao kao na rubu plača.

"To su se one urotile!" ubaci debela Lana.

"Baš mi je ovo lijepa djevojačka", šmrcala je Leda.

"Ne, ne draga", reče crvenokosa Lana primajući Ledin dlan. "Ne kažemo mi da je išta loše u tome šta se udaješ za Janov novac, nama to uopće ne smeta, mi te ne osuđujemo, dapače. To ti je najbolje šta si mogla napraviti za sebe... I naravno da Lana nije mislila da ne voliš Jana jer naravno da ga voliš, a to šta voliš i njegov novac je normalno..."

"Da, sori Ledice", reče plava Lana pomirljivo, "bitno je da si ti sretna. Uostalom, znaš da ja ne padam na ta romantična sranja. Sve dok je kurac dovoljno velik."

Žene se nasmiju, čak i Leda.

"Ti se bar seksaš", Kristina reče, škiljeći kroz dim.

Sve se oči prilijepe na nju.

"Otkad sam rodila nisam se pošteno poševala", otpila je veliki gutljaj mojita.

Plava je Lana pogladi po ruci. "Sve znam."

"Prvo ti dugo treba da uopće dođeš k sebi, onda počneš pa se beba probudi ili počneš pa zaspiš jer si iscrpljena. Ovo mi je prvi pravi izlazak odonda..."

"Kolko tvoja mala sad ima?" pita debela Lana.

"Pet mjeseci", Kristina izvadi mobitel iz torbice, namjesti fotografije i pruži ga debeloj Lani.

"Ajmeee, kako je slatkaaa!" gugutala je Leda, naguravajući se s crvenokosom Lanom za kut ispred glave debele Lane gdje bi mogle vidjeti fotografije.

"Joj, nećete vjerovat šta je moj Fran napravio neki dan", reče plava Lana. "Mijenjam mu pelene i on meni pokušava odmaknut ruke jer su mi hladne. Pazi ti to."

"Šta već govori?" reče debela Lana.

"Ne za zbilja, al ima ti on neki svoj znakovni beba jezik. Skušila sam ja da mu smetaju moje hladne ruke."

"I šta si napravila?" reče Tijana.

"A ništa. Promijenila sam mu pelene. Ne možeš jednogodišnjaku dopustiti da ti upravlja životom."

"A ti, Tijana, kako lijepo ime, kad ćeš ti imat jednog od ovih vražićaka?" Kristina joj se zapilji u oči, paleći novu cigaretu.

"Ne znam. Još mi je rano za to."

"Jesi još s onim svojim Robijem?" pita Leda, škicajući u mobitel u Laninoj ruci.

"Da."

"Pa šta te već jednom ne zaprosi?" Tijana se osmjehne i zagleda u narančastu salvetu.

"Kolko ste skupa?" reče Kristina.

"Štajaznam, ima sad već malo preko godine."

"Ako išta znam, to je da ne treba čekat predugo. David i ja smo se znali devet mjeseci prije braka. Ako predugo čekaš, šanse za brak su manje, a ako i dođe do braka, veće su šanse da neće potrajat", objašnjavala je Kristina.

Konobari su donijeli mesnu štrucu, integralnu rižu s račićima, pirjano povrće, piletinu sa žara, salatu od rajčice i krastavaca, salatu s avokadom i maslinama, zelenu salatu s rikulom, limunom, gorgonzolom i orasima, četiri vrste kolača i savršeno usklađenim plesom postavili sve na dugački stol.

Tijana je navalila na štrucu i rižu, smiješeći se pri pogledu na žene oko sebe, koje su razgrabile salate.

"Jaaa ću imat veliku obitelj", mljackala je Leda avokado. "Imat ću četvero djece, dva dečka i dvije curice, Dora, Ema, Leo i Lucijan..."

Tijana se lecne.

"... ići će u privatne škole, naravno, bit će odlikaši i Dora će bit doktorica, kardiolog, Ema će bit logoped il manekenka, još se nisam odlučila, Leo će bit političar, a Lucijan nogometaš, naravno, jer će bit lijep i snažan na tatu", zahihotala je. "Vodit ćemo ih na putovanja da upoznaju strane kulture i jezike, to je jako važno danas, cure će ić na balet i odbojku, a dečki na tenis i možda hokej, ubacit ćemo još malo klavira i violine, tek toliko da se ne osramote kad se prijave na talent šou..."

Vau!

"... a kad Jan ode u penziju, povući ćemo se u kuću na moru da možemo po cijele dane uživati u pijesku i valovima, onda će nam djeca doć u posjet s unucima, svi će imat dvoje djece, to je... osam, četiri unuka i četiri unuke. Evo, uvijek se vraćamo na četiri", namignula je Tijani.

Tijana je naručila mojito. A onda je naručila još jedan. Pa još jedan. Zaključila je da je popila dovoljno kad joj je Leda počela zvučati normalno.

Isključila se kad su krenuli tračevi o ljudima koje nije poznavala. Onda je čula nešto o poljupcima.

Plava se Lana namrgodi. "Koga još zanimaju poljupci. To je tako viktorijanski."

Debela se Lana zasmijuljila. Ostale su je zaintrigirano pogledale.

"Šta je tako zabavno? Reci nam!" zapovjedi plava Lana, iskapivši ostatak koktela.

"Zaustavite me ak sam to već rekla", smijala se. "Ne mogu... Ne mogu..." zabacila je glavu i prasnula u grohot.

"Dok ona umire od smijeha, ja ću vam ispričat svoj", reče plava Lana i napuni čašu vinom. "Okej, tulum, oboje smo pod totalnim gasom, njegov jezik u mojim ustima, sve je super, odjednom on počne sisat moj jezik i ne mislim onako dobro, nego ko jebeni usisavač, časna riječ, imala sam osjećaj da će me progutat. Htjela sam se otrgnut, al me nije puštao, držao mi je glavu i nabijao me na jezik, ajme meni, sve dok nisam počela stenjati i mumljati, onda je otvorio oči i još nije puštao i šta ću, morala sam ga ugrist."

Žene su kikotale.

"Dušo, jezik mi je bio otečen satima poslije, ne šalim se."

Grohot.

Tijana ništa nije osjećala. Činilo joj se da se ne može pomaknuti. Uspjela je isprazniti glavu. Nije razmišljala, nije analizirala. Sve se doimalo tako jednostavnim. I to joj se sviđjelo.

Debela Lana značajno pogleda lica oko sebe. "Bio mi je prvi dečko, Lucijan..."

Tijana se trgne. Pokuša opet dovesti glavu u blaženo stanje obamrlosti, ali Lucijanovo lice treperilo joj je pred očima.

"Imao je jako debela usta, onako mesnata i napuhana, i kad god bi me ljubio, tim bi me lubenicama poklopio i zaslinio bradu i pola nosa."

"To se i meni dogodilo", reče crvenokosa Lana. "Ne baš isto, al jedan me tip jako čudno ljubio. Prvo bi počelo normalno, al onda bi me počeo lizati po bradi i licu ko pas."

"Uh, ove priče su me totalno napalile", reče plava Lana. Krvavo crvene usne naslonila je na rub čaše i trljala ih o staklo.

"Sranje, treba mi muškarac!" zavapi debela Lana.

"Posudim ti ja svog", ponudi Leda, milujući Lanino mesnato rame.

Zagrlile su se. Debela Lana snažno je stiskala Ledina ramena, milujući joj razlivenu kosu po leđima.

Plava Lana zvjerala je oko sebe. Grupa od dvadesetak žena bila je jedina u prostoriji. Ustala je i obišla stol. Tijana ju je gledala kako polaže dlan na rame debele Lane i šapuće joj na uho. Debela je Lana ustala i zajedno su izašle van.

Tijana se uhvati za bolnu glavu. "Ne želim kvarit zabavu, al ak ste zbilja poševile sve šta ste rekle, kako to da nije bilo nikakvih posljedica? Il je to nešto o čem ne pričate?"

Nekoliko ju je žena pogledalo smeteno, neke su se zarumenjele.

"Misliš da smo tooolko glupe da ne koristimo kondome?" Leda je kolutala očima.

"Kondomi su za kurac!" odbrusila je Tijana. "Ak je istina sve šta ste rekle, sam pogled na vas trebao bi bit zarazan."

Crvenokosa Lana prostrijeli je pogledom. "Otkud ti pravo—"

"Ak si ti imala loše kondome—" Leda podigne ruke.

"Imala sam jebene kondome, vodila o svemu računa i svejedno pokupila bolje da ne pričam..."

"Šta oćeš reć, da bi se svi trebali zaredit?" Leda položi ruke na bokove i tržne ljutilo bradom.

"Niko ne govori o... ah!" glasno je dahнула, osjetivši prodiranje prstiju u pici.

Žene su je blijedo gledale dok se široko smiješila i pokušavala ne disati. Prsti su se povukli na nekoliko sekundi i ponovno zabili. U tijesnoj je haljini odhopsala van i gušila jecaje kašljanjem.

U ženskom je zahodu naletjela na plavu Lanu i debelu Lanu. Uzdisala je zureći u debelu Lanu, koja je balansirala na uskom prostoru između dva umivaonika dok joj se kanta prelijevala na sve strane. Plava Lana gurala je debeloj jezik u usta i prste u picu. Plava Lana na trenutak je nezainteresirano bacila pogled na Tijanu i brzo se vratila poslu. Debela je pištala i siktala, zgrabivši plavoj ruku, natiskujući je u sebe jače i brže.

Tijana je stenjući izašla iz zahoda i ušuljala se u muški. Zaključala se unutra, jauknuvši od naslade kad je osjetila još prstiju.

Ne... ne misli valjda...

Pa sve. I onda još malo. Poklopila je školjku pa se srušila na nju, naslonivši leđa na zid. Pogledala je na sat. Šaka je polako jebe već četiri minute. Očajnički joj treba voda. Gaćice su joj mokre. Napokon svrši, ali nije gotovo. Nevidljivi kurac probija se otraga, polako, do kraja. Izlazi van i nestrpljivo se vraća. Sporo nestaje pa se zabija. Čini joj se da će se rasprsnuti. Oblizuje usne, briše mokro čelo dlanom. Ali želi još. I još.

Kucanje na vratima. Netko stišće kvaku.

Panično gnječi usta dlanovima. Osjeća kako je još tamo ispred i čeka. Čeka da svrši.

Zatomlje vrisak. Dašće kao da se popela uz sto sedamdeset pet stepenica noseći natrpani kofer. Ne miče se. Osjeća šupljine u sebi, kao da je još unutra.

Napokon ustaje, zadiže haljinu do kukova i skida gaćice. Vidi krvavu mrlju.

Sranje... Nadam se da neće prijeć na... pivske boce...

Lupi šakom o vrata.

"Ej, požuri ti unutra!"

Čuje bubnjanje s druge strane. Pišala je balansirajući u petama, pazeći da ne dotakne školjku. Izade van, ne obraćajući pozornost na muškarca koji je blejao u nju. Stane pred veliko ogledalo i pusti vodu. Šminka je bila razmazana, kosa raščupana, koža se sjajila od znoja. Umivala se, prskajući vodu po podu, haljini i cipelama.

Sranje.

Popravi šminku i izađe van. Leda je izašla iz ženskog zahoda i gledala je u čudu. "Šta ti radiš u muškom... aaa, kužim, našla si nekog tipa za malo hopa-cupa..."

"Čuj, nije mi dobro, moram ić."

"A neee, još je rano, još nismo došle ni do poklona, a imamo i tortu..."

"Sori, al—"

"Ma šta pričaš bez veze", reče Leda i potegne je za ruku niz stepenice.

Tijana posrne i istrgne ruku. Vratila se na mjesto za stolom, prazna kao i čaša u koju se zapiljila. Natočila je vino i pijuckala, ne slušajući opijeni žamor oko sebe.

Debela Lana buljila je u Ledu poput psića koji se veseli vlasniku kad se vrati doma. Leda joj se kratko osmjehnula, uzela čašu i nožem zveckala po staklu. Žamor se povukao.

"Draaage moje dame, stigao je i taj čas, vrijeme je za poklone! Evo, predlažem da krenemo od lijeve strane stola..."

Tijana je ravnodušno gledala redanje parfema, marama, losiona protiv starenja i krema za lice sa zlatnim prahom, lančića i naušnica, jednog gigantskog vibratora. Slušala je Ledino ekstatično cičanje kad bi otvarala šarene kutije i trgala ukrasne papire. Tijana je poklonila zlatnu narukvicu s ugraviranim datumom i svojim imenom. Leda se zahvalila vriskom trogodišnjakinje koja će sjajnu stvarčicu odbaciti čim ugleda nešto sjajnije.

"Draga Ledo", počela je plava Lana svečano, ustajući i popravljajući frizuru, "ja znaaam da ćeš past u trans kad vidiš šta smo ti mi poklonile..."

Leda je iskolačila oči i grizla nokte. "Šta? Štaaa?!"

Tijani se vrtjelo u glavi. Sklopila je oči i masirala sljepoočnice. Čula je glasnu bubnjajuću glazbu i otvorila oči. Odnekud se stvorio mladić u sivom odijelu sa šešišom. Stajao je iza Lede i naginjao glavu duboko prema prsima, pridržavajući obod šešira dlanom, Tijana mu nije vidjela lice. Plesao je i šepirio se oko Lede, koja mu je uporno pokušavala preoteti šešir, no on je spretno njišući bokovima izbjegavao njene nalete. Leda je odmaknula stolac i okrenula se prema njemu. Neke su žene ustale kako bi ga bolje vidjele, urlajući i navijajući.

Mladić se drmusao i sagibao, skakutao i previjao, balansirajući šešir na glavi, naginjao ga naprijed-natrag, vraćao jednim prstom na mjesto, posred čela, skrivajući oči. Dražio je okretima, njihao guzu Ledi pred nosom, koja je grabila prema njemu, a on se izmicao.

Stavio je šešir Ledi na glavu, sjeo joj u krilo i nježno je pomilovao po obrazu.

Sranje!

Tijana je zinula kad je prepoznala svoju kasno noćnu ševu na klupici. Izgledao je drukčije, bolje. Imao je više kose i glatko lice sjajno od znoja.

"Joj, ovaj je ko bombon!"

Tijana je čula plavu Lanu kako urla na uho Kristini. "Vidim da mu mišići oče rastrgat odijelo."

Mladić je odskočio iz Ledinog krila, prije nego li ga je uspjela zarobiti pohotnim rukama, i zavodljivo plesao, mameći uzdahe i vriskanje. Smiješio se i namigivao, kimao i slao zračne poljupce. Leda se igrala sa šešišom i namještala ga po glavi kao on prije toga.

Mladić je naglo stao i zapiljio se u Ledu, koja je poskakivala u stolcu. Otkopčao je gornji gumb na sakou pa donji. Zbacio ga je sa sebe na pod i žene su pale u ekstazu. Olabavio je

kravatu i polako je odvezao. Zavezao ju je nonšalantno oko Ledinog vrata, koja mu je milovala ruke kao da napipava kožu kauča prije nego li će ga kupiti.

Zibao se, sporo otkopčavajući košulju. Oblizao je usne i namignuo Ledi. Kad je i zadnji gumb bio slobodan, odgađao je pokazati kožu i čekao da uzdasi postanu nestrpljiviji. Napokon je otkrio glatka mišićava prsa. Žena do Tijane kriknula je iz sveg glasa.

Mladić je gulio rukave košulje i bacio je na pod kao smeće.

"Ovaj je moj!" vrisnula je plava Lana.

Tijana je stisnula oči. "Ma nemoj? A šta ako nisi njegov tip?"

Plava Lana pogleda je prezrivo.

"Lana je svačiji tip", objasni Kristina. "Vidiš, njoj nitko ne može odoljeti. Skoro nitko", ispravi se. "Kako se ono zvao, Teo, pa Ivan..."

"Sve luzeri", frkne plava Lana i potegne iz pune čaše.

Mladić je primio remen. Leda se spremno ponudila da mu ga pomogne otkopčati. Izvukla ga je nestrpljivo iz hlača i mahala njime kao bičem. Mladić je strgnuo hlače sa sebe i ostao u malim crvenim tangama. Sa šljokicama.

Sve su žene bile na nogama, osim Tijane. Izvijale su se u treštavom ritmu i pljeskale. Leda je zabacila kosu i dotakla mu rame prstom, odmah ga odmaknuvši kao da se opekla. Mali se prostor usijao, a temperatura je i dalje rasla. Raspomamljene žene mjerkale su ga kao lavice sočni komad mesa. Leda je plesala, pokušavajući se stisnuti uz njega. Mladić se svijao uz nju, ali nije joj dopuštao da ga dodiruje koliko je htjela. Plava Lana stvorila se iza njega i pipkala ga po leđima. Ubrzo je bio opkoljen Ledinim raspojasanim prijateljicama.

Tijana je sa zanimanjem promatrala cirkus i pijuckala vino.

Leda se leđima naslanjala na jedan njegov bok, a debela Lana prsima na drugi. Mladić je micao ruke gore-dolje uz Ledu, pazeći da je ne dotakne, no Leda mu je ščepala ruke i stiskala ih na bokove. Plava Lana zgrabila mu je tange i povukla ih do koljena. Žene su oduševljeno urlale, nadglasavajući glazbu. Tijana nije uspjela ništa vidjeti osim golemog dupeta debele Lane.

Mladić je panično potezao tange. Leda je ekstatično kriknula i buljila u polutvrđi kurac. Posegnula je za njim, no mladić se progurao kroz gomilu, navlačeći tange, štiteći kitu dlanom. Žene mu nisu olakšavale, pipkajući ga i štipajući. Čvrsto je gnječio rub tangi i izbjegavao ih gledati u oči.

Izgreben i omamljen, pobjegao je uz stepenice i sakrio se u prostoriji za osoblje, brzo navlačeći običnu odjeću.

Leda je razočarano gledala za njim. Debela Lana mahala je maramicom da se rashladi, potom je naslanjala na čelo, vrat i bujna prsa.

Žene su još neko vrijeme plesale, polako se vraćajući na mjesta.

"Stvarno super poklon, cure", reče Leda opijeno. Zagrlila je debelu Lanu, koja je naslonila glavu na njeno rame. Leda joj je odmaknula pramen s lica i nježno poljubila u obraz. Debela Lana odjednom nasloni usne na Ledine. Leda je blenula u nju, ali nije se odmakla. Žene su buljile u njih. Tu i tamo čuo se zvižduk i pljesak. Leda je sklopila oči i prepustila se.

"Ne dajte se smetati", kesila se crvenokosa Lana, no nisu je čule.

Leda se naglo odmakne, koprcajući se iz Laninog stiska. "Lana, dušo, sori, al nije to za mene."

Debela Lana je tresnula u stolac i dohvatila čašu. "Al, da ne misliš da je to sve", reče crvenokosa Lana, "imamo još nešto", izvadi iz torbice sjajnu ružičastu kovertu i svečano je preda Ledi, koja ju nestrpljivo otvori.

"To ti je kupon za tebe i dragog, vikend u spa centru", objasni plava Lana.

Leda je vrištala, i grlila, i zahvaljivala se.

Tijana je polako obišla stol i Ledi šaptala na uho.

"Već? Pa neee možeš još iiić! Pa nismo ni tortu..."

Tijana je hodala prema izlazu.

Vani je bilo svježe, obukla je crni sako. Ugledala je mladića kako puši naslonjen na zid i spustila glavu, želeći krenuti u drugom smjeru. Osjeti stisak oko ruke i okrene se. Glava joj je bubnjala. Jedva mu je razabirala crte lica na slabom uličnom svjetlu.

"Skoro te nisam prepoznao", rekao je i pustio joj ruku. Bademaste oči djelovale su krupno u polutama.

Zamišljala je kako se podiže od tla i lebdi odande. Naslonila se na zid i proučavala njegovu tamnu, razbarušenu kosu. Poželjela je provući prste kroz nju. Prije nego se snašla, to je i učinila, osjetivši stvrđnute, gelom slijepljene vlasi pod znojnim prstima.

"I tako znači... Stripper, ha?"

"Zapravo, baletan", ispravi je, povlačeći dim. "Al ko još danas može živjet od plaće?"

"Menadžeri..."

"E, kad se ta mjesta prva popune."

Izgubila je ravnotežu i on je spasi od sigurnog pada. Grlio ju je i gledao u njene pijane oči.

"Baš mi je drago šta te vidim", šapnuo joj je na uho.

"Čekaj. Još ima vremena da požališ", naslonila je glavu na njegovo rame.

"Hoću ti ovaj put doznat ime?"

Čula je kako joj odzvanja u ušima.

"Ili ću morat čekat do sljedećeg slučajnog susreta?"

"Ne bi ovo trebala radit", šapnula je i naslonila čelo o njegova prsa.

Pogladi je po kosi. "Samo tražiš opravdanje jer zapravo želiš."

Bio je u pravu. Htjela ga je. Privlačilo ju je što ne zna ništa o njemu, ni ime.

"Izgledaš tužno. Usamljeno", rekao je, gladeći joj usne palcem.

"Samo tako izgledam."

Osjeti njegove usne na svojim. Ništa nije postojalo. Osim topline njegovog daha.

Vozio ju je doma. Zvao se Denis, imao dvadeset dvije, živio s roditeljima i patio za udanom četrdesetinaštogodišnjakinjom s drugog kata. Pleše otkad zna za sebe, a striptiz mu je zabavan. Uglavnom.

Zadivljeno je pričao o toj ženi i Tijana se izgubila, opijeno zureći u njegove usne. Zamišljala je kako mu sjeda u krilo dok vozi i nabija se na njega. Pomisli kako je trideseta opasno blizu i više si ne može priuštiti takve eskapade. Ili možda može?

Naslonila je glavu na naslon i sklopila oči.

Probudio ju je njegov glas. Trznula se i ogledavala kroz prozor, kao da provjerava je li na pravom mjestu. Ugleda dvije cure u minjacima i štiklama kako nabadaju niz ulicu pa ženu s pudlicom na uzici.

Napokon ga pogleda. Polako joj se približio i poljubio je. Nije se micala ni opirala. Uhvatio ju je za sisu. Osjetila je napetost u preponama, ali još ju je lagano zatezalo i žarilo od napada nevidljivog i nije bila raspoložena.

Osjećala je da je zapela. Denis je bio sladak i svjež, a Tijana je pod bujicom poljubaca shvatila da želi promjenu. Bilo kakvu. Vrijeme s Robertom oduljilo se, a da nije ni primijetila.

Zasićenje. To bi bio savršen izgovor za ovaj izlet. Kočnice su joj popuštale i osjeti njegove prste u sebi. Glasno dahne i otvori oči.

"Ne..." procijedi. Nije to mogla napraviti Robertu. Dosadi usprkos. I ne da zaštititi njega nego sebe. Grižnja bi je pojela.

"Ali—"

Stavila mu je prst na usta. "Hvala na vožnji", otkopčala je pojas i iskobeljala se iz auta.

* * *

Cijelo je predsoblje smrdjelo po pivu, došao je kasno doma. Čekala ga je uz kompjutor. Slala je poruke svakih deset minuta, no ni na jednu nije odgovorio.

Bijesno je gledala kako svlači cipele, pridržavajući se za zid. Kad ju je konačno primijetio, nacerio se i koraknuo prema njoj. Zaslino joj je usne i pola brade.

"Ima šta za jest?" krenuo je bos prema kuhinji.

"Dobro, di si ti dosad?" viknula je, brišući dlanom bradu.

"E, nećeš vjerovat kog sam sreo. Tip iz škole, jako dobar frend, nismo se vidli sto godina, i tako, pozvao me na piće..." pleo mu se jezik dok je vadio šunku, sir i staklenku s kiselim krastavcima iz frižidera.

"Poslala sam ti valjda deset poruka!"

"Stvarno? E, sori, nisam čuo mobitel."

"Moš mislit."

"Stvarno. Glasno je tamo, a i zapričali smo se. Ima ženu i već dvoje djece! Rekao sam mu pa kud si ih stigo tak brzo natuč, a on je samo pokazivao slike. Ima lijepu obitelj. Sređen čovjek, kud ćeš bolje?"

"Okej, kolko si ti to popio?" reče kad osjeti zapuh piva iz njegovih usta.

"Ej, ja tebi nisam prigovarao kad si mrtva pijana došla s one djevojačke", zaškiljio je.

"Nisam bila mrtva pijana!" iskočile su joj žile na vratu.

Robert podigne ruke u obranu i uzme nož za kruh. Tijana ga pogleda s užasom i doleti do njega. "Pusti to! Ja ću narezat", vrisnula je. "Trebao si to vidjet, jedna luđa od druge. Pa rekla sam ti da sam nabasala na one dvije šta su se hvatale u WC-u", stavila je tri velike šnite kruha na tanjur pa slagala sendviče.

"Znači, bila si sa svojimima", provocirao je.

Tijana ga opali šakom u rame i nježno položi šunku na vrh šnite. Naslonio se na njena leđa gromadom od tijela i zagrlio je oko struka, njušeći joj kosu.

"Trebali smo ić u kino", tiho je zarežala, izmaknula se i tutnula tanjur do ruba kuhinjske plohe.

"Šta je to bilo *danas*?" pogledao ju je zbunjeno i uzeo sendvič. "Sori, dušo, ići ćemo neki drugi put."

"Ne moraš se trudit. Ja sam film pogledala."

"Evo vidiš. Ipak me nisi trebala", mljackao je.

Osjetila je u polusnu zadah piva i šunke. Teške ručetine mazile su je po boku i spuštale se prema guzici. Zadizao joj je spavaćicu, koju je ona uporno spuštala.

"Ne sad, dižem se ujutro", promrmljala je.

"Subota je. Zašto se dižeš rano?"

"Sutra je svadba, sjećaš se? Imam frizerku, i pedikerku, i—

"Jel baš moramo ić?"

"Rekla sam ti da možeš ostat doma."

"To bi bilo bez veze, da ideš sama."

"Misliš?" strijeljala ga je pogledom. Izvana je dopirala ulična rasvjeta. Lice mu je bilo tamno i nejasno, ali mogla je vidjeti da je prodorno gleda.

"Nemoj se ljutit zbog kina. Oprosti", plazio joj je šapom po nozi. "Nismo već dugo", bunio joj se na uho.

"Nije to baš bilo tako davno. Prošli vikend."

"Pretprošli", ispravi je.

Okrenula mu je leđa. "E, pa tako ti je to u vezi. Al to si htio, ne?"

Okrenuo se na drugu stranu i zaspao prije nje.

Nebo je poprimalo sivkastu boju jutra. Zurio je u njen goli vrat. Zgrabio joj je bokove i privukao je k sebi. Nešto je promrmljala. Naslonio joj je usta na uho. "Hoćemo ono drugo?"

"Ne, ne..." mumljala je, čvršće se omotavši plahtom. Osjećala je kroz pamučnu tkaninu tvrdu kitu na guzici.

"Ajde. Jednom za probu. Samo reci ak je prebolno..." trljao se uz nju.

"Prebolno je", procijedila je i izmaknula se na svoju stranu.

Razočaran, ali nepokoleban, priljubio se uz nju i mazio joj guzu. Dok ju je dražio prstima razmišljala je o rezervnim cipelama koje će ponijeti, znancima koje će sresti, Ledinoj svadbenoj torti... Trgnula se kad je jedan završio u šupku. "Hej!" okrenula se prema njemu. "Gle, možda jednom ako budem dovoljno pijana, al sad zaboravi!"

Još nije bilo šest. "Ajde kad sam već budna. Ionako više neću zaspāt. Al normalno, bez pizdarija."

Otkrio ju je i zadovoljno gledao njeno meko tijelo u plavoj svilenj spavaćici. Ljubio joj je vrat pa ušnu resicu pa usne. Zavukao je ruke ispod spavaćice i gnjeckao joj sise. Klečao je nad njom i sisao joj bradavicu. Jebuckao ju je pola minute.

Trknula ga je koljenom u bok i ispuzala ispod njega.

"Šta sad ne valja?"

"Dosadno mi je", zijevnula je.

"A šta bi ti? Da te jebem nožnim palcem?" povikao je.

"Pa stalno vrat, sise, pička, vrat, sise, pička..."

"Jel bi ti možda ptičjeg mlijeka?"

Demonstrativno je odmarširao iz sobe, s crnim boksericama na pola bedara. Navukla je majicu kad se vratio i ponosno pokazivao žutu bočicu s tekućom čokoladom.

"Kud si krenula?" gurnuo ju je na krevet.

"Mislila sam da nisi lud za čokoladom."

"I nisam. Ovo je za tebe", bacio se do nje i zatresao krevet. Otklopio je čep i okrenuo bočicu naglavačke iznad kurca. Manično ju je preotela.

Gledao ju je, gledala ga je.

Žudnja mu je ponovno bljesnula u očima. Natopila mu je glavić čokoladom, izlijevala je polako u krugovima dok nije oblikovala slatku, ljepljivu kapicu, pa nezasitno sisala.

9.

Obred je već počeo kad su stigli u crkvu. Tijana se pridržavala za Robertovu ruku, naslanjajući se na njega u lepršavoj crvenoj haljini bez rukava i crnim sandalama. Tražila je poznata lica. Činilo joj se da je prepoznala nekoliko profila iz škole, ali nije bila sigurna. No, jasno je vidjela leđa svojih roditelja, koji su sjedili u trećem redu od oltara, odmah uz prolaz.

Zacrvenjela se. Nije se javila mami na zadnja tri poziva i očekivala je bujicu prigovora. A Roberta joj nije ni spomenula.

Mlada je izgledala elegantno u dugoj haljini boje bjelokosti. Gornji dio bio je bez rukava, tijesno se privijao uz tijelo do ispod bokova, šireći se blago u zvono u donjem dijelu. Još metar i pol tkanine vukao se po podu. Haljina je bila prekrivena gusto ispletenom čipkom, koja se opletala oko nje u cvjetnim, vitičastim i spiralnim uzorcima. Ledina preplanula koža činila je lijepi kontrast s haljinom.

Leda je sjajila od sreće dok se ljubila s gostima. Tijana je polako hodala do mladenaca, grčevito stišćući Robertovu ruku. Mama ju je primijetila i mahnula joj. Otac je bio zabavljen razgovorom s muškarcem do sebe.

Poljubila je Ledu u obraze, a zatim i Jana. Izgledao je manje uštogljeno dok su mu kutovi usana pokušavali oponašati osmijeh.

"Tijana, dušooo", Leda je bljesnula zubima. "Šta kažeš na moju haljinu? Jesam ti rekla da će bit feeenomenalna?"

"Je, zbilja je krasna", reče Tijana, smiješeći se kiselo, no Leda je već ljubila Roberta i očijukala s njim. Činilo se da Jan to ne primjećuje dok govori nešto na uho kumu.

Pored Lede postrojile su se djeveruše u dugim uskim haljinama boje lavande, s tankim naramenicama i dubokim dekolteima. Držale su buketiće ljubičastog i bijelog cvijeća. Plava Lana ćaskala je sa zgodnim muškarcem crne kose, crvenokosa Lana i Kristina kimnule su joj, a debela je Lana neprekidno hvatala Ledu za ruku i ometala je u primanju čestitki.

Tijana i Robert skrenuli su ustranu i probijali se kroz gužvu iza redova klupa dok napokon nisu izašli na dnevno svjetlo. Tamo su ih čekali njeni roditelji. Tijana ih primijeti i prestane disati. Htjela je pobjeći, no nije se mogla pomaknuti. Stiskala je Robertov dlan. Osjetivši njene nokte u koži, Robert joj drugom rukom otklopi prste. "Šta ti je?"

Tijana pokaže bradom u dvoje otmjenih starijih ljudi. "Moji starci."

"O-ho-ho! Nisam mislio da ću i to dočekat."

"Još im možemo pobjeć."

"Baš si slatka. Šta bi ti, da se sakrijemo iza drveta? Kako si to uopće zamislila?"

Vidjela je kako je mama strogo odmjerava. Pustila je Roberta. "Bok", procijedila je. Buljila je u lažne bisere oko njenog naboranog vrata. Bila je za glavu viša od nje u štiklama, ali nesvjesno je svinula koljena i pogrbila leđa da ne djeluje prijeteće.

"Baš mi je drago što te vidim, mlada damo", reče mama ledeno. "Uopće mi se ne javljaš. Mogao te pregaziti vlak, a ja ne bih ni znala za to."

Otac je kimnuo i svinuo usne. "Lijepo izgledaš, Tijana. Nisi premršava. Uvijek sam se bojao da ne budeš premršava."

"A tko je ovaj mladi gospodin?" mama odmjeri Roberta. "Nećeš nas upoznati?"

"A, da, ovo je Robert", procijedi Tijana, gledajući u tlo.

"Roberte! Već je bilo i vrijeme. Tijana vas drži skrivenog kao prašinu ispod kreveta. Iskreno, sumnjala sam da ću vas ikad upoznati."

"Pa znate, i ja sam to mislio. Ali nemojte me persirati, molim vas!"

"Mladi gospodine, nemojte zamjeriti, to vam je moj fini odgoj", pomiluje ga po ruci. Otac mu bez riječi stisne dlan.

"Ispričavam se, ali ako ne smeta, htjela bih znati koliko ste dugo zajedno?" pitala je mama Roberta.

"Koliko je ono prošlo?" pogledao je Tijanu. "Pa već godina dana!"

"Znači, ozbiljno je?"

"Nemoj još birat imena za unuke", Tijana promrsi. Mama je dobro skrivala šezdesetak godina iza teške šminke. Ozbiljna u crnoj haljini do ispod koljena, čvrsto je stiskala lakiranu crnu torbicu ispred sebe. Bila je vitka i uspravna, dominantna i lijepa. Iza bora oko očiju i crvenih sasušenih usta Robert je jasno vidio verziju Tijane. Distanciranu, ali glasnu.

Otac je bio prosijed, deblji gospodin u finom crnom odijelu, s bijelom košuljom i tamnosivom kravatom. Ravnodušno je zvjerao okolo i ljuljao se na petama.

"Nadam se da se vi nećete ljutiti na mene, ali moram reći, sad mi je jasno na kog je Tijana pobrala dobar izgled", Robert je sklopio ruke pred sebe.

"Ah, mladiću, laskate mi. Pardon, laskaš mi. A čime se baviš?" Krenulo je rešetanje. Tijana je proučavala mamu, oči su joj se sve više širile. Činilo se da ju je Robert oborio s nogu. Tijana je bila uvjerena da to nije moguće.

"Roberte, nadam se da ćemo sjediti blizu. Sigurna sam da bi u tvom društvu i najdosadnija večer proletjela u dah. Htjela bih da mi još pričaš o..."

Robert i mama krenuli su skupa prema parkiralištu, živo raspravljajući. Tijana je ostala sama s ocem, osjećajući kako ih poklapa tišina. Hodali su polako iza njih.

"Baš ti je mama super", reče Robert čim su ušli u auto.

"Super je ona", reče Tijana, "kad ti nije mama."

"Ajde, nije valjda tako strašno", škicnuo je prema njoj.

"Oćemo malo o tvojima?"

"Nek ti bude. Svi starci su grozni."

"Jel ti znaš da sam ja dva tjedna bila bez imena jer se nisu mogli dogovoriti? Ne šalim se! Na kraju je tata, valjda već očajan, predložio Dijana, a mama je rekla Tijana i to, sigurna sam, samo da mu prkosi."

"Otkud mi je to poznato?"

Stigli su u kuću Ledinih roditelja. Slijedili su dvije žene kroz hodnike ukrašene bijelim i lila balonima do ogromnog stražnjeg vrta. Okrugli stolovi s velikim buketima od bijelih i žutih ljiljana bili su načičkani oko drvenog plesnog podija s malom pozornicom. Stol za mladence, njihove roditelje, kumove i djeveruše protezao se s lijeve strane pozornice, duž cijelog podija. Leda je sjedila u sredini stola, jednom rukom pridržavajući Jana, a drugom golemi bijeli buket. Gledala je u nekog muškarca, koji je stajao s druge strane stola, i gorljivo kimala. Debela je Lana položila dlan na Ledin, zamišljeno gledajući buket.

"Šta sad?" pita Robert nestrpljivo.

"Sad valjda tražimo svoje ime", pogledavala je uokolo. "Znaš šta ovdje fali?"

"Šta?" potegne kravatu kao da ga guši.

"Bazen s delfinima koji pjevaju Ave Mariu dok skaču kroz kolute."

Robert se nasmijao.

"Znaš šta još fali? Kilogrami!" uzviknula je i ugledala Ledinu majku.

"Tijana, dušo!" žena ju je izljubila i proučila. "Kako dobro izgledaš! Baš si mi se nekako proljepšala!"

Tijana se rumenjela. "To su samo šiške. Pomlađuju pet godina."

"Daj da te odvedem do tvog stola, stavili smo te s mamom i tatom."

Pored njih prolazio je konobar s pladnjem s aperitivima. Tijana zgrabi dva i jedan tutne Robertu.

"Polako, ljubavi, ne želiš propustiti cijelu večer. Znaš da ti glava ne podnosi alkohol", rekao je i iskapio čašicu.

"Ne bi imala ništa protiv da propustim cijelu večer."

"Htjela si ići."

"Htjela sam kolače."

Poljubio ju je u čelo kad mu se pogled zaustavi na licu koje mu se učinilo poznatim.

Tijana je gledala mamu kako nešto ocu raspaljeno govori dok je otpuhivao dim uvis.

"Zašto mi je onaj tip tako poznat?"

Tijana je slijedila njegov pogled.

Sranje!

Teško je progutala ugledavši Lucijana kako stoji u sjeni pored čempresa i čavrlja s crvenokosom Lanom.

Na poslu, ako su baš morali surađivati, razgovor se sveo na brojke i procjene, bez i najmanje aluzije na ono što nije bilo. Ako je nikako nije mogao izbjeći na hodniku, samo bi joj kimao. I sad je bio tu i srce joj je htjelo izletjeti iz grudi. Tjeskobno je pogledala Roberta, koji joj je pustio ruku.

"Nije to onaj? Iz ureda?" gledao ju je sumnjičavo. "Otkud on ovdje?"

"Šta me tako gledaš? Očito je pozvan, ko i mi! Vjeruj mi, ni ja nisam oduševljena. Očeš da odemo?"

Skrenuo je pogled. Cigareta je izgledala kao preparirani crvić u njegovim šakama. Otpuhivao je dimove ogorčeno.

Do nje je dopro mamin prodoran smijeh. Razgovarala je s Ledinom mamom, koja je energično mahala rukama.

Robert je sjeo na mjesto na kojem je pisalo njegovo ime. Sjela je do njega i gledala oko sebe. Sretne Lucijanov pogled. Nasmiješio joj se i kimnuo. Vidjela je kako je crvenokosa Lana okrenula glavu prema njoj. Približila se Lucijanu i nešto mu povjerljivo šaptala. Zнала je da pričaju o njoj.

Na pozornici je mlada žena u grimiznoj haljini kose zadignute u punđu svirala klavir. Ispred pozornice skupila se šačica ljudi koji su čavrljali i pijuckali šampanjac.

"Razmišljali smo da stavimo švedski stol, al onda je Jan rekao da to ne bi bilo dobro jer bi se ljudi gužvali oko stola, i neko bi jeo samo jedno pa ne bi bilo dovoljno za sve, a tek žene u haljinama, zamisli da si neka prolje umak, to bi bilo prestrašno..." cvrkutala je Ledina mama Tijaninoj. "Pa smo onda odlučili unajmiti konobare koji će raznositi sljedove i mislim da će tako bit bolje, znaš ja sam htjela pozvati više ljudi i organizirati sve u nekom lijepom restoranu, al Drago i Leda nisu htjeli ni čut..."

Tijana je dograbila četiri kolačića, trpala ih u usta i zalijevala šampanjcem. Robert je guštao u pršutu, kozjem siru i račićima u lisnatom tijestu.

Kum je držao govor, no Tijana je čula tek dijelove. Govorio je o sreći, zajedništvu, razumijevanju.

Bla, bla, bla...

Boljela ju je glava, a još su ih sati dijelili od darivanja.

"Kamo ćeš?" uhvati Roberta za ruku.

"Na zahod. Osim ako imaš nešto protiv."

"Idem s tobom."

Ušli su u kuću i uspinjali se strmim stepenicama na kat. Na odmorištu su naletjeli na Lucijana. Nezgrapno je razvukao usne i turnuo ruke u džepove na crnim hlačama odijela. Imao je pripadajući prsluk i lila kravatu s kosim prugicama.

Robert ga je kiselo gledao.

"Oprosti", reče mu Lucijan, "zaboravio sam ime."

"Robert", uleti Tijana, grickajući usnu. Zamisljala je Roberta kako razbija Lucijanu nos. A onda se vidjela kako pohotno nasrće na Lucijana i trga mu košulju dok je Robert hvata otraga.

Robert makne nevidljivu mušicu s nosa. Iz daljine je poput jeke čula Lucijanov mazni glas. "Onda, čija si gošća, mladoženjina il mladenkina?"

Robert je nervozno cupkao, očajnički se želeći maknuti, no nije ih htio ostaviti same.

"Išla sam u školu s Ledom. Bile smo najbolje prijateljice."

Robertu se nije sviđao ton njenog glasa. Povlačio ju je za ruku. Prostrijeli ga pogledom pa se blesavo naceri Lucijanu. "Dobro, onda. Vidimo se."

"Nadam se da se tvoj dragi neće ljutiti, al moraš sačuvat jedan ples za mene", namigne joj i krene niz stepenice.

Kad je sišla u vrt, Robert je već sjedio za stolom i očaravao njenu mamu. Tijana se gegala do stola i pogledom tražila Lucijana.

"Hoću ja ovo jednog dana dočekati?"

Tijana je čula mamu dok je buljila u glomazni buket na sredini stola. Teško proguta i pogleda je zatečeno. "Nema žurbe", prosikće "Uostalom, to moraš njega pitat", kimne prema Robertu.

Robert je ispitivao mamu o njezinoj svadbi. Nasmijala se grleno, igrajući se lažnim biserima.

"Siguran sam da se sjećate i po čemu je mirisao zrak."

"Jorgovanima i pečenju", ispali mama.

Tijana se okrenula i primijetila Lucijana koji je sjedio između dviju žena za stolom pored centralnog. Neumorno je pričao, osmjehivao se i stiskao skupa dlanove kao kad objašnjava neku ideju.

Konobari su spretno donosili pladnjeve i slagali ih po stolovima. Losos u umaku od vrhnja sa zelenim paprom, janjetina s ražnja, biftek s tartufima i kavijarom, puretina sa suhim smokvama, pečeni krumpiri s ružmarinom, povrće sa žara, zelena salata s rajčicom, krastavcima, crnim maslinama i kozjim sirom, mahune u maslinovom ulju s češnjakom, njoki u umaku od badema.

Gledala je Roberta kako trpa tanjur, miješajući puretinu s biftekom, mahune s njokima. Zalijevao je sve crnim vinom. Nije znala je li joj mrskije što je ignorira ili što šarmira njenu mamu.

Nije mogla jesti. Robert je zabio vilicu u velik komad bifteka. Uzela je komadić lososa, osjećajući kako je hvata vrtoglavica. Ipak je nastavila pijuckati vino.

"Samo želim preživjet do bacanja buketa..."

"Oćeš ga ulovit? Oćeš reć da šta još čekam?"

Napravila je grimasu. "Ne moramo se vjenčat samo zato šta smo na vjenčanju."

"Jel hoćeš?" uzeo je novi biftek i sjeckao ga.

"Ti to mene prosiš?"

Slegnuo je ramenima.

"Dame i gospodo!" oglasio se kum. "Pozivam naše drage mladence da plešu svoj prvi svadbeni ples kao muž i žena."

Jan je Ledu primio za ruku i poveo na plesni podij. Žena za klavirom sneno je pjevala *Could I have this kiss forever*.

Aaaaa! Bljuv...

Tijana je odvratila pogled i uživala u lososu koji joj se poput šećerne vune topio u ustima.

Žena za klavirom prepustila je mjesto bendu.

"Hoćemo plesat?" pitala je Roberta kad su se najeli.

Odmahnuo je glavom i obratio se njenoj mami. Pogledala je iza sebe i primijetila da je Lucijan promatra.

Gosti su se na kumov poziv sramežljivo skupljali na podiju, gdje se mladi bračni par razmetao plesnim koracima, kovitlao rukama i nogama, zabacivao glave i kukove.

Tijana osjeti dlan na ramenu i šapat na uhu. Podigne glavu prema Lucijanu i nasmiješi se.

"Dragi ne želi plesat?" šapne joj Lucijan.

Čim su se popeli na podij, privukao ju je k sebi, energično je njihao i okretao dok je sitna brineta moćnog glasa pjevala *Crazy in love*.

Naravno da i savršeno pleše.

"Da pogodim: bavio si se plesom kao klinac?" vikala mu je na uho.

"Ne, ne, ali idem na plesnjake kad stignem. Nisam bio već dugo, šta ne vidiš?"

Između njih stvorio se Robert i ogromnim tijelom odgurnao Lucijana od Tijane.

"Ne vidiš da plešem s nekim?!" vrisnula je.

"Da! Sa mnom!" uhvatio ju je za struk i manevrirao njome, pokušavajući oponašati Lucijana. U njegovim nespretnim ručetinama izgledala je poput krpene lutke koju navlači gorila.

Plesali su do prve pauze kad je bend sjeo za stol, a na pozornicu došla žena u grimiznom koja je svirala balade na klaviru.

Tijana se s olakšanjem bacila na stolac. Natočila je vina i približila čašu usnama. Osjeti Robertov dlan na ruci. "Uspori malo. Noć je još duga."

Razdraženo je maknula njegovu ruku. Pogledala je iza sebe. Lucijan nije bio na mjestu.

Robert joj je milovao ruku. Činilo se da mu se popravilo raspoloženje. Njezino se naglo stropoštalo kad je ugodna toplina navalila u njene prepone. Obrazi joj se zažare i proguta dah. Grizla je usnu i gnječila Robertov dlan. Ustala je, pridržavajući se za njegovo rame. Hodala je brzo, teturajući, i gledala u pod. Osjećaj u gaćicama bio je snažan, stvaran. Kašljala je i čistila grlo, potiskujući uzdahe.

Uspinjala se na prvi kat i krajičkom oka vidjela plavu Lanu kako se nabacuje nekom muškarcu.

Oba su zahoda bila zauzeta. Tražila je samotno utočište, ali ljudi su milili hodnicima i sobama. Vratila se do stubišta i ugledala stolac ispred dijela koji je vodio do drugog kata. Ovdje nije bilo svjetla ni ukrasa. Sjećala se da je gore stara Ledina soba. Stolac je izgleda trebao spriječiti namjernike da se penju, ali Tijana je bila očajna, znojna i zajapurena. Zaobišla je stolac i brzo se penjala, pridržavajući se za zid. Grizla je prst i stenjala brže i jače.

Fantom se zabije u nju i Tijana posrne. Jedva proguta krik, ugrizavši jezik do krvi. Sklopila je oči i vidjela beskrajno crvenilo.

Napokon je bila sama u mraku. Docupka do kraja hodnika, sjedne na pod, zgrči noge i nasloni leđa na vrata. Jebao ju je polako. Pa žešće. Opijena užitkom htjela je vrištati.

Pustila je da joj glava padne na vrata. Teško je progutala dok su joj se usta sušila. Tiho je zacviljela. Ali nije bila jedina.

Podigne obrvu i, daščući, nasloni uho na vrata. Iz sobe je dopirale prigušeno stenjanje pa jauk.

Lupi me po guzi! Tijana je čula mazni glas. Ledin glas! Osjeti blagi pljesak po *svojoj* guzici.

Koji vrag?

Aaah!

Čula je iza vrata zadovoljno predenje.

Jače!

Tijana čuje prigušeni pljesak i osjeti snažniji udarac na istom mjestu.

Ovo se ne događa!

Tijana zastenje. Kleknula je i okrenula se prema sobi. Naslonila je obraz na vrata i slušala Ledino sve glasnije uzdisanje.

Jače!

Čim je Leda vrisnula, Tijanin se fantom snažnije zabije u nju i natjera je da jaukne. Panično je prekrila usta dlanovima i nastavila prislušivati, potiskujući dahtanje.

Jebi me! Jebi me! Jače!

Fantom je ubrzao i energično se nabijao dok su joj se gaćice natopile sokovima. Stenjala je glasnije i grizla jezik. Osjeti ugriz na uhu.

Ne za uho! Znaš da to ne volim! Gurni mi prst u guzu!

Prst u šupku natjerao ih je obje na raspamećeni jecaj. Tijana je htjela iskočiti iz kože.

Leda? Ona je kriva za sve ovo?

Pazi na vjenčanicu!

Tijana se tiho nasmije. Svršila je kad i Leda, koja je cviljela dok je Tijana energično tresla tijelo, grizući šake.

Ovo je bilo jebeno!

Čula je Ledu, pritišćući uho uz vrata. Mrmljanje muškog glasa.

Baš mi je žao što nemamo vremena i za guzu, al moram se vratit, rekla sam da idem na WC, sad će ispast da sam kakila... Hej! povikala je Leda. *Pazi malo! Ova vjenčanica je toliko vrijedna da će završit u muzeju, pazi šta ti kažem... Okej, a sad dobro pogledaj jel sve na mjestu, ništa ne visi, kakva mi je kosa?*

Mumljanje.

Ajme! Nemam kod sebe ruži Daj obriši što se razmazalo!

Tijana osjeti trnce po licu pa sluzavi dodir, kao da joj netko prelazi po bradi polizanim prstom.

Idemo na medeni mjesec, Jan me vodi na tri tjedna na Tajland, uuu, jedva čekaaaam, pa ako hoćeš, možemo se nać poslije toga.

Tijana osjeti poljubac fantoma koji joj kratko gurne jezik u usta. Prije nego se snašla, skotrljala se ljubavnicima pod noge kad su se otvorila vrata. Skamenjeno ih je gledala s poda dok su blejali u nju, kao da ne vjeruju da je stvarna.

Lucijan! Mogla sam mislit!

"Tijana! Kog vraga ti radiš ovdje?!" Leda je sipala strelice iz očiju.

Činilo se da je Lucijanu zabavno. Pustio je Ledu i pomogao Tijani da ustane.

"Nešto sam te pitala!" Leda je zgrabila Tijaninu ruku i gnječila je.

"To bi ja tebe trebala pitat!" Tijana istragne ruku, osjetivši Ledine nokte u koži. "Jebote, na vlastitoj svadbi! Tooo je uvrnuto! Ali bez brige, iako mi je zbilja sve ovo gadno, tvoja prljava tajna je na sigurnom."

"I bolje ti je!" Leda je podigla koščati prst.

Tijana se zagleda u Lucijana koji se naslonio na štok, prekrižio ruke i zadovoljno promatrao prizor. "Šta se ti ceriš? Nevinašce!"

"Otkad si ti takva konzerva?"

"Šta se vi znate?" Leda je blenula u njega pa nju.

"Radimo u istoj firmi", objasni Lucijan.

Leda je osine pogledom. "Šta si ti uopće radila ovdje?" urlala je. "Špijunirala me? Znam da si mi oduvijek zavidjela jer su svi dečki htjeli izać *sa mnom*..."

"Kolko vidim, i dalje izlaziš sa *svim* dečkima!" Tijana je režala.

"Šta hoćeš reć? Da sam drolja?"

"To si ti rekla", Tijana podigne dlanove.

Leda stisne šaku i korakne prema Tijani. Lucijan ih je napeto gledao.

"Čuj, rado bi čavrljala, al idem vidjet šta Jan radi", reče Tijana, ne mičući se.

"Aaa, znači njega hoćeš? Uvijek si htjela moje dečke, uvijek hoćeš ono što nije tvoje, e pa ne može! Jan je moooj!" isturila je prst na kojem je blještao ogromni dijamant. "Da mu se nisi usudila ništa reć! Al to ti ionako ništa ne bi značilo, Jan me razumije, mi imamo dogovor..."

"Jebe mi se i za tebe i za tvog Jana!"

Sjeti se fantoma. Htjela je pitati Ledu o tome, ali trenutak nije mogao biti gori.

"Kučko!" Leda digne nos i prođe mimo nje, namjerno je trknuvši ramenom toliko snažno da se Tijana napola okrenula i posrnula.

Pogledala je Lucijana koji joj je milovao rame. "Ti i Leda znači?" reče i makne njegov dlan sa sebe.

"Ne bi baš rekao ja i Leda", sklopio je ruke na prsima.

"Prijatelji s beneficijama?"

"Tako nekako. Nisam do večeras ni znao da ste prijateljice, nikad te nije spominjala... Znaš, jako si zgodna kad se ljutiš", mazio joj je ruku.

"Nije ti bilo dosta?"

"Nikad mi nije dosta."

Možda nije Leda. Možda je on.

Zagleda mu se u oči, oko kojih su se rastegnule lepeze bora. To bi definitivno imalo više smisla. Ali kako? I zašto? Lucijan se nagne prema njoj i pokuša je poljubiti, no Tijana odmakne glavu, razmišljajući o fantomu. Vrtjela je u mislima što bi mu rekla, a da ne zvuči beskrajno glupo.

Jesi ikad čuo za posredni seks? Zvuči ko prostitucija, užas!

Lucijan je primi za ruku i privuče bliže.

"Moram ić", Tijana ga ostavi samog u mračnom hodniku.

Robert je ćaskao s njezinom mamom, pijuckao vino i pušio.

"Gdje si ti dosad?" rekao je.

Nije odgovorila.

"E, nećeš vjerovat šta se dogodilo. Mlada je imala totalni napadaj hysterije. Izgleda da je neki klinac srušio tortu dok su je dovozili, uspjeli su spasiti samo donja dva kata, a to je neka posebna torta, štajaznam, e, ona se doslovce tresla, a onda se onesvijestila."

Tijana pogleda u glavni stol pa po licima oko sebe. "Gdje je sad?"

"Odnijeli su je u kuću, da se malo smiri. Zbilja, i ti se družiš sa svakakvim ljudima."

"Gotovo je mogu razumjet. Jedini odnos koji se može mjerit s odnosom mlade i njezine vjenčanice je odnos mlade i njezine torte. Al koga briga? Ionako hoću da idemo."

"Već? A baš sam htio probat šta je ostalo od torte", ugasio je cigaretu u srebrnkastoj pepeljari s urezanim ukrasima u obliku listića.

Sve su oči odjednom gledale u kuću. Leda je uspravno stajala na stražnjim vratima i poput zvijezde na crvenom tepihu čekala da je svi dobro odmjere i uvjere se da je božanstvena. Koraknula je u vrt i sve je umuknulo.

"Jesi dobro?" reče Robert i obgrli joj ramena.

"Zapravo, mislim da sam bolje."

"Super."

"Ipak hoću da idemo."

"Znaš šta, lijepo je da se u nečemu slažemo."

10.

Užasuto je zurila u plavu liniju u prozorčiću na štapiću koji je prije toga umočila u čašu u koju se popiškala.

Nemoguće!

Ponovila je test pet puta sa štapićima različitih proizvođača i samo je jedan bio negativan. Očito lažno.

Sranje!

Robert je upao u kupaonicu i odvrnuo vodu u umivaoniku. Škicnuo je u nju u ogledalu i vidio kako rastreseno kupi nešto s ormarića. Čuo je kako izljuje nešto u zahod.

"Šta to imaš?" nanosio je pjenu za brijanje.

"Ništa", okrenula se prema vratima, no uhvatio ju je za lakat.

"Daj da vidim!" naginjao se oko nje i pokušavao joj dohvatiti ruke koje je skrivala iza leđa.

"Daj me pusti!"

"Evo, evo, čim vidim šta to skrivaš", okrenuo ju je poput lutke na koncu i preoteo popisane štapiće. Sa zanimanjem ih je promatrao i premetao u dlanovima.

Vratila se u krevet i čvrsto stiskala kapke. Slijedio ju je i dalje prtljajući po štapićima, pola lica premazanog pjenom.

"To ti je popišano, znaš?"

Pogledao ju je zgroženo i pustio ih da padnu na pod.

"Joj, koja si ti beba!"

Oprao je ruke i lice pa se vratio, pažljivo zaobilazeći štapiće na podu kao da su govno. Legao je uz nju i zagrlio je. "Šta to sad znači? Trudna si?"

Nježnost u njegovom glasu iritirala ju je. Poljubio ju je. Okrenula se na drugu stranu i šutjela.

"Zašto si tako loše volje? Ako i nisi trudna, ima vremena."

"Ti testovi ionako nisu pouzdani", odbrusila je. Užasavalo ju je veselje kojim je zračio.

"Znači, test je pozitivan?" upitao je oprezno.

"Gotovo svi jesu."

Kasnila joj je dva tjedna.

"Pa to je super!" grlio ju je i ljubio po licu i vratu. Istrgnula se iz njegovih ruku i sjela na rub kreveta, osjećajući umor. Nije mogla podnijeti njegov dodir.

"Šta ti je?" buljio je u njena leđa u pidžami.

"Nemoj se zanosit."

"Šta sad to znači?"

"Neću rodit."

U njenoj glavi uopće nije bilo dvojbe, ali bojala se da je ne zamrzi.

"Šta, nećemo ni pričat o tome?"

Gorčina i jarost pljuštale su po njoj poput tuče.

"Nema smisla pričat kad to jednostavno ne mogu izvest."

"Šta ne možeš izvest, rodit?"

"Ne mogu bit mama. Ne vidim se u tome."

"Ne razumijem, šta se imaš vidjet il ne vidjet u tome? To je normalno, prirodno. U nekom trenutku imaš dijete il djecu i ideš korak po korak. Dobro, možda je sad još malo prerano, al možda i nije. Nećeš ga valjda ubit samo zato šta imaš neke sebične ideje da se moraš prvo živjet il štajaznam!"

Usta su joj bila suha. "Neću ja nikog *ubit!*"

"Nego šta ćeš, lijepo ga zamolit da izađe van? Ne mogu vjerovat da uopće razmišljaš o tome!"

"Ne razmišljam. Odlučila sam."

"A mene nisi mislila ništa pitat?"

"Vidim jako dobro šta ti misliš, al možeš mislit šta god hoćeš, to je totalno nevažno! Na kraju krajeva, odluka je moja!"

"Odluka nije tvoja, nego valjda zajednička!"

"A kako točno predlažeš da donesemo zajedničku odluku kad mislimo potpuno suprotno? Da rodim pola djeteta? Da ga ti sam odgajaš?"

"Samo hoću reći da sjedneš, razmisliš. Znam da sad to izgleda jako strašno, ali snaći ćemo se."

Ovo ju je natezanje frustriralo poput krpelja na koži punoj uboda komaraca. "Gle, možemo mi diskutirati do prekosutra, ja se neću predomislit."

"Kako možeš biti tako tvrdoglava? Pa nije ovo kupit il ne kupit nove cipele!"

"Baš si našao pravo vrijeme da mi to nabijaš na nos!"

"O čemu ti to? Samo hoću reći da prespavaš."

"I šta ako opet budem mislila isto?" gledala ga je netremice.

Robert je ležao na leđima, stavio ruke pod glavu i piljio u strop. "Ne znam. Jednostavno ne mogu zamisliti da bi to napravila. Vlastitom bespomoćnom djetetu."

"Nemoj me sad pretvarat u nekog kriminalca! Kako mi te popovanje ide na živce!"

"Jel to zbog karijere?" pogledao ju je mahnito.

"Nema veze s tim."

"Da nije zato što je moje? Je moje?" zaškiljio je.

Poželjela ga je rastrgati. "Možda i nije."

Smrknuo se. "Ne bi me čudilo. Ti i onaj kakosezove djelovali ste mi skroz sumnjivo na svadbi."

"Da, jebemo se u ovom krevetu svaki dan pod pauzom već tri mjeseca i onda nam pukne jebeni kondom!"

"Nama nije pukao. Možda ipak nisi trudna."

"Naravno, da sam htjela zatrudnjet, ne bi mi uspjelo."

Šutjeli su, svatko gledajući u svoju stranu.

"I to je to? Pobacit ćeš samo tako, bez obzira na mene?"

Gnječila je plahtu.

"Samo da znaš, ako to napraviš, gotovo je", rekao je strogo.

"Super, sad me još ucjenjuješ. Šta bi bilo bolje da sjebem to dijete, koje zbilja, zbilja ne želim?"

"Ma kako ne razumiješ? To ti se samo čini da ne želiš, al kad ga prvi put vidiš, kad ti se nasmije, mislit ćeš kako sam ikad mogla živjet bez ovog."

"Ne bi bilo bolje da ga *oboje* jako, jako želimo, ne da se moram navikavat na njega."

"Uvijek se moraš navikavat na—"

"Dosta propovijedanja! Ne mogu to više slušat!" ustala je i hodala od ormara do zida i natrag. "Znala sam da ćemo doć do zida. Bilo je samo pitanje vremena."

"Ne mora biti tako. Sve što moraš napraviti je razmislit."

Dugo je šutjela. "Evo, razmislila sam."

"Sprdaš se."

"Ti nećeš da ja razmislim, nego da se predomislim, a ja sam ti lijepo rekla i reći ću ti opet da se ja ne dvoumim."

"Zapravo ti uopće nije stalo do mene", sjeo je i gledao je optužujući.

"To nije istina! Tebi nije stalo do mene jer ćeš dopustit da nas ovo razdvoji."

"Ne, to ćeš biti ti."

"Ah! Opet se vrtimo u krug!"

"Imaš pravo. Ipak smo došli do zida. Mislim, volim te, al ne mogu prijeć preko ovog."

"Zašto? Šta voliš tu nakupinu stanica više od mene?"

"Nije baš nakupina stanica..."

"Koga briga! To što te stanice stavljaš ispred mene jednostavno znači da me ne voliš dovoljno. Možda je i bolje da sam saznala sad nego kasnije."

Nije mogla podnijeti njegovo žalosno lice. Osjećala je knedlu u grlu i suze koje su navirale u kutovima očiju. Obrisala ih je dlanom i okrenula mu leđa.

"Ne znam kako da ti to objasnim, ali ko da time ubijaš dio mene."

"Koja glupost!" pogledala ga je razjareno kroz suze. "Ne znam, al kao da time pokazuješ da ti *mene* ne voliš dovoljno."

"Ali to nema veze s tobom! Jednostavno to ne želim. Ne sada barem."

"Pa nisi baš više u cvijetu mladosti."

"Jebi se!"

Htjela se izmaknuti, ali njegovo ju je zamašno tijelo opkolilo. Položio joj je dlanove na obraze i natjerao da podigne glavu. Zažmirila je.

"Hoćeš ga htjet za dvije, tri, deset godina?"

Šutjela je i brisala suze. Prislonio joj je glavu na prsa i slušao prigušene jecaje. Dugo je šutio i milovao joj kosu.

"Šteta", poljubio ju je u čelo pa mokra slana usta.

Gledala ga je kako otvara ormar i baca robu na krevet. "Znaš da ću te zamrzit", procijedila je drhtava glasa.

Prestao je vaditi stvari, dugo ju je gledao. "Ja tebe neću."

* * *

Često je razmišljala o njemu. Toliko joj je nedostajao da ga je mogla vidjeti u svakom muškarcu, čak i Lucijanu. Prošao je tjedan pa dva, a od Roberta ni glasa. Čak ni da pita je li sve prošlo u redu.

Najgore je bilo noću. Naviknula se na njegovo golemo toplo tijelo. Jednom je otipkala broj, ali uspaničila se i poklopila prije nego se javio. Nije mogla podnijeti što je imao zabilježen njen poziv, a poslije joj se nije javio.

Skrivala je depresiju zatrpavajući se poslom. Lucijan je nije više izbjegavao. Ponekad bi čak popričao s njom, izbjegavajući i najmanju naznaku očijukanja. Nikad ga nije pitala za Ledu ni za fantomskog ljubavnika. Uostalom, nevidljivi se nije javljao nekoliko tjedana pa se, kao i uvijek u vrijeme suše, ponadala da je odustao.

Nosila je Lucijanu dokumente koje je tražio. Bilo je kasno, ali znala je da ostaje dulje i od nje. Bila je na nekoliko koraka od njegovih vrata kad je zatekne živahan ženski smijeh.

Polako je prišla vratima, pazeći da joj pete ne zveckaju po mramoru. Stiskala je spis, naslanjajući ga na grudi. Lickala je usnu i osluškivala, ne usuđujući se nasloniti uho na vrata.

"Jesi siguran da nikog nema?"

Ela! Ne mogu vjerovati!

"Sto posto, bez brige. Ionako smo zaključani", rekao je Lucijan.

Tijani prođu ugodni mravci po usnama i ubrzo osjeti nevidljivi jezik u ustima. Otvorila je usta i turnula jezik van, gledajući ga kako se vrpolti mimo njene volje. Uхватила je nemiran komad mesa među prste, kao da je glista na udici. Prestao se migoljiti pa ga vrati na mjesto.

Topli jezik nježno se kretao njenim vratom, izmjenjujući se s usnama. Osjeti ruke na grudima i klecanje u koljenima. Srce je ubrzavalo. Trnci su joj preplavili prepone i guzicu sve do bedara. Gaćice su joj se vlažile i poželi ga u sebi.

Čula je Elinu uzdisanje, koje je postajalo glasnije dok se mučila susprezati svoje. Naslonila je leđa na zid i sklopila oči. Uživala je u nevidljivom grickanju bradavica.

"Grickaj mi uho!"

Tijana osjeti zube na uhu pa marljivi jezik po cijeloj resici.

Znala sam da je Lucijan!

Raširi noge i ugrize jezik kad osjeti moćno prodiranje. Tijelo joj je bilo u grčevitom transu, koji joj je oduzimao dah i razarao um. Čula je tek poludjelo srce, osjećajući u žilama milijun batića kako lupkaju i probijaju se do svake pore na uzavreloj koži. Nevidljiva ruka obujmi joj vrat, milujući ga. Ruka joj se priljepile na kožu i stiskala je sve jače i jače. Razjapila je usta i hvatala zrak. Snažno je lupala po vratima i sve je prestalo. Čula je komešanje i prigušeno negodovanje.

"Tijana! Ti si još tu?" Lucijan je pridržavao vrata.

Tijana je škicknula unutra, ali Lucijan joj je zaklanjao pogled pa nije uspjela vidjeti Elu, koja se, izgleda, sakrila iza zida. Gledali su se u napetoj tišini.

"To za mene?" reče, gledajući u fascikl u njenim rukama.

Tijana smeteno pogleda u veliki žuti fascikl i turne mu ga. "Žao mi je što prekidam, ali moramo razgovarati."

"Sori, al baš sam usred—"

"Sad!" oštro je piljila u njegove smučene oči.

"Ne može pričekat..."

"Ela!" povikala je Tijana. "Jako mi je žao, ali hoćeš nas, molim te, ostavit nasamo, moramo razgovarati o nečem jako važnom. Bojim se da ne može čekat."

Lucijan ju je gledao preneraženo. "Tebi ovo prelazi u naviku?"

Ela je oklijevala dok je Lucijan napokon ne pogleda, kimajući joj. "Sori, mala, morat ćemo dovršit drugi put."

Tijana se maknula ustranu i Ela je prozujala pored nje, još popravljajući košulju. "Meni je i ovo previše. Stvarno ne kužim čemu tolika halabuka..." gundala je.

Tijana podigne obrvu. "O čemu ona to?"

"Hm?" Lucijan se strovalio u kožni dvosjed i podbočio glavu rukama, buljeći zaintrigirano u Tijanu.

Sjela mu je nasuprot, utopivši guzicu u udobnoj kožnoj fotelji. Ured je imao pogled na grad. Sunce je obojilo nebo u grimizno i ružičasto. Pogledavala je po zidovima i osjećala kako joj odlučnost blijedi.

"Onda? O čemu si morala hitno razgovarati? Znaš, tu malu obrađujem skoro mjesec dana. Vidiš, ima dečka pa nije baš išlo glatko, ali je gušt na kraju puno veći."

"Mogu mislit. Ko je tebe tako opako sjebao? Da nije možda majčica?"

Oči su mu sijevnule, ali brzo je navukao samozadovoljni osmijeh. "Nemoj bit ljubomorna. Nije da nisi imala priliku. I? Kako onaj tvoj?"

Tijana strese glavom.

"Šta? Prekinuli ste?"

"Ne bi o tome. Al ne moraš se baš tako otvoreno veselit."

"A. Kužim. Zato si došla. Sad kad više nemaš taj uteg oko vrata, mi možemo nastaviti di smo stali."

"Ajmo na trenutak ozbiljno, može?"

Kimnuo je.

Oklijevala je. "Ne znam kako da ti objasnim... Imam jedan problem. Nije baš uobičajen... i... čini se da si ti uzrok."

"Ne čudi me. Jasno je ko dan da se još i sad pališ na mene."

"Zapravo, malo je kompliciranije."

"Slušam", spremno je sjeo i naslonio laktove na koljena.

"Ono s Ledom na svadbi..."

"Da?"

"I sad Ela..."

"Šta s njima?"

"Čini se da ja to osjećam."

"Šta osjećaš?"

"Okej, znam kako to zvuči, vjeruj mi, znam predobro, ali... osjećam dok ih... ševiš", ugrize se za usnu.

"Šta?!" razrogačio je oči. "Ti to mene zajebavaš?"

"Vjeruj mi, rado bi da te zajebavam, al izgleda da kad ševiš neku žensku, ja to *osjećam*. Osjećam sve, i mislim baš sve, svaki dodir, jezik, grickanje... penetraciju..." pogleda ga značajno.

"Okej, šta je ovo, skrivena kamera? Kužim, ti to mene zavodiš!"

Lupila se po čelu i zdvojno zagledala u cipele.

"Pa gle, ako hoćeš da se poševimo, ne moraš sad tu pričati fantastične priče. Nemam ništa protiv da to napravimo. Može odmah, što se mene tiče."

"Ajde me probaj malo slušati!" prođe nervozno prstima kroz kosu. "Zaboravi na zavođenje, zaboravi na kurac na sekundu, može? Pokušavam ti reći da već godinu dana osjećam te nevidljive podražaje, fantomske orgazme, kao da se ševim, samo što nikog nema, al sve je tako stvarno i opipljivo... Jednom sam bila kod staraca na ručku i pušem u vruću juhu kad osjetim kurac, u sebi počnem stenjat, a starci me gledaju ko da sam bolesna. I mislim ajde dobro, sakrit ću se u WC, al mama, duboko zabrinuta, prati me do WC-a i stoji pred vratima, i ispituje jesam dobro dok ja cvilim i uzdišem, a ona se neće maknut!"

Lucijan se previjao od smijeha.

"Takvih epizoda imam koliko hoćeš. Mučim se s tim i godinu dana tapkam u mraku. Idem na preglede i niko ne zna šta mi je. A onda na svadbi opet ga osjetim i ono, uđem u kuću da se sakrijem dok ne prođe, al svi WC-i zauzeti pa reko otići ću na zadnji kat, tamo sigurno nema nikog. Kad ono, ti i Leda, prašite se ko ljudi. Ne bi ja to nikad povezala da ju nisam čula kad ti je rekla da je lupiš po guzici. Odmah sam osjetila nevidljivu ruku na guzici. Mislila sam da možda Leda ima nešto s tim. Al sad me ovo s Elom uvjerilo da si zapravo ti krivac."

Kad je napokon došao k sebi, reče: "Ovo je fantastično. Već dugo se nisam ovako dobro nasmijao."

"Vjeruj mi, s ove strane uopće nije smiješno. Koja si ti kurva! Perverzna, bolesna kurva!" vikala je.

"Hej! Nećemo se sad vrijeđati!"

"Ruka? Cijela jebena ruka?"

"Kakva ruka?" smiješak mu je blijedio.

"Koja ti je to dala da joj staviš ruku?"

Češkao se po bradi i šutio.

"Tamo negdje u svibnju bila sam na Ledinoj djevojačkoj večeri kad me usred svega posjetio moj nevidljivi jebač i napravio nešto što nisam mislila da je moguće. Jebao me cijelom šakom. Mislila sam da ću se raspast. Al mogu reć da sam svršila kao nikad dotad. U stvarnosti to uopće ne mogu zamislit, ali s fantomom je sve moguće."

"Nemoguće! To sve šta si rekla nije moguće, fizički nije moguće!"

"To sam i ja mislila. Uglavnom, s obzirom da se čini da ti to na neki način radiš, molila bi te da prestaneš il mi bar kažeš kako da to spriječim."

"Okej, bilo je zabavno, al sad možeš prestat. Mislim, naslušao sam se zbilja svega, al ovo..."

"Hoćeš reć da nisi u tom periodu nikog jebo rukom?"

Šutio je.

"Mislila sam da to rade samo u pornićima. Iskreno, ne vidim gušt, osim ako nije rodila desetero klinaca."

"Treba to *znati*."

"Evo vidiš da nisam luda."

"Meni to više izgleda kao da me uhodiš. Prvo Leda, sad ovo, a zapravo me uhodiš otpočетка."

Željela ga je protresti. "Kako bi te, molim te, uhodila? Posvuda, u svako doba dana? Kako bi to izvela dok sam istodobno ručala sa starcima, ili ljebovala izvan grada, ili doma dok perem veš? Daj se saberi! Ajde razmisli malo, sigurno si i ti morao primijetiti nešto čudno."

"Kao na primjer?" suzio je oči.

"Šta ja znam, jel ti nešto smetalo, škakljalo, jesu se te žene ponašale čudno?"

Zagledao se u pod i gladio bradu. Jedna je rekla: *Zbilja, dragi, ti si mi jedan od boljih, al kao da se gubiš malo u zadnje vrijeme*. Nije bila jedina koja se požalila, iako, većina nije imala prigovora.

"Onda?" Tijana je nestrpljivo klatila nogu preko koljena.

Pogledao ju je kao da se čudi što je tu. "Ne znam šta bi ti rekao."

"Gledaj, razgovaramo ozbiljno. Šta misliš da sam došla raditi tu budalu od sebe samo zato da se poševimo? Gle, ako si imao neki problem, koji je možda povezan s ovim mojim, možda ga možemo skupa riješiti", gledala ga je na rubu očaja.

Okljivao je. "Okej, al moraš obećati da nećeš nikom reć", strogo je pogleda.

"Obećavam!" vikne.

"Nisam tome dosad pridavao neku pažnju. Uvijek je to bilo onako usput. Jedna mi je žena rekla da joj je bilo super u početku, al onda odjednom, kao da je prestala išta osjećat. Prekinula je sa mnom, al me uvjeravala da to nije zato šta bi seks mogao bit bolji", gledao je u pod. "Jedna se požalila da se ne može navlažit, iako je prije toga sve bilo normalno. Onda smo koristili lubrikant, al nije mogla svršit. Bilo je još nekih insinucija na račun... smanjenog užitka, al većina se činila zadovoljnima pa se nisam time zamario. Zapravo sve do one ruke. To je bila katastrofa, bolje da ne pričam", pokrio je oči dlanom.

"Hmmm..." zaglađivala je šiške. "Po ovome ispada da si i ti u neku ruku pogođen."

"Meni ništa ne fali", pjenio se.

"Nisam to ni rekla, šta se odmah braniš? Samo hoću reći, ako jedna nije ništa osjećala, druga nije mogla svršit, treća nije bila vlažna, možda je to zato šta sam ja uživala umjesto njih."

"Hoćeš reći da si im ti *krala* užitak?"

"Da, da, ja sam im krala užitak", otpuhnula je.

"Znači, nije stvar u meni?"

"To nisam rekla."

"Nije da se hvalim, al mnoge su se vraćale po još."

"Uopće ne sumnjam."

"Al to je sve tako... nevjerovatno. Možda su one samo bile loše raspoložene, a ti si možda jednostavno ćaknuta."

Prekipjelo joj je. Naglo ustane i baci se do njega, odgurnuvši ga snažno rukama. Podbočio je ruku na kauč da se ne prevrne. "Dosta mi je svega, jel ti jasno! Hoću da prestane! Ti si zakuhao, ti to makni!"

"Okej, pretpostavimo da je sve to istina, šta očekuješ od mene?"

"Pa... apstinencija mi zvuči dobro."

"Budi ozbiljna. Imaš neki izvediv prijedlog?"

Naslonila se na kauč i prekrížila ruke.

"Imam ja ideju", reče Lucijan.

Priljubio se uz njezin bok i položio joj dlan na golo bedro. "Ti osjećaš dok ševim druge umjesto njih... Očito nam svemir pokušava nešto reći", široko se smiješio i polako joj približavao glavu. Osjećala je njegov dah na licu. Poljubio ju je, nježno joj razmičući usne jezikom. Obrazi su mu bili hrapavi. Sklopila je oči. Dodirnula mu je prepone, no odmaknuo joj je ruku. Nestrpljivo mu pokuša otkopčati hlače, ali uhvati je za ruke i stavi ih oko vrata.

"U čemu je stvar?" upita, ljubeći ga.

"Ne voliš predigru?" ljubio joj je vrat.

"Sad nemam živaca za to", ponovno mu dograbi šlic.

Silovito je odgurne.

"Šta sad? Ovo je bila tvoja ideja. Nemoj mi samo reć da ga ne možeš dić! Baš bi mi trebalo da sad zakažeš!" osjećala se kao da je nadomak cilja pala i uganula gležanj.

"Nisam zakazao! Samo sam malo pod pritiskom. Ne doznaš baš svaki dan da loše ševiš jer netko tvojim ženama isisava orgazme! Ti si parazit!"

"Jebi se! Nisi ih mogao zadovoljit? Jaka stvar! Ni prvi ni zadnji. Šta misliš kako je bilo meni? Sve neugodnosti, ismijavanja.. Pomišljala sam na najgore!"

Primaknuo joj se i zagrlio je. Trudila se zadržati suze. U glavi je vidjela Roberta. Čvrsto je stisnula oči i ljubila Lucijana dugo i žestoko.

Legla je na leđa i zadigla suknu. Zgulio joj je gaćice, ljubeći je oko pupka pa niže, sve do bedra, koje je trzalo pod njegovim dodirima.

"To me škaklja..."

Gurnuo joj je jezik među noge i glasno je zajecala. Izvijala je prepone i milovala koljena.

Bila je blizu, ali nije joj dao da svrši. Skinuo je hlače i sako i uredno ih složio na fotelju. Ostao je samo u košulji. Iz ladice u radnom stolu izvukao je kondom i spretno ga navukao.

Kriknula je kad je ušao u nju duboko i snažno, ostajući nekoliko trenutaka na mjestu, zadovoljno motreći njen izvinuti vrat, razmaknute usne i tetovažu zmije koja se oplela oko mača na trbuhu. Čvrsto je stiskala kapke, nestrpljivo čekala da nastavi. Polako je izašao i ponovno se zabio do kraja.

Mučio ju je tako dugo, cokćući jezikom. Jecala je i žudjela za vodom.

Izašao je i okrenuo je na trbuh. Naslanjala se na ruke, visoko zadižući guzu, na vrhu koje je uočio malo crveno srce u zelenoj bodljikavoj žici. Jebao ju je brzo, nasrtljivo dok je vriskala jedva dolazeći do daha.

Čula je poznatu zvonjavu i otvorila oči.

"Čekaj!" povikala je.

"Mmm..."

"Stani, moram se javiti!"

"Ne moraš..." grgljao je.

"Možda je hitno!" otrgnula mu se i plazila po podu u potrazi za mobitelom koji joj je ispao u naletu strasti i glasno grebao po parketu. Dosegnula ga je ispod velikog stola.

"Recite, šefe..." uspuhana, zadržavala je dah kao da će zaroniti.

Lucijan ju je mjerkao dok se prešetavala po uredu kao od majke rođena i važno naslanjala mobitel na uho. Smrtno ozbiljna gledala je kroz njega dok joj se sluz sušila na bedrima.

Napokon poklopi i sretne mu pogled.

"Jesam ti rekao da si ćaknuta?"

"Di smo ono stali?" hodala je bosa do kauča.

Iskočio je pred nju, podigao je i posjeo na stol za sastanke. Drvo je bilo hladno pod njenom guzom. Vještini je potezom zbacio sa stola papire, fascikle, olovke. Prije nego se stigla nasmijati, osjeti ga gorljivog u sebi. Naslanjala se na ruke i opirala, a on ju je pomalo gurkao po stolu. Znojni dlanovi zaškripali bi po drvu.

Zaboljela ju je trtica i šapnula mu je da se vrate na dvosjed.

Kleknuo je i ona je klečala, okrenuvši mu leđa, pa se nabijala na njega. Onda je sjeo i naslonio se, a Tijana mu se vrpeljila u krilu. Isprobali su fotelju, stolac za radnim stolom i tepih. Na kraju se spustila na dvosjedu na sve četiri dok se zabijao u nju i potezao je za kosu. Svršio je stotinku prerano i stropoštao se na kauč.

Hvatajući dah i oblizujući usne, spljoštala se na trbuh i pustila da joj noge padnu na njegova bedra.

"Bome si me izmorila..."

Izmoždena, polako je legla na bok i, pridržavajući glavu zapiljila se u njega. "Zapravo, sad bi trebalo vidjet jel upalilo."

"Upalilo?"

"Da. Trebaš poševit neku žensku da vidim jel ću to i dalje osjećat."

"Mislim da ne želim ševit neku drugu."

"Šta sad to znači?"

"Ne znam. Samo kažem da želim ponovit *ovo*. S tobom."

Nasmije se umorno i pusti glavu da joj padne na kauč. "Znaš ako nije upalilo, znat ću kad me prevariš."

"Baš ti hvala šta mi vjeruješ."

Prvi put nakon dugo vremena osjeti mir.

Banula je sljedeće jutro u njegov ured. Progutala je knedlu kad je ugledala Juliju koja se odmaknula od Lucijana kao da je prdnuo. Govorila je nešto u bradu i izletjela van.

Pogledala je Lucijana optužujućim očima. "Nije li ona već osvojena, time potrošena i nezanimljiva?"

"Volim kad si ljubomorna", poljubio ju je i zaključao vrata.

Primio ju je i posjeo na stol. Raširio joj je noge, zavukao ruku pod haljinu i milovao klitoris preko gaćica. Tiho je uzdahnula. Smiješila se i ljubila ga. Provukao je prst pored tkanine i ugurao ga u nju. Zastenjala je glasnije. Stavio joj je dlan na usta i umetnuo drugi prst. Prigušeno je jecala dok je žestoko uvlačio i izvlačio prste iz njezine mokre pice. Zabacila je glavu i grizla ga za dlan. Naglo je stao i izvukao prste. Pogledala ga je sluđeno.

"Nastavak slijedi..."

Skočila je sa stola i htjela otići, no čvrsto ju je obujmio i šaputao na uho: "Dođi pod pauzom u onaj birc preko puta."

Već ju je čekao kad je stigla. Osjećala je da se crveni. Uhvatio ju je za ruku i odvuкао do muškog WC-a.

"Samo moraš bit tiha", šapnuo joj je.

"Ne mogu ništa obećat."

Zaključao ih je unutra i prislonio joj leđa na zid. Svukla je gaćice i spremila ih u torbicu koja joj je visjela na ramenu. Otkopčao je hlače, podigao je i namjestio na sebe. Bila je vlažna i skliska. Suzdržavala je uzdisaje dok joj je leđima lupao po zidu.

Svršio je u školjku. Bacio je pogled na sat. "Imamo još deset minuta."

"Nisam gotova..."

Čučnuo je ispred nje. Milovao joj je bokove i usput podizao rub haljine. Teško je progutala, bezuspješno pokušavajući navlažiti usta. Sklopila je oči i jecala.

Navlačila je gaćice dok je otključavao vrata.

"Čekaj", reče, uhvativši ga za ruku.

Pogleda je smeteno. Tijana mu otkopča gumb na košulji.

"Nemamo vremena", rekao je.

"Samo da nešto vidim", nastavila je otkopčavati gumbe. Rastvorila je svijetlosivu košulju i otkrila glatka nabildana prsa. Koža mu je bila blago preplanula. Pipkala je zadivljeno izbočine na prsima i pločice na trbuhu tvrde poput betona. Nasmiješila se.

"Šta je?"

"Znala sam."

"Šta?"

"Znala sam da si savršen."

Ševili su se u pauzama za ručak u njegovom uredu kad bi joj prstima gnječio usta da ne vrišti, na njenom radnom stolu nakon posla kad bi ostali sami na katu. Sjela mu je u krilo u njegovom autu uz rub sporedne ceste jer ga je morala imati. Pušila bi mu u WC-u trgovačkog centra. Dražio bi je prstima ispod stola dok je naručivala desert u restoranu.

Onda ga je pozvala doma. I prije nego je zatvorila vrat posegnula je za gumbima njegove košulje.

"Znaš šta ovo znači?"

"Šta šta znači?"

"Pa to, šta si me napokon dovela doma?"

"Šta?"

"Ovo postaje ozbiljno."

"Začepi", gurnula mu je jezik u usta.

"Znaš", odmaknuo se i naslonio joj usne na kosu, "ti si definitivno imala najoriginalniji ulet."

"O čemu ti?" ljubila mu je lice.

"Priznaj, zapravo si izmislila cijelu onu priču o nevidljivim podražajima da me odvučeš u krevet."

"Da, to je bilo zato", grickala mu je usnu. "Al upalilo je."

"Kako to napreduje kad smo već kod tog? Još osjećaš kad ševim druge?"

Stala je i zaškiljila prema njemu.

"Ma šalim se", cmoknuo ju je.

"Zapravo, otkad smo skupa, čini se da je nestao."

"A skupa smo?"

"Nemoj si umišljat", široko se nasmiješila. "Samo se ševimo."

Vriskala je nakon pola sata i grčevito mu stiskala ruku. "Nisam mislila da ću ovo reći, al istina je šta pričaju o tebi. Ovo je bilo nevjerovatno", dahtala je, znojna i vruća. Koža joj se lijepila za kauč. Žmirila je i udisala njegov limunasti miris.

"Mislim da sam to već negdje čuo."

Legla je na bok i omotala njegovu ruku oko trbuha.

"Al znaš, to da smo skupa, jel bi to bila tako loša ideja?"

Pogledala ga je dok joj je milovao bok. "Misliš da ćeš izdržat? Svjestan si da nakon nekog vremena seks postane nešto čeg se sjećaš?"

"Pa nije sad baš tako. Uostalom, zanimaju mene i druge stvari", pretvarao se da je povrijeđen, nabravši usne dok su mu nosnice podrhtavale.

"Znam. Kako spojiti pravu kravatu s košuljom."

"E, sad si gotova!" škakljao ju je po truhu, kukovima, rukama i koljenima.

"Ja sam za tebe samo objekt, ha? Voliš me pokazivati okolo, moje kravate i zgeliranu kosu, ha?" škakljao ju je jače.

Iznenada ju je poljubio, gladno i nestrpljivo, i stiskao je uz sebe kao da će mu iskliznuti iz ruku.

"Al nisi se sad promijenio samo zato što se tako dobro zabavljamo", pogladila ga je po licu.

"Govoriš ko da sam pokvarena roba", motao joj je kosu oko prsta.

"Nisam to rekla, samo ne vidim da ovo ima neku daleku budućnost, ali to zapravo uopće nije loše. Nisam ni ja za nešto duboko i ozbiljno... ne zasad barem..."

* * *

Uživala je u jutarnjem suncu na licu, skrivajući oči iza velikih smeđih naočala. Bila je nedjelja. Prolazili su lijeno mimo snenih šetača pasa i žena koje su jurile s doručkom kućama dok su im se meke pamučne suknje lijepile za tijelo.

Sramežljivo ga je uhvatila za ruku. Sunce mu je prodiralo kroz tamna stakla i vidjela mu je oči.

Šetali su besciljno centrom grada i zaustavljali se pored izloga zatvorenih dućana i poslovnica.

Lucijan naglo stane i povuče joj ruku. "Hej! Nije li to onaj tvoj kakosezove?"

Tijani srce prestane kucati. Potezala je Lucijana na drugu stranu, no bilo je prekasno. Polako je podigla glavu i ugledala poznatu gromadu. Kosa mu je narasla, a kovrče postale izraženije, Užasno je zirnula u njegove sitne ljubazne oči i ignorirala figuru pored njega. I činjenicu da je visoka, lijepa i drži ga za ruku.

Tijana pusti Lucijana kao da je žulja.

Robert prekine jezivu tišinu. "Otkud ti ovdje?"

Zemljo, otvori se! Zaboravila je govoriti.

"O, ispričavam se, ovo je Natalija."

Tijana ponuđeni dlan mlako stisne.

"Bok, ja sam Lucijan", pružio je Nataliji ruku i gorljivo je tresao.

"Kako si?" upita Tijana Roberta.

"O, super. Natalija i ja, baš smo krenuli malo u šetnju, a onda ćemo k mojima..." skrenuo je pogled.

"Tvojima? Već?" Tijana je još podigla bradu. "A koliko ste dugo zajedno, ako smijem pitat?"

"Sljedeći četvrtak bit će točno mjesec dana", objavi ponosno Natalija i zanjše im ruke zaneseno.

Tijana brzo dohvati Lucijanov dlan. "Mjesec dana?" nacerila se. "Vi ste još bebe."

Robert suzi pogled. "Vidim da si i ti dobro. Dobila si što si htjela."

Au!

"Baš lijepo da smo se sreli", počne Lucijan nervozno, "ali mi zbilja moramo ić."

"Da, da", reče Robert, "i nama je drago. Morat ćemo koji put na kavu."

"Obavezno", promrsi Lucijan, vukući Tijanu koja je posrtala za njim.

"Koji je tvoj problem?" povukla ga je za ruku i natjerala da stane. "Šta si tako odjurio?"

"Totalno se još pališ na njega!"

"Nije istina!"

"O, istina je, istina. Možeš sebi lagat koliko hoćeš, al meni ne možeš", nastavio je hodati, sporije.

Pratila ga je u tišini. Bio je u pravu. "Ja sam njegove upoznala puno kasnije... Zapravo, odveo me k njima na prepad... Ne znam, ima nešto u mamama što ne volim..."

Nasmijao se i ponovio: "Totalno se pališ na njega."

Lagano ga je trknula u rame. "Ne palim! Samo mrzim sretati bivše, a naročito ih mrzim sretat s novim polovicama, a poludim kad te nove izgledaju bolje od mene!"

"Totalno te kužim. Osim u ovom zadnjem. Mislim, pogledaj me, tko može izgledat bolje?"

"Tebi, dušo, Apolon nije ni do gležnjeva", poljubila ga je u obraz. "Šta sam ono htjela, a da, mrzim kad vidim te nove ženske, hoćeš-nećeš uspoređuješ se s njima, misliš si šta to *ona* ima, čime je to *ona* zaslužila da je već vodi mami..."

Poljubio joj je ruku. "Bez brige, srce, moju mamu možeš upoznat kad god hoćeš. Možemo odmah."

"Hvala ti, ljubavi, ali danas nisam raspoložena za živciranje."

* * *

Otvorila je vrata i zatečeno stala, držeći u jednoj ruci kvaku, u drugoj crnu kožnu torbicu.

Tri mjeseca i četiri dana.

Htjela je otići ranije, pogledati kazališnu predstavu. Večerali bi patku ili rezance s piletinom i curryjem u malom kineskom restoranu u blizini, a onda švrljali po dućanima do početka predstave. Htjela ga je držati za ruku i u tišini zamišljati budućnost.

Napokon se pribrala toliko da može zatvoriti razjapljena usta. Škiljila je, ne trepćući. "Jesam ti rekla da to nije za tebe?" trudila se zvučati ravnodušno, kao kad razgovara s blagajnicom u supermarketu o vremenu.

Lucijan je blenuo u nju i posramljeno se povlačio od Julije, kojoj je dotad bio pretraživao usnu šupljinu jezikom i stiskao joj dupe koje je smjestila na njegov stol. Bila joj je okrenuta leđima. Čim je čula da su se vrata otvorila, skliznula je sa stola i zabezeknuto buljila u Tijanu kao da vidi mobitel u filmu o propasti Rima.

"Tijana", prošaptao je.

"Čini se da ću ipak sama u kazalište", rekla je, okrenula se i izišla iz ureda.

Dostigao ju je i potezao za ruku. Nije se okrenula pa je stao ispred nje i natjerao je da ga pogleda, podigavši joj bradu na silu.

"Ne znam što da kažem..." procijedio je, izgledajući kriv i jadan.

"Da nije onako kako izgleda? Da nije ništa značilo? Ajde, sigurno imaš spreman repertoar", naslonila se na zid i grlila torbicu.

"Šta kažeš na znala si kakav sam?" zaškiljio je na jedno oko.

"To još nisam čula", otpuhnula je.

"Ali stvarno, stvarno nije ništa značilo. Ne misliš sad zbog toga prekinuti?"

"Prekinula sam i zbog manjih stvari."

"Ali super nam je zajedno."

Stani malo! Zagleda se u njegovu bijelu kravatu sa sitnim crvenim rombovima.

"Stvarno bi bilo bez veze da to potratimo zbog jedne gluposti..."

"Jel bilo još nečeg osim ljubljenja? Jel ovo jedina glupost il ih je bilo još?" žmirkala je u njega.

"Samo ovo, kunem se!"

"Lucijane?" pogleda ga strogo.

"Dobro, jednom mi je popušila, al kunem se, ona je mene praktički napala!"

"Pa to je fantastično!" vriskala je i bacila mu se oko vrata.

Zbunjeno se smiješio, zagrlio je, podigao i zavrtio.

"Upalilo je! Upalilo je! Ne mogu vjerovat, šta god da smo napravili, upalilo je!"

"O čemu ti?" pustio ju je.

"Ono što sam osjećala? Fantom? Dok si ševio druge? Nestao je! Nisam ništa osjetila! Ni to pušenje ni sad ovo ljubljenje, ništa nisam osjetila!" gledala je u njega ozareno.

Pokušao ju je zagrliti, no izmakla se.

"Nemoj mislit da nisam zahvalna jer sve to tvoje seksanje evidentno nije bilo bez vraga. Sve si mislim da je cijela stvar i počela da me dovede do tebe. Al moram priznat, sad mi je malo bed. Falit će mi. Fantom, mislim. Ipak su to bili nenadjebljivi orgazmi."

"Al zašto žalit kad možeš umjesto toga imat pravu stvar?"

Primila mu je lice u ruke. Dugo ga je umilno gledala pa ga nježno poljubila. "Lucijane... Bilo je nestvarno... Ali ja hoću nekog ko je samo moj. Možda je to bez veze i naivno, ali tako je."

Šutio je i premišljao. "Hoćemo onda bar još jednom za kraj?"

Nasmijala se. "Ne odustaješ?"

"Nikad."

Pustila je da je vodi natrag u ured i podsjeti čega se odriče.

11.

Nije se mogla naviknuti da ga nema. Fantom je postao dio nje poput najdražih cipela kojih se ne želiš riješiti iako su davno vidjele bolje dane. Čekala ga je da se pojavi dok pretražuje tržnicu za savršenom rajčicom ili udobno zavaljena u stolcu gricka kokice i čeka da junaci filma napokon shvate da su stvoreni jedno za drugo.

Ali nije ga bilo. Tjednima. Mjesecima. Osjećala se čudno. Kao da je nešto izgubila. Ponekad bi joj nedostajao, kad bi se prevrtala sama u krevetu, čekajući da napokon zaspe.

A onda ga je počela zaboravljati i postao je nestvarnim, kao da se dogodio nekom drugom ili ga je tek sanjala.

"Tijana, dušooo!"

Nije joj mogla pobjeći. Leda je trčkarala prema njoj, pikajući petama pločnik, široko raširenih ruku koje su držale gomile vrećica. Bacila se oko nje i lupala je vrećicama s kutijama i paketima po leđima.

Kaput boje bjelokosti prijanjao joj je uz tijelo i činio je tankom poput breze. Tijana je piljila u veliki ovratnik, nabran poput goleme bijele ruže.

"Sviđa ti se kaput?" pitala je ozareno.

Tijana se nasmiješila.

"Kašmir", objasni Leda. "Šta nije kraaasan? Daj idemo negdje sjest na kavu, noge me ubiiijaju!" odvušla je Tijanu do kafića s najskupljom kavom i slatkišima.

Poslagala je vrećice oko sebe na fotelju, po stolu i podu, prebacila nogu preko noge i skinula kapu.

"Uh, šta je danas hladno!" krikнула je. "Ne bi ni izlazila da nisam morala kupit sve ove poklone, al onda ne bi ni sreła tebe, a baš mi je drago da sam te sreła, Tijana, nismo se vidle od... svadbe? Jel zbilja prošlo tako dugo, aaajme..."

Tijana je polako otkopčavala kaput. "I? Kako je Jan?" pitala je, grijući prste oko vruće šalice čokolade s okusom naranče.

"Bolje ne pitaj", Leda nasloni čelo na dlan. "Sad razgovaramo samo preko odvjetnika... Razvodimo se."

"Pa nije, jel prošlo uopće šest mjeseci?"

"Zapravo, možda je tako i bolje. Možda ipak nismo bili jedno za drugo."

"Nisi baš potresena."

"Ne bi ni ti bila da imaš pola svega za utjehu", namigne "Dobro, nemam još, ali moj odvjetnik je siguran u to. Sad još pregovaramo. Nisam htjela potpisati predbračni pa se malo natežemo."

"Pa kako to? Činili ste mi se kao super par."

"Još smo prije mjesec dana planirali da ćemo na Kubu za Božić, kad ono, zove mene Jan jedan dan da ga dođem pokupit.. iz zatvora! Koja sramota! Napio se ko guzica i pjevao i urlao toj ženi pod prozorom, da ga ne ostavi, da će sve napraviti, evo, ako treba skinut će sve sa sebe, samo da joj pokaže da je ozbiljan obećava da će ostaviti onu svoju... pijavicu! I, zamiiiiisli, to sve dok sam pratila mamu specijalistu za tumore maternice, nije nas bilo tri dana u gradu i sve je uspio pokvariti! Poslije se ispričavao, ali je rekao da ne može više ovako, da se zaljubio, da prije nije zapravo osjetio pravu ljubav, možeš vjeroovat! Nakon svega on meni tako, ko da me nikad ni nije volio i još me bruka pred susjedima i svima, onako gol paradira pred prozorom druuge žene! Nekad sam s tom gujom pila kavu! Osjećala sam se baš popišano, mislim ženi samoj nije lako, a najbolje od svega, guja je mlađa od mene! Možeš vjeroovat?"

"Znaš šta? Bolje da je otišao već sad nego da te ostavi kad si stara..."

"O, znaš da ja uuvijek mogu nekog nać. A mogu ti reći da sam već nekog i našla", smiješila se slavodobitno.

"Lucijana?"

Leda brzo navuće ležernu masku. "Lucijan? Njega nisam vidla već jaaako dugo. Iskreno", doda tiše, "ni nemam neku želju, zadnji put je bio ooočajan, mislim, ne znam šta mu je bilo, ko da je zaboravio sve šta je znao, ko da ima amneziju il štajaznam. Al prije toga, ajme meni", crvenjela se.

Tijana se zagleda u toplu čokoladu, susprežući smiješak.

"A ti? Šta ima kod tebe?"

"Našla sam novi posao. Slabije plaćen, al je okej. Trebala sam se maknuti odande, ne znam, postalo je zagušljivo, trebali su mi novi izazovi i tako to", Tijana srkne čokoladu kroz slamčicu.

"A ljubavni život?"

"Na čekanju."

"Ja znam da ja to niikad ne bi mogla, ja zapravo uopće ne znam bit sama, ko bi mi donio čaj u krevet, kako možeš zaspat sama..."

Ne može biti...

Tijana se zagleda u krupnog muškarca u debeloj plavoj jakni kako žuri s rukama u džepovima, gledajući u tlo. Izgledao je zamišljeno i promrzlo. Vjetar je raznosio sitne pahulje snijega.

Muškarac je prošao pored prozora i Tijana izleti van, i potrči za njim, zaboravivši navući kaput.

"Robert!" doviknula je i muškarac se okrene. Dotrčala je do njega i smiješila se blesavo, grleći se i cvokoćući.

"Tijana! Šta radiš vani gola?" bez razmišljanja se sklopio oko nje poput školjke.

"Htjela sam te vidjet", cvokotala mu je u prsa. Dah mu je mirisao po cigaretama i pepermintu.

"Moramo te odvesti na toplo, gdje su ti stvari?"

Tijana mu je mrmljala na uho. Grabio je prema kafiću, stišćući je pod rukom. Ušli su unutra i Tijana se iskobeljala iz Robertovog zagrljaja, zgrabivši kaput. Nestrpljivo ga je navlačila. Omotala se šalom i stavila kapu.

"Kamo ćeš?" Leda ju je blijedo gledala.

"Leda, sjećaš se Roberta?"

Koketno mu se nasmiješila i pružila mu ruku. Stisnuo ju je jedva je pogledavši.

"Pa šta nisi rekla da si sama?"

Tijana se zacrvni. "Zapravo, nismo se dugo vidjeli", stavila je na stol novce. "Evo, ja častim. A sad zbilja žurim. Sretno tvojim, sa svime", zgrabi Roberta za ruku i istrči iz kafića, gluha na Ledine prosvjede.

Hladnoća ju je grizla za lice dok se brzo udaljavala. "Baš dobro da si došao. Totalno sam se morala maknut."

Hodao je pored nje s rukama u džepovima i pjevušio. Lice joj se zgrčilo.

"I? Kamo ideš?" rekla je, škiljeći od hladnoće.

"Moram kupiti neke stvari."

"A. Ja sam se morala maknut iz stana. Malo među ljude. Doduše, Leda ne bi baš bila moj izbor, ali eto, nisam se stigla sakrit."

"Hoćeš možda nešto pojest? Ja častim, naravno."

Mrzila je što je tako blizu, a ne smije ga dotaknuti.

Odabrala je restoran u kojem nikad nisu bili. Bojala se da bi je poznata mjesta pritisnula ugodnim sjećanjima.

Čekala je da se konobar udalji pa se zapiljila u Roberta. Izgledao je opušteno. Poluduga, valovita kosa davala mu je dječjački izraz.

"Šta je?"

"Ništa", kuckala je prstima po stolu pa popravljala frizuru.

Tako je dobro izgledao, tako je umilno gledao da mu se htjela baciti u zagrljaj, i ljubiti ga, i vrištati da joj je dosta prekida i toliko joj očajnički nedostaje da poželi trgati kožu. Htjela mu je reći da se mora predomisli jer, jer... voli ga. I više nego prije. Ali šutjela je i izbjegavala njegov pogled.

"Tijana? Sve okej?"

Ništa strašno, samo gorim iznutra! Svrbi me do boli, a ne mogu dosegnuti to mjesto!

"Kako onaj tvoj nevidljivi? Još ti ne da mira?"

"Zapravo, čini se da je nestao."

"Nestao? Ajde super. A šta ga je otjeralo?"

Rumenjela se. "Ne znam, samo je ispario. Možda je imao rok trajanja. A možda sam mu dosadila."

"I? Jesi još s onim kakosezove?"

"Odavno gotova priča. Mislim, znala sam da to nije vječno... Al ionako ništa nije..."

"A viđaš se s nekim drugim? Il još bježiš od veza?" nacerio se. Odmahnula je glavom i gnjevno ga pogledala.

"Baš mi je žao", rekao je. Činilo se da je iskren. "Htio bi da nađeš nekog. Mislim, nekog normalnog, s kim ćeš imat više zajedničkog."

"A ti i ona? Kako god se zvala."

"Natalija. Natalija je super."

"Super. Znači to funkcionira?"

"Da, da", skrenuo je pogled. "Jesam ti rekao kako smo upoznali? Smiješna priča, vidio sam je u dućanu, Natalija pokušavala zbrojiti što će sve kupit, znaš ono, hoće pazit kolko troši. Al, naravno, zaboravila je mobitel pa kad sam je vidio onako zbrkanu, mislio sam da joj treba nešto dohvatit pa sam ponudio pomoć, a ona je tražila da joj zbrojim cijene svih artikala u kolicima. A znaš mene, hodajući kalkulator, dao sam joj brojku u deset sekundi. Natalija se šokirala kad je vidjela na blagajni da je cifra točna. I tako, pomogao sam joj staviti stvari u auto i—"

"Nemoj se ljutit, al zbilja ne želim slušat o tome."

"Oprosti. Nisam te mislio—"

"Ne želim znati koliko vam je dobro ili koliko je bolja od mene... Sigurno želi i djecu, naravno, zašto ne bi."

Šutio je i gledao ju tužno.

"Jesi stvarno odustao od nas?"

Odvratio je pogled, ne odgovorivši.

"Onda?" stezala je prste na stolu.

"Ne znam."

"Ajde, i to je nešto."

"Mislim, ne želim ti davat lažne nade, al..."

"Al šta?"

"Zaručeni smo."

Proučavala je nokte. Svijet je na trenutak nestao i čula je samo svoje panično disanje. "Zaručeni? Kud prije?!" oči su sijevale. "Nije valjda trudna?"

"Nije."

Malo joj je laknulo, ali osjećala je kako se lomi iznutra. "Pa pola godine niste zajedno! Još nedavno si meni govorio da voliš!"

"I jesam!" povikao je. "Nemaš pojma koliko mi je bilo teško reći dosta, nisam mogao normalno spavati ni jesti, stalno si mi bila u glavi. Koliko sam puta htio nazvati, ali nisam jer sam znao da bi popustio!"

"Pa ako ti je bilo tako teško, mogao si se vratiti... bilo kad."

"Nisam mogao, to ti pokušavam reći. Nisam se mogao vratiti jer... ne znam, sve je to bilo previše, htio sam samo nešto normalno, i obično, i—"

"I to si dobio s Natalijom? Sa mnom ti je bilo predobro pa si morao pobjeći?"

"Izluđuješ me!" iskrivio je usne. "Volim te, ali mi želimo različite stvari!"

"Voliš me?" srce joj zatreperi.

"Nego šta si mislila, da samo mogu stisnut gumbić i sve će nestat?"

Zurila je u njega u tišini dok joj je smiješak titrao u kutovima usana.

"Zapravo, ne želim da prekinemo svaki kontakt, ali možemo biti samo prijatelji."

"Da, zašto ne? Možemo glumit jebeno prijateljstvo! Mislim, i to je okej, al za nekog drugog, ja to ne mogu. Boli me kad te vidim tako sretnog, toliko mi smeta da ti želim opalit šamar samo da i tebe bar malo boli..." glas joj je drhtao. Gledala je u njegovu čašu s kolom. "Nisam mogla protiv sebe i vjerojatno bi opet sve ponovila, ali ne mogu ti opisati koliko žalim što sam te pustila. I možda bi se i tako razišli, ali svejedno. Želim se vratiti natrag. Mislila sam da sam te preboljela, al kad te vidim, evo, raspadam se", obriše dlanom obraz vlažan od suza.

Sjeo je pored nje i zagrlio je. Milovao joj je kosu, osjećajući kako joj se ramena tresu.

"Ne brini za mene", šmrkala je tiho. "Neću umrijet zbog toga, ali sad samo hoću vrištati."

Konobar je donio hranu i bez riječi je položio na stol, pretvarajući se da ih ne gleda. Pogledala je u svoju pizzu s rajčicama i šampinjonima i zagnjurila lice natrag u njegovu vestu.

Glavom mu je proletjela misao kako bi bilo da joj opet prstima istražuje kožu. Pitao se kakvog su joj okusa usne. Ošamutio ga je miris njenog cvjetnog parfema u kosi.

Osjećala je trnce po cijelom tijelu i toplinu koja joj preplavljuje utrobu. Stiskala se uz njega dok su joj se suze sušile na obrazima i stezale joj kožu. Nije mogla zamisliti da ga pusti. Bio je brana između nje i provalije.

Dugo su se grlili u tišini. Mogla je zaspati u njegovim rukama.

"Tijana", šapnuo joj je na uho. "Ohladit će nam se."

"Nema veze", odmaknula se i pogledala ga sneno.

"Hoćeš da te odvezem doma?" trljao joj je hladne dlanove.

"Samo ako nemaš ništa protiv da prevariš svoju buduću ženu jer ja te u tom slučaju neću pustiti."

Gledao ju je toplo i primio joj lice. "Imaš pravo. Da odem s tobom, popustio bi, a onda bi se grizao."

"Ne mogu podnijeti tu ironiju", gorko se smiješila. "Stalno bježim od veza. I onda se ti pojaviš i poremetiš mi cijeli sustav. I na kraju, kad napokon popustim, ti pobjegneš!"

"Bit ćeš ti dobro", šapnuo je.

Još jedna stvar

Trudio se ne misliti na nju, uzalud. Zaboravljao bi je utapajući lice među sisama bezimernih ljepotica, koje su dolazile i odlazile.

Ponekad se viđao s Julijom, više iz navike i njenog inzistiranja. Ipak, godila mu je uloga učitelja, a Julija je bila zahvalna učenica, koja je brzo napredovala.

Ujutro ga je probudila poljupcima. Imala je okus po kavi. Protezao se, ne otvarajući oči. Prisjećao se prošle noći. Ugodno ga je iznenadila, potpuno preuzevši inicijativu. Svezala mu je ruke za krevet i prekrila mu oči maramom. Dražila ga je i mučila jezikom, usnama i prstima, pa ushićeno grgljala kad bi dobila željenu reakciju.

Otvorio je oči, pogled mu se razbistrio.

"Mala, ono jučer, bilo je fantastično!" Lucijan je rastegnuo usne.

"... kuhnju... dručak... kavitost..."

"Evo, evo, daj mi još koju minutu."

Ovlaš ga je poljubila i sjela pored njegove glave. Promatrao ju je, milovao joj ruku pa bedro. Uspravio se i sjeo, naslanjajući se na jastuk. Odmaknuo joj je pramen s lica.

"... ladićese."

"Nisam mislio da to imaš u sebi. Stvari koje si radila... nevjerojatno!"

"... nis radla... psebno", osmjehnula se plaho.

"O jesi, napravila si jako", zastane i poljubi joj vrat, "puno."

"... štatčno msliš?" sklopila je oči dok joj je ljubio ruku lickajući joj kožu.

"Pa sve, vezanje i marama... Al ono što si radila prstima dolje, e, to je bilo jebeno."

"Gjdolj?"

"Pa u guzici."

"Šta?!" vrisnula je i naglo ustala, buljeći preneraženo u nje "... čemt pričš?"

"Kako o čem pričam? Šta ne znaš šta si radila? Ne trebaš se sad toga sramit. Sve šta dvoje ljudi radi dobrovoljno, ja nemam ništa protiv."

"Nznam čempričš, al... šans dabte... drla!" složila je grimasu.

"Daj, nemoj se sad tu prenemagat. Pa što ako si mi gurala prste u šupak! Ljudi svašta rade i pokušavam ti reći da mi svidjelo!"

"Tnis nomlan! Kažm... datnis grla prte špak!" podigla je i izletjela iz sobe.

Uhvati ga panika. Gubio je dah. Pojuri do kupaonice i polije lice ledenom vodom. Zagleda se u zgrčeno lice u ogledalu. Koža mu je bila mrtvački blijeda.

Odbijao je povjerovati. Odbijao je misliti. Možda joj je samo bilo neugodno priznati? To je jedino racionalno objašnjenje!

Zario je lice u ledeni mlaz i pustio da mu voda umrtvi kožu.

Naglo se uspravio i zapiljio u ogledalo. Gledale su ga ispunjene jezom.

Nemoguće!

